

ทะเล
ความ

bigger

สำนักพิมพ์
มาจตุรม

สำนักพิมพ์
มางกริม

ลำดับที่ 57

ทะเลหวาม

โดย bigger

ราคา 190 บาท

ISBN 978-616-00-1383-8

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หน้าปกของบรรณาธิการสำนักพิมพ์มางกริม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธारा สุวิชา สุชีวงศ์ปต์ พิสูจน์อักษร : วิไลวรรณ ใยดี
ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง
พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธัญภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิวพูู

กระดานกอบสายตากินริ๊ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

นิยายชุดเกะรัก เป็นการทำงานร่วมทีมกับเพื่อนนักเขียน อีกสามท่าน ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีมากๆ เนื่องจากน้องๆ แต่ละคน พูดคุยปรึกษากันอย่างสนุกสนาน จากที่ไม่รู้จักกันก็กลายเป็นเพื่อนสนิท ไปในที่สุด ชุดนี้จะมีสถานที่หลักซึ่งใช้เป็นจุดศูนย์รวมของนิยาย ทั้งสี่เล่มก็คือ ‘เกาะไข่มุก’ ซึ่งเป็นเกาะที่สมมติขึ้นมา เหตุการณ์ส่วนใหญ่ ของนิยายแต่ละเล่มจะดำเนินเรื่องอยู่ในเกาะนี้ประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นถ้าเราจะเรียกกันเล่นๆ ในกลุ่มนักเขียนทั้งสี่คนว่าเกาะหรรษาก็น่า จะได้ เพราะทั้งพระเอกนางเอกทุกเรื่องจะพบรักกันที่เกาะแห่งนี้ และ ‘ทะเลหวาม’ ก็เป็นเล่มแรกของชุดเกะรัก เนื้อหาจะไม่หนักมาก แต่จะเน้น ความสนุกสนาน สดใส วาบหวามตามสไตล์ของนิยายโรมานซ์ค่ะ

สุดท้ายขอขอบคุณทีมงานจัดทำหนังสือ ขอขอบคุณ บก. ไปง และ กอง บก. ของสำนักพิมพ์มายดรีม (ในเครือสตาพริคส์) ขอขอบคุณน้องออย น้องปลา และน้องโม ซึ่งเป็นทีมนักเขียนในชุดเกะรัก และที่ขาดไม่ได้ เช่นเดิมคือ ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่เก็ถูลและอุดหนุนกันตลอดมา

ด้วยความรักจากใจ

bigger

www.satapornbooks.com

สิตลา เอื้ออังกูร เพิ่งเก็บบัตรเชิญปริศนาใส่ในกระเป๋าถือของตัวเองได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงแท้ๆ แต่แล้วเธอก็ต้องมาพบข่าวด่วนที่ชวนตื่นเต้นซึ่งประจวบเหมาะกันอย่างไม่น่าเชื่อ...

อาชีพของหญิงสาวตอนนี้คือเป็นคนจัดเตรียมเสื้อผ้าให้นักแสดงในกองถ่ายภาพยนตร์ ในสายตาคณีนี่ซึ่งไม่สนิทกับหญิงสาวแล้ว สิตลาเป็นคนพูดน้อย โดยเฉพาะช่วงระหว่างการทำงาน แต่นั่นเป็นบุคลิกซึ่งแตกต่างจากตัวตนของเธอที่สุด ไม่มีใครทราบว่าคออสตูมสาวซึ่งมักจะแต่งกายในชุดง่ายๆ อย่างเสื้อยืดกางเกงยีนส์เข้ารูปดูทะมัดทะแมงที่ต้องคอยวิ่งร่อนรอบกองถ่ายคนนี่ แท้จริงแล้ว ภายใต้ใบหน้าที่ไร้สีสันจากเครื่องประทีนผิว เธอนั้นพูดเก่งและเฮฮาจนถึงขั้นที่ว่าเพื่อนสนิทเคยสั่งให้เธอหยุดพูด

...ขณะหญิงสาวยังนั่งงุ่นงองอยู่กับเรื่องที่เพิ่งได้ยิน พร้อมๆ กับนึกถึงบัตรเชิญใบนั้น เธอก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงทวงถามจากคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

“ว่าไง คุณอี๊ด”

“คะ” หญิงสาวซึ่งขานรับดูเหมือนยังงุ่นงอง จนเทิดไท้ต้องพูดซ้ำด้วยท่าทางตื่นเต้น

“คุณคิดว่าผมไซค์ดีมัย ที่จู่ๆ ก็ได้ไปถ่ายหนังในสถานที่ที่ผมอยากไป

มากที่สุด...เกาะไข่มุก”

“เกาะหรือคะ?”

“ใช่ ตอนนี่ผมคิดว่าจะพาตากล้องกับคนเขียนบทไปดูสถานที่กันก่อน ว่าแต่ทำไม่คุณถามย้ำ หรือว่าที่ผมพูดไปทั้งหมดเนียคุณไม่สนใจฟังเลยใช่มั้ย”

น้ำเสียงค่อนข้างขุ่นของผู้กำกับทำให้สีตลาต้องหน้าจ้อย แต่เมื่อเธอรู้อาจจะมีโอกาสได้ไปสำรวจสถานที่ที่เกาะไข่มุกเท่านั้น หญิงสาวก็รีบพูดเป็นต่อยหอยทันที

“เปล่านะคะ เปล่า...อีตสนใจมากเลยคะ พอดีมีวแต่เน็กถึงงานนะคะ” เธอปฏิเสธเสียงหลงแล้วรีบพูดเสียงอ่อนเสียงหวานทันที “ผู้กำกับขา ผู้กำกับโชคดีมาก แต่ถ้าผู้กำกับอยากโชคดีขึ้นไปอีก อีตขอไปด้วยคนนะคะ น้ำ...”

“มันยังง ถ้าผมเอาคุณไปด้วยจะโชคดีขึ้นตรงไหน”

“แห่ม...ผู้กำกับไม่รู้อะไร อีตนะไม่ใช่ซีไ่กันะคะ เพราะมีคนเขาเห็นความสำคัญของอีตเหมือนกัน”

หญิงสาวพูดท่าทางมีลับลมคมใน ทำให้เกิดไ้ตต้องทรุดตัวลงนั่งไ่กลัๆ อีกฝ่าย ก่อนจะหัวเราะเบาๆ เพราะเข้ากับคำพูดของเธอ

“คุณพูดเรื่องอะไรนะ ช่วยขยายความหน่อยซี”

“บัตรเชิญไงคะ อีตได้บัตรเชิญไปงานเปิดตัวของเกาะไข่มุกด้วย”

เธอพูดไ่ก่อนจะหยิบบัตรเชิญในกระเป๋าแล้วเอามาทองอ่านให้เขาฟัง

“ในโอกาสที่เกาะไข่มุกเปิดตัวเพื่อให้คนเข้ามาท่องเที่ยว ทางรีสอร์ท...จึงจัดงานเลี้ยงรับรองสื่อมวลชน ตลอดจนผู้มีเกียรติและขอเชิญให้ร่วมงานในวันที่...แล้วก็ลงชื่ออีตคะ”

เธออ่านจบแล้วแกว่งบัตรสีฟ้าหน้าทะเลตรงหน้าเกิดไ้ต แต่เมื่ออีกฝ่ายจะคว้ามอ่าน หญิงสาวก็จับยึดลงกระเป๋าตังเดิมพร้อมทำหน้ายิ้มๆ ผู้กำกับใหญ่จำประโยคที่หญิงสาวอ่านได้ เพราะเขาเองก็เคย

ผ่านตามาก่อน เทิดไท้จึงเอ่ยถามหญิงสาวอย่างสงสัย

“ผมก็ได้บัตรเชิญแบบนี้เหมือนกัน นี่คุณอีด คุณไปรู้จักกับคุณวินัยตั้งแต่ว่างเมื่อไหร่”

“คุณวินัยไหนคะ” เธอย้อนถาม แต่เมื่อเห็นเขาขมวดคิ้วมากขึ้น หญิงสาวจึงเสหัวเราะก่อนจะเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ อีดล้อเล่น ความจริงอีดสนิทกับคุณวินัย มากมากค่ะ ให้อีดไปด้วยนะค่ะ เพื่อจะช่วยเหลืออะไรผู้กำกับได้บ้าง อีกอย่าง อีดอยากไปเห็นสถานที่ก่อนไปงานเลี้ยงนะค่ะ”

“สนิทอย่างนั้นหรือ แปลกมาก เพราะปกติคุณวินัยแทบจะไม่ไปพบใครด้วยซ้ำ ก็กิจการเขาอาจจะมึนแยะแยะและก็ยังเป็นเจ้าของที่ดินบนเกาะเกือบทั้งหมด แต่ไม่เคยมีใครเอาเขามาลงข่าวได้ แล้วคุณอีดไปรู้จักเขาตอนไหน”

ท่าทางจิตใจสงสัยของเทิดไท้ขณะกล่าวถึงผู้ชายคนนั้นทำเอาหญิงสาวอึ้ง แต่เธอก็เอาตัวรอดไปได้ตามเคย

“เพื่อนของเพื่อนนะค่ะ เราสนิทกันดี” เธอรับโมเม ก่อนจะเอ่ยขอร้องเทิดไท้อีกครั้ง

“นะค่ะ ให้อีดไปด้วย ขอร้องละค่ะ อีดอยากร่วมงานกับหนังเรื่องนี้ของผู้กำกับจริงๆ แต่ถ้าผู้กำกับไม่ให้อีดร่วมงานด้วย ก็ขอติดไปเกาะใหม่ๆ นะค่ะ เพราะอีดไม่รู้จักระที่นั่นเลย ถ้าได้ไปพร้อมกับกองสำรวจ อีดคงสบายใจนะค่ะ”

“โอเค คุณจะไปก็ได้ แต่ผมให้แค่ติดไปร่วมดูสถานที่ก่อนนะ เดี๋ยวพอถึงเวลาทำงานจริงๆ ค่อยมาว่ากันอีกที”

“ขอบคุณค่ะ ผู้กำกับใจดีมาก”

หญิงสาวยิ้มอย่างโล่งอกเมื่อรู้ว่าเทิดไท้ยอมให้เธอติดกองสำรวจไปด้วย

“เอ้อ ว่าแต่หนังที่ผู้กำกับจะถ่ายทำชื่อเรื่องอะไรหรือคะ”

“เกาะรัก”

สิตลาได้ยื่นชื่อภาพยนตร์แล้วก็อดหัวเราะในใจไม่ได้ ชื่อนี้ในความรู้สึกของเธอก็คือ มันเขมมาก แต่เรื่องอะไรจะดำเนินให้เขารับรู้ เดี่ยวเธอก็ได้อัดไปด้วยเท่านั้น

“ถามได้มั้ยคะ ในเมื่อผู้กำกับบอกว่าอยากไปถ่ายทำที่เกาะนี้มากที่สุด แต่ทำไมถึงเพิ่งจะไปล่ะคะ”

“เกาะนี้นะผมอยากไปถ่ายทำมานานแล้ว แต่ติดปัญหาตรงที่ว่าเมื่อก่อนที่พิกบนเกาะหายากชะมัด เครื่องอำนวยความสะดวกก็ไม่มี ไฟฟ้าก็แทบไม่มีใช้ ต้องใช้ไฟปั่น หนักซ้ำความปลอดภัยก็ไม่ชวนให้มั่นใจ ผมจำเป็นต้องหยุดความคิดไปหลายปี แต่อยู่ๆ ก็เหมือนฟ้าผ่าเข้ามา ผมเพราะคุณวินัยแจ้งมาว่า ตอนนี้เกาะนั้นเริ่มเจริญแล้ว เขายินดีให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งจัดหาเรื่องที่อยู่ทีกินให้เรียบร้อยอีกด้วย ดูลี โอกาสดีๆ มาถึงผมแบบนี้ ถ้าไม่ไปผมก็ต้องเสียโอกาสให้คนอื่น”

คำร่ายยาวอย่างปลื้มอกปลื้มใจของเทิดไท้ รวมถึงดวงตาที่เปล่งประกายอย่างสมหวัง ทำให้สิตลาชักอยากเห็นเกาะไข่มุกขึ้นมาบ้าง... เขาขนาดนี้เธอไม่ไปคงไม่ได้แล้ว

“เราคงต้องรีบไปรีบกลับ เพราะผมต้องกลับมาเตรียมงานแบบฉุกเฉินๆ พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางตอนเช้า”

“ได้ค่ะผู้กำกับ พรุ่งนี้พบกันหน้าตึกสำนักงานนะคะ อี๊ดจะมารอตั้งแต่ตีสี่เลยคะ”

“โอเค เวลาคงประมาณนั้นแหละ ถ้าคุณมาช้าผมไม่รอนะ”

“คะ อี๊ดจะตั้งนาฬิกาไว้เลยคะรับรองไม่มีพลาด”

เธอรับคำแล้วลอบถอนหายใจโล่งอก เมื่อร่างสันหัดของผู้กำกับเทิดไท้ลุกขึ้นแล้วเดินจากไป เธอไม่คิดว่าจะมีโอกาสไปเกาะไข่มุกง่ายๆ แบบนี้ เพราะครั้งแรกหญิงสาวยังลังเลอยู่ว่า เธอจะอย่างไรกับบัตรเชิญใบนั้น...

ความจริงบัตรสีฟ้าสดสวยที่อยู่ในกระเป๋านั้นไม่ได้ระบุชื่อเธอ
แม่แต่น้อย แต่ระบุว่าเชิญคุณอินทุกร เอื้ออังกูร ซึ่งเป็นพี่สาวของเธอ

สีตลากับอินทุกรอยู่กันสองคนพี่น้องเพราะพ่อแม่เสียมาสามปี
แล้ว พี่สาวเป็นคนส่งเธอเรียนปีสุดท้ายด้วยการทำงานเป็นคอสตูมใน
กองถ่าย ช่วงหลังๆ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ห่างเหินเนื่องจากเธอต้อง
เรียนหนัก พี่สาวก็ยังแทบไม่มีเวลาพักจากงาน

อินทุกรเคยทำงานเป็นคอสตูมให้กองถ่ายของเทิดไท เขาเป็น
ผู้กำกับมือทองของยุค แต่จู่ๆ พี่สาวเธอก็ลาออกจากงานแล้วนำเธอ
ซึ่งเพิ่งเรียนจบมาฝากไว้แทน ตอนนั้นสีตลาจำได้ว่าเคยถามพี่สาวว่าจะ
ไปไหน คำตอบที่ได้จากใบหน้าสวยหวานของพี่สาวก็คือ ไปแต่งงาน

ครั้งแรกเธอยังคิดว่าพี่สาวอำ แต่เมื่อออกจากงานได้เพียงสัปดาห์
เดียว รูปภาพพี่สาวที่ส่งมาให้คือ ภาพที่อินทุกรยืนคู่กับชายคนหนึ่ง
ในชุดแต่งงาน ทั้งสองหน้าตาอึมแวม เธอถึงกับอึ้งเพราะคาดไม่ถึง...
ว่าพี่สาวจะแต่งงานกับคนแก่

หญิงสาวยังไม่เข้าใจจนบัดนี้ว่า ชายแก่คนนั้นที่พี่สาวแต่งงานด้วย
เป็นใคร และทั้งคู่ไปรักใคร่ชอบพอกันตอนไหน ทำไมเธอซึ่งเป็นน้องถึง
ไม่รู้เรื่องแม่แต่น้อย แต่เรื่องที่เธอสงสัยก็ยังไม่เห็นว่าน้อยกว่าประโยชน์ๆ
ที่เขียนติดอยู่หลังรูป “พี่แต่งงานแล้ว และอยู่ที่เกาะจ๊ะ”

สีตลาอ่านแล้วก็โมโหพี่สาวเป็นอย่างมาก เกาะในประเทศไทยมี
เป็นร้อยๆ เกาะ เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าอินทุกรอยู่เกาะไหน ดังนั้นตลอด
ระยะเวลาเกือบสองปีที่ผ่านมา เมื่อใดที่สีตลามีโอกาส เธอก็จะใช้เวลาว่าง
หาข้อมูลของเกาะต่างๆ รวมถึงสืบหาตัวพี่สาวไปด้วย และตอนนี้โอกาส
ก็คล้ายจะเข้าข้างเธออีกครั้ง เพราะจู่ๆ บัตรเชิญซึ่งระบุชื่อพี่สาวเธอ
ส่งมาหา สีตลาคิดว่าเกาะนี้อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับอินทุกรอยู่บ้าง
ดังนั้นเธอจึงรีบคว้าโอกาสด้วยการสวมรอยไปพร้อมกับเทิดไทที่เข้ามา
บอกข่าวพอดี

หญิงสาวขบถด้นเล็กกลับบ้านแล้วเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าไป
เพียงไม่กี่ชุด เพราะเทิดไทบอกว่ากองสำรวจะอยู่ที่นั่นแคไม่กี่คืน
ดังนั้นเธอจึงไม่อยากเอาข้าวของไปมากให้วุ่นวาย ก่อนเข้านอนคืนนั้น
จู่ๆ สีตลาก็หันไปกราบรูปพ่อแม่ หญิงสาวเอ่ยด้วยเสียงท้อแท้ว่าจะ
ขอร้องไห้คนในรูปช่วย

“คุณพ่อคุณแม่คะ หนูอยากเจอพี่อินมาก หนูเป็นห่วงเขา ครึ่งนี้
หนูคิดว่าอาจจะได้พบกับพี่อินก็เป็นได้ ยิ่งไงคุณพ่อกับคุณแม่ช่วยหนู
ด้วยนะคะ”

สีตลาก็ลงกราบกับพื้นก่อนจะเข้านอนด้วยความรู้สึกตื่นเต้น
ระคนคาดหวัง...เธอคิดอย่างที่บอกพ่อกับแม่ไว้จริงๆ เพราะเธออยากเจอ
อินทुरใจจะขาด เนื่องจากไม่ได้ข่าวคราวของผู้เป็นพี่สาวมานาน...
หญิงสาวหลับไปพร้อมกับความคาดหวังในวันพรุ่งนี้

รุ่งขึ้น เธอออกจากบ้านตั้งแต่เช้ามืดเพื่อไปยังจุดนัดพบ

รถตู้ซึ่งบรรจกกองสำรวจำนวนหกคนเริ่มแล่นออกจากกรุงเทพฯ
แล้วขับไปเรื่อยๆ ในความมืดจนเข้าสู่ตัวจังหวัดตราดในยามเช้า กระทั่ง
ถึงท่าเรือเพื่อข้ามไปยังเกาะ และแล้วสีตลาก็เริ่มหวั่นวิตก เธอพยายาม
เก็บอาการไว้โดยไม่ให้ใครรู้ แต่เมื่อเทิดไทชักชวนให้ทุกคนลงเรือเพื่อข้าม
ไปเกาะเท่านั้น หญิงสาวก็ออกอาการแข่งขานตั้งแต่วินาทีแรกที่เรือเริ่มออกจากท่า
“เราไม่กลัว ไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด ทะเลสวยจะตายเห็นมั๊ยอ๊ต”
เธอพิมพ์ปลอบตัวเอง ทั้งๆ ที่นั่งเกร็งอยู่กลางเรือลำใหญ่ แถมยังก้มหน้า
ลงต่ำจนแทบจะติดเข้าอยู่ริมร่อ

“เป็นอะไรยะ เล่นของอยู่หรือไงหล่อน”

“เปล่าค่ะ อืดฟังเพลงต่างหากละคะคุณเจ็ด” เธอปฏิเสธสีหน้า
ซีดเซียว

“ไหนเพลงอะไรขอฟังหน่อยซิ”

บรรเจิด ซึ่งเรียกตัวเองว่าเจิดจรัส เป็นสาวประเภทสองและเป็นช่างแต่งหน้านักแสดง ที่จริงแล้ว หล่อนไม่มีส่วนร่วมในการเดินทางกับทีมกองสำรวจครั้งนี้ แต่เพราะไปอ้อนวอนพร้อมบิบนวดผู้กำกับจนอีกฝ่ายอ่อนใจหรือรำคาญก็ไม่อาจทราบได้ ทำยที่สุดเกิดไทก็ยินยอมให้หล่อนตามมาด้วย

เจิดจรัสกึ่งหักท่ายกึ่งกระแนะกระเหน่หญิงสาวที่นั่งหน้าเขียว แล้วรีบดึงสายสีดําเล็กๆ ออกจากหูของสีตลา ก่อนจะยัดเข้าหูตัวเองอย่างถื่อวิสาสะ แต่แค่ประโยคแรกที่ได้ยินเท่านั้น เจ้าหล่อนก็ร้องกรี๊ด

“นะโม ตัสสะ...”

“ตาย นี่หล่อนแข่งพวกเรารึไง อยากให้เรือ...”

“เบาๆ ค่ะพี่เจิด” เธอปรามและยื่นมือไปปิดปากอีกฝ่ายไว้ แต่เจิดจรัสก็ปิดทึ้งแล้วกระซิบเสียงซุ่นตาเขียว

“เบาได้ยังไง หล่อนฟังพระสวดขณะเดินทางเนี่ยนะ บ้าหรือเปล่า”

“พี่เจิดกดปุ่มผิดมั้งคะ เมื่อครู่อีตังฟังเพลงอยู่เลย มาค่ะเตี้ยอีตเปิดให้ฟังใหม่คะ”

“ฉันไม่ฟังแล้วอะ อยู่ห่างๆ หล่อนไว้ดีกว่า คนอะไรไม่รู้”

สีตลายิ้มแหย่เมื่อถูกอีกฝ่ายค้อนขวับก่อนจะเดินหนีไปที่อื่น และแน่นอนเธอรู้ว่าเจิดจรัสต้องสอตสายสายตาทาหาหนุ่มล่ำสักคนบนเรือแห่งนี้ สิ่งที่หญิงสาวคิดไว้ไม่ผิดพลาด หลังจากสะบัดหน้าหนีจากเธอไป สีตลา ก็เห็นเจิดจรัสกระเซาะกับหนุ่มคนหนึ่งแถวๆ รั้วเหล็กด้านข้างของเรือ เสียงวิ๊ดว้ายของหล่อนคล้ายจะช่วยดึงให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง เพราะอย่างน้อยหญิงสาวก็รู้สึกว่ายังดีกว่าต้องนั่งฟังเสียงคลื่นกระทบเรือ ซึ่งมันน่ากลัวที่สุดสำหรับเธอ

เกาะเล็กๆ ที่เห็นตอนอยู่บนเรือค่อยๆ มีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเข้าใกล้ และแค่เรือโดยสารจอดเทียบท่าได้เท่านั้น สีสตาก็ผวาเข้าหากราบเรืออย่างสุดกลั้น... เธอไม่สนใจอะไรทั้งนั้นแล้วในตอนนั้น เพราะต่อให้วิวจะสวยแค่ไหน หรือต่อให้เสียงร้องไวยวายเป็นของช่างไฟหนุ่มจอมโอเวอร์อย่างนั้นจะส่งเสียงร้องกับอะไรบางอย่าง สีสตาก็ยังคงอาเจียนอย่างเอาเป็นเอาตายโดยไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น หญิงสาวจึงไม่รู้ว่าทั้งเทิดไท้ รวมถึงทีมเจ้าหน้าที่กองถ่ายภาพยนตร์ขนาดย่อมๆ ได้ถูกรุกนลงจากเรือข้ามเกาะอย่างรวดเร็วไปหมดแล้ว

“ล้างหน้าแล้วเอาน้ำนี้กลั้วคอสักหน่อย คุณน่าจะดีขึ้น”

เสียงหัวเราะของผู้ชายคนหนึ่งเอ่ยแนะนำพร้อมกับยื่นขวดน้ำเข้าใกล้ใบหน้าที่ยิ้มต่ำของหญิงสาว เธอไม่ได้มองเขาด้วยซ้ำขณะรับขวดน้ำมาไว้แต่แต่พิมพ์ผ่านดวงตาที่เอ่อน้ำ

“ขอบคุณค่ะ”

“ลงเรือครั้งแรกหรือเปล่า” น้ำเสียงนุ่มนวลยังชวนคุยเหมือนห่วงใย

“เปล่าค่ะ เคยหลายครั้งแล้ว แต่ฉันก็เมาเรือทุกครั้ง”

เธอตอบเสียงเบาหวิวขณะเทน้ำลงบนฝ่ามืออีกรอบ และเมื่อสีตลาเงยหน้าขึ้นเพื่อจะขอบคุณใครคนนั้น หญิงสาวก็ต้องกวาดสายตาไปรอบตัวอย่างงุนงง...

‘เขา’ คนที่ช่วยยืมน้ำให้เธอหายไปแล้ว และสีตลาก็ไม่รู้ว่าคนใจดีคนนั้นเป็นใครด้วย หญิงสาวเดินออกจากจุดเดิมและพยายามมองแผ่นหลังชายหนุ่มซึ่งเดินนำหน้าอยู่หลายคนอย่างสงสัย... กว่าสีตลาจะอาการดีขึ้นเพราะได้น้ำกลั้วคอจนหายจากอาการขมปากแล้วเดินเซเซลงจากเรือไปตามสะพานไม้ เธอก็พบว่าเมื่อไปถึง เทิดไท้กำลังสนทนาอยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่งอย่างรื่นเริงเบิกบาน

“ผมดีใจมากที่คุณวินัยให้เกียรติมารับถึงที่นี่”

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณเกิดไทเช่นกันครับ แต่ผมไม่ใช่คุณวินัย”

“อ้าว! ผู้กำกับบอกท่านเสียงดัง ทำให้ผู้ร่วมทีมพลอยทำหน้าหลอหลอไปด้วย

“ท่านติดธุระสำคัญ เลยให้ผมมาต้อนรับพวกคุณแทน หวังว่าคุณเกิดไทคงไม่ถือสา”

“โธ่! จะถือได้อย่างไรกันครับ แค่คุณมารับเราก็ดีใจจะแย่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญที่รถเลยนะครับ มีอะไรสงสัยเดี่ยวเราค่อยคุยกันระหว่างทาง”

“พวกเราเอารถตู้มาครับ ผมเชิญคุณไปนั่งกับเราดีกว่า”

ชายหนุ่มร่างสูงผายมือไปยังรถสามคันซึ่งจอดอยู่ไม่ไกลและสั่งยืม แล้วเขาก็เดินไปบอกคนขับรถทั้งสามที่รออยู่ให้ขับนำไปก่อนเกิดไทเดินนำหน้าไปยังรถที่เพิ่งขับลงมาจากเรือ ทำให้ทุกคนต้องเร่งฝีเท้าตามกันจ้ำจะหวั่น พร้อมกับพูดคุยกันไปอย่างครั้นเครง ก่อนจะแย่งกันขึ้นรถอย่างสนุกสนาน เว้นแต่สีตลานั้นที่รู้สึกแปลก จนต้องยั้งหนึ่งไป...

หญิงสาวเดินรั้งท้ายคณะ จังหวะที่เธอกำลังจะก้าวขึ้นรถตู้สีขาวซึ่งประตูเปิดกว้างรออยู่ สีตลาก็มองผ่านไปยังด้านข้างเพื่อมองชายหนุ่มคนที่मारอรับอีกครั้ง...รอยยิ้มแปลกๆ ของเขา รวมถึงดวงตาดำเข้มที่มีริ้วรอยวิตกบางอย่างเหมือนจะฉายแวบขึ้นมาขณะมองเธอ และเพราะสายตาคู่นั้น ทำเอาสีตลาต้องหยุดนิ่งจนถูกเร่ง

“เร็วสิยะยายสิ ตอนนี้คุณพี่เจ็ดหิวแล้วนะคะ”

“ค่ะๆ” เธอรับคำสั่งเสียงรัวแล้วขึ้นรถพร้อมปิดประตู ชายหนุ่มคนนั้นขึ้นไปนั่งคู่กับคนขับด้านหน้าเพื่อบอกทาง

“คุณเจ็ดเรียกชะน่าเกลียด น้องเขาชื่อเล่นว่าอี๊ดนะครับ” ช่างไฟหนุ่มชะงักมาบอกยิ้มๆ

“อู๊ย อี๊ดแើดอะไร เรียกสิ่งง่ายว่าตั้งเยอะ สีที่ย่อมาจากสีตลาไป

ตรงตัวเป๊ะใช่มั้ยฮะ”

“แห่มคุณเจ็ดครับ ถ้ามีคนเรียกคุณพี่ว่าบรรเจิด คุณพี่จะโกรธหรือเปล่า”

“เอ๊ะ แกจะเถียงแทนทำไมเนี่ย แต่ว่าก็ว่าเถอะ หน้าตาอย่างฉัน ใครจะมาเรียกว่าบรรเจิด ทุกคนต้องเรียกฉันว่าเจ็ดจรัส ถึงจะสมกับความงามของเตียน จริงมั้ยฮะคุณสี่ขา”

เสียงหัวเราะแหลมเล็กของเจ็ดจรัสไม่ได้ทำให้สี่ตลาโกรธสักนิด เพราะหญิงสาวเจอกับมุขจิกกัดอย่างนี้มาจนชิน และก็เป็นที่โตเช่นเดิม ที่ช่วยเบรกรถกเถียงของลูกน้อง ด้วยการชวนคนที่มารับพูดคุย

“ขอโทษนะครับ คุณชื่ออะไรครับ ผมจะได้เรียกถูก”

“บรวิรักษ์ครับ ผมเป็นเลขขา ของคุณวินัย”

“อ้อ เป็นเลขขา ถ้าอย่างนั้นคุณก็น่าจะรู้เรื่องของกองถ่าย” เทิดไท่ถาม

“ทราบเป็นอย่างดีเชียวละครับ เพราะท่านสั่งงานผมไว้หมดแล้ว เตียวผมจะพาคุณไปทานอาหารก่อน หลังจากนั้นถึงจะออกสำรวจสถานที่คราวๆ เผื่อคุณจะได้ตัดตลใจอีกทีว่ายังอยากจะทำหนังที่นี่อีกหรือไม่”

“มันเป็นความฝันของผม ถึงจะยังไม่เห็นสถานที่ทั้งหมด แต่ผมมั่นใจว่าจะต้องถ่ายหนังที่นี่ให้ได้สักเรื่องแน่ๆ ครับ”

เทิดไท่พูดอย่างตื่นเต้นขณะมองออกไปนอกกระจกรถเพื่อชมทิวทัศน์ระหว่างทาง

...นี่สินะ! สถานที่ในฝันสำหรับผู้กำกับภาพยนตร์อย่างเขา... เกาะไข่มุก แม้จะเคยเห็นมาบ้างเพียงผิวเผิน ยิ่งดงมาได้ก็น่าพิศวง ถ้าเขาได้ลงไปสำรวจและเจาะลึกในรายละเอียดของสถานที่ เขายิ่งมั่นใจว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องได้รางวัล อย่างน้อยๆ ก็รางวัลกำกับศิลป์ยอดเยี่ยม

“ทานอาหารที่บ้านคุณวินัยนะครับ ท่านสั่งให้รับรองคุณ

ที่นั่น”

“ได้ทั้งนั้นแหละครับ ผมไม่เรื่องมาก”

“ใช่ฮะ เจิดจรัสทานที่ไหนก็ได้ ยิ่งคุณบริรักษ์จัดให้ ต่อให้เป็นข้าวกล่องหรือข้าวเลี้ยงถึง เจิดทานได้ทั้งนั้นแหละฮะ”

“แหม ผมจะใจร้ายกับคุณเจิดได้หรือครับ รับรองว่าอาหารต้องถูกปากทุกคนแน่ๆ”

เจิดจรัส สาวประเภทสองซึ่งนั่งอยู่เบาะหลังเริ่มทำตาปรอยทันทีเมื่อได้ยินเสียงทุ่มนุ่มนวลมาจากชายหนุ่มข้างๆ คนขับ...พระเจ้า! หล่อนอยากจะรู้ว่าอีตาล่าบ๊วก หุ่นเทพอๆ กับพระเอกภาพยนตร์คนนี้ จะมีเนื้อในสุดยอดจัดจ้านแค่ไหน เดี่ยวเถอะ! ถ้ามีโอกาสเมื่อไร หล่อนจะต้องหลอกล่อผู้ชายคนนี้ให้ถอดเสื้อผ้ารุงรังนั้นออกจนได้สิน่า

“อู๊ย คุณรักษ์ชา เจิดเจ็บตาจังเลยฮะ ไม่รู้ว่าโดนแมลงประหลาดๆ อะไรเข้าตาหรือเปล่า”

เรียกร้องความสนใจแล้วเจิดจรัสก็โน้มตัวไปด้านหน้า หมายถึงให้บริรักษ์ช่วยดู แต่แล้วหล่อนก็ต้องสะดุ้งและค้อนขวับ เพราะผู้กำกับดันจะเป็นห่วงเป็นใยนางขึ้นมาแทน

“เป็นอะไรคุณเจิด ผมดูให้เอามั้ย ไหนขอผมดูหน่อยสิ”

“มะ...ไม่ต้องแล้วฮะผู้กำกับ เจิดหายแล้วฮะ” หล่อนค้อนขวับอย่างซัดใจ

“หายแล้วก็ช่วยกันดูสถานที่ไปพลางๆ ด้วยนะ ส่วนเล็กก็ช่วยเก็บรูปไปด้วย”

“ทำอยู่ครับคุณเทิด”

ช่างภาพหนุ่มพึมพำตอบ โดยที่สายตายังจดจ่ออยู่กับกล้องซึ่งจับภาพข้างทางไปด้วย เทิดไท้ซึ่งทอดสายตาไปเบื้องหน้าก็เอ่ยออกมาอีกครั้ง

“ถนนหนทางดูดีมาก ผมเคยมาที่นี่เมื่อสี่ปีก่อน ถนนยังเป็นดิน

ลูกรังอยู่เลย”

“อบท. เขาจัดการหมดแล้วครับ เพราะคิดจะโพรโมตให้มันเป็นแหล่งท่องเที่ยว เห็นว่าน่าจะทำรายได้ให้แก่ชาวบ้านมากขึ้น”

“ก็น่าจะมากอยู่หรอก เมื่อก่อนผมเห็นแต่ฝรั่งทั้งนั้นที่มาเที่ยวคนไทยแทบไม่รู้จักเกาะไข่มุกเลยด้วยซ้ำมั้ง”

“ครับ คุณวินัยทำนอยากช่วยชาวบ้านด้วย เพราะชาวมอแกนนับถือท่านมาก พวกนั้นจะฟังท่าน”

“ดี呀! มีชาวมอแกนด้วยหรือฮะ” เจิดจรัสอุทาน

“รู้จักมอแกนหรือคุณเจิด” เท็ดไทซึกใช้คนข้างๆ

“รู้จักสิฮะ” เจิดจรัสค้อนคนถามขวับแล้วเริ่มยกมือยกไม้พร้อมพูดเหมือนเพื่อฝัน “เจิดยังเคยคิดนะว่า ลักวินอยากจะลงไปนอนอยู่ในเรือบ้านนั้นสักที เพราะให้อารมณ์อิสระเสรีมากฮะ”

“สงสัยงานนี้ต้องสนุกแน่ๆ ผมอยากมาถ่ายหนังเร็วๆ แล้วลี อ้าวว่าไงคุณอืด นั่งเฉิบไม่พูดไม่จาเชียวนะ”

“มองวิวข้างทางตามผู้กำกับสั่งอยู่ค่ะ”

สิตลาตอบง่ายๆ และเหมือนกลัวว่าเท็ดไทจะไม่เชื่อ หญิงสาวจึงเปิดกระจกรถด้านที่ตัวเองนั่ง พร้อมกับยื่นหน้าออกไปมองอย่างจริงจัง

...เสียงคนพูดคุยกันภายในรถได้ยินเพียงแว่วๆ เพราะในหูของเธอได้ยินแต่เสียงลมที่พัดผ่านจนอื้ออึง แล้วจิ้งหะที่รถแล่นผ่านต้นไม้ร่มครึ้ม บ้านเล็กๆ หลังหนึ่งซึ่งมีคนจับกลุ่มอยู่หน้าบ้านก็เข้ามาสู่คลองสายตาของเธอ

หญิงสาวมองคนกลุ่มนั้นอย่างสนใจจนรถผ่านเข้าไปใกล้เรื่อยๆ กระทั่งพอจะเห็นได้ชัด เธอจึงเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่กลางกลุ่มคนที่ตัวเตี้ยผิวคล้ำ คล้ายจะส่งให้เขาคนนั้นดูสูงตระหง่านมากขึ้น

“ช่วยขยับข้างหลังสักหน่อยเถอะครับ แถวนี่สวยมาก”

เสียงผู้กำกับที่บอกอย่างได้จังหวะ ทำให้สิตลามองเห็นกลุ่มคนที่ยืนระเกะระกะอยู่หน้าบ้านน้อยหลังนั้นอย่างฉับตา เสียงหัวเราะหัวลิกแต่เต็มเปี่ยมด้วยความสุขดังมาจากผู้ชายคนนั้น แต่เมื่อเขาเบือนหน้ามาช้าๆ ตามสายตาของคนอื่นๆ ในกลุ่ม สิตลาก็เห็นเขาได้ชัดขึ้น

ริมฝีปากหยักลึกซึ่งแต่มียิ้มค่อยคลายตัวลง จนที่สุดเธอเห็นเพียงริมฝีปากเฝื่อนน้อยๆ และคล้ายจะบึ้งตึงประดับอยู่บนดวงหน้าคมจัดของชายหนุ่มคนนั้น

...รถค่อยๆ แล่นห่างออกไป แต่ภาพผู้ชายคนนั้นยังติดตาของเธอไม่หาย สิตลารู้สึกคล้ายคล้ายคลบลว่าเคยเห็นใบหน้าแบบนี้มาก่อนหญิงสาวปิดความสงสัยออกไป ก่อนจะเลื่อนตัวกลับไปนั่งพิงพนักเบาะดั้งเดิม แล้วปิดเปลือกตาโดยที่หูเริ่มจะไม่ได้ยินเสียงพูดคุยภายในรถ เพราะตอนนี้เธออยากจะพักสายตาชั่วคราว...

รถตู้ขับไปตามคำบอกของบริรักษ์นานเท่าไรไม่รู้ สิตลาเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้งเนื่องจากเสียงกรีดกร๊าดของเจดจรัสเช่นเดิม

“ตั๊ย ที่รีสอร์ทเหี้ยติดทะเลด้วยหรือฮะ แบบนี้ถ้ามาถ่ายหนังพวกเราก็สบายเลยสิผู้กำกับ”

“ก็น่าจะสบาย แต่ต้องดูว่าคุณวินัยจะอนุเคราะห์เราขนาดไหน”

“เชิญทางนี้ดีกว่าครับ ทานอาหารเที่ยงกันก่อน”

บริรักษ์เปิดยิ้มขณะผายมือไปทางห้องอาหารของรีสอร์ทที่ดูหรูหราสะอาดสบาย

“คุณรักษัขา คุณวินัยอยู่ที่ไหนละฮะ เขาจะมาทานอาหารพร้อมเราหรือเปล่า”

“ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ แต่พวกคุณอย่าห่วง เพราะรับรองว่าผมจะต้อนรับพวกคุณอย่างไม่ขาดตกบกพร่องแน่นอน”

เลขาฯ หนุ่มพูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทำให้เจดจรัสอดไม่ได้ที่จะ

ส่งสายตาอ่อนเชื่องให้ แต่เธอก็เห็นเพียงใบหน้าคมลั่นนั้นหันไปพยักหน้า
เรียกพนักงานเสิร์ฟแทน

“เป็นไงคุณเจ็ด ภูมิใจคุณรักษ์หรือ” เล็กอดไม่ได้ที่จะกระซิบถาม
“ใช่”

“เขาสุภาพนะ จัดงานได้คล่องเชียว แล้วก็หน้าตาแบบนี้ เป็นพระเอก
ให้ผู้กำกับได้สบายเลยใช่มั๊ยครับ”

ท้ายประโยคหนุ่มช่างภาพก็หันไปกระซิบกับเทิดไท่ซึ่งทรุดตัว
ลงนั่งอยู่ซ้ายมือของเขา

“จริง แต่ดูท่าสงสัยจะไม่ชอบวะ”

“ไม่ลองจะรู้หรือครับผู้กำกับ”

“นั่นสิชะ ให้เจ็ดลองไปทาบเอามั๊ย”

เจ็ดจรัสพูดแล้วก็กะพริบเปลือกตาถี่ และแทนที่จะแลดูสวยงาม
อย่างเจ้าตัวต้องการ กลายเป็นเรียกความขำขันให้เหล่าเพื่อนๆ จนเกิด
เสียงหัวเราะลั่นโต๊ะ

...อาหารเที่ยงผ่านไปอย่างสนุกสนานและอิมแปลลี่ บริรักษ์เห็น
ทุกคนผ่อนคลายจากความเหน็ดเหนื่อยลงมาก ชายหนุ่มจึงพูดชวนพร้อม
รอยยิ้ม

“คุณเทิดน่าจะออกไปดูสถานที่สวยๆ รอบๆ เกาะก่อนดีมั๊ยครับ
พอค่าๆ ค่อยกลับมาพักที่บ้านอีกที เออ ไม่ทราบว่ามีแผนจะนอนพักกัน
หรือเปล่าครับ หรือว่ามาแล้วกลับ ผมจะได้คำนวณเวลาพาชมสถานที่
ได้ถูกต้อง”

“พักสิครับ ถ้าเป็นไปได้ผมจะขออนุญาตคุณวินัยเก็บรูปบริเวณ
บ้านด้วย ไม่ทราบว่าจะได้หรือเปล่า”

“เรื่องนี้ค่อยถามกับคุณวินัยดีกว่านะครับ ผมคงตัดสินใจ
ไม่ได้”

เทิดไท่พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ ทั้งที่ความจริงแล้วเขาอยากรู้คำตอบ

เร็วกว่านี้...แต่จะอย่างไรได้ละในเมื่อบริรักษ์ไม่สามารถตัดสินใจได้ ถ้าเขาอ่อนวอนหรือชักแม่น้ำทั้งห้าไป อีกฝ่ายก็คงให้คำตอบไม่ได้อยู่ดี

“อย่าคิดมากนะครับคุณเทิด เพราะถ้าคุณวินัยอยากพบคุณ ผมคิดว่าน่าจะตกลงกันได้ง่าย”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

บริรักษ์ซึ่งเดินเคียงออกมากับแขก หันไปมองคนถามก่อนเขา จะเอ่ยตอบเสียงหนัก

“ผมอยากอธิบายบางเรื่องให้คุณฟัง ความจริงคุณวินัยไม่เคยเปิด บ้านส่วนตัวรับแขกมาก่อน ถ้าท่านอนุญาตให้คุณเข้าพบ แสดงว่าท่าน น่าจะตอบตกลง”

ถึงจะพอรู้ข้อนี้มาบ้าง แต่เมื่อเขาได้ยินซ้ำเองกับหูเกี่ยวกับนิสัย ส่วนตัวของวินัย เขาก็อดที่จะเปรยออกมาอย่างกังวลไม่ได้

“คุณรักซ์คิดว่า...เอ่อ โอกาสที่ผมจะได้ใช้บ้านคุณวินัยมีมากน้อย ขนาดไหน”

“ห่าลิบห่าลิบครับ”

“โอ้ หลอกผมให้ตึใจสักหน่อยไม่ได้หรือครับ ถ้าคุณว่าเจ็ดลิบ สามลิบ ผมคงดีใจจนเนื้อเต้น”

“เย็นนี้คงรู้แหละครับ อย่าเพิ่งเครียดไปล่วงหน้า”

บริรักษ์ปลอบอีกฝ่ายแล้วส่งยิ้มให้เป็นที่กำลังใจ ซึ่งเทิดไทรือคอดย อย่างมีความหวัง แต่ถึงกองสำรวจสถานที่ซึ่งออกไปข้างนอกแล้วและกลับมาตอนใกล้ค่ำ ทุกคนก็ยังไม่พบกับวินัยอย่างที่เลขาฯ หนุ่มพุด ความ กระวนกระวายของผู้กำกับคนดังเริ่มกลายเป็นความไม่มั่นใจว่าจะได้พบ เจ้าของบ้านเพิ่มมากขึ้น แล้วความหวังอันริบหรี่ของเทิดไทรือก็สว่างขึ้น อีกครั้ง เมื่อบริรักษ์เดินยิ้มเข้ามาหาถึงบ้านพักรับรอง

“เชิญบนบ้านเลยครับ คุณวินัยรอคุณอยู่”

“เฮ้อ โล่งอก ผมนึกว่าจะไม่ได้เจอเขาซะแล้ว” เทิดไทรือลูบยี่นขึ้น

อย่างกระตือรือร้น

“ท่านบอกว่าจะรอก็ต้องรอสิครับ เชิญเลยครับคุณเทิด”

ชายหนุ่มบอกอีกฝ่ายก่อนจะเดินนำหน้าเข้าไปในบ้าน และหลังจากบริษัทส่งเตโชจนถึงห้อง เขาก็ออกมารอต้อนรับสมาชิกคนอื่นๆ ของกองสำรวจ ที่เริ่มทยอยกลับกันมา... ไม่มีใครรู้ว่าเตโชคุยอะไรกับเจ้าของบ้าน เพราะหลังจากที่เขาหายไป ทุกคนก็ถูกบริษัทเชิญไปทานอาหารค่ำซึ่งถูกจัดเตรียมไว้ที่บริเวณริมหาด ช่วงที่รับประทานอาหารประเภทบึงย่างทะเล เล็กผู้เป็นช่างภาพก็อดไม่ได้ที่จะนำกล้องมาเปิดแล้วชกชวณดูสิ่งที่ตนเองบันทึกได้ระหว่างการเดินทางมาทั้งวัน

“ที่นี่สวยจริงๆ นะคุณอึด ผมไม่สงสัยเลยว่าทำไมผู้กำกับถึงอยากถ่ายทำที่นี่”

“คะ อึดก็คิดว่าสวย แถมบางที่แทบไม่น่าเชื่อว่าจะเข้ากับเนื้อหาของหนังที่จะสร้าง แปลกนะคะ ตอนที่คุณเทิดชี้ให้คุณเล็กดูแล้วบอกว่าบริเวณตรงนี้เหมาะที่จะใช้เป็นที่ล่องเรือเพื่อรับวิญญาณคนตาย อึดเห็นแล้วยังเสียวๆ เลยคะ”

“ถูกเลยคุณอึด คุณดูภาพที่ผมถ่ายมาสิ”

สี่ตลาชะงักไปมองภาพจากกล้องที่ชายหนุ่มยื่นมาให้ดู แล้วเธอก็ทำท่าขนลุก บึงกว้างใหญ่ซึ่งมีน้ำสีเขียวจัดจนเธอไม่มั่นใจว่ามันเป็นสีธรรมชาติ หรือเป็นเพราะการสะท้อนของต้นไม้ที่รายล้อม แถมมีแถววัลย์ห้อยระยงระยงเต็มไปหมด

“ไม่น่าเชื่อนะคะว่าภาพยนตร์ที่ผู้กำกับเขียนไว้จะมาตรงกับสถานที่ได้อย่างเหมาะสม” เธอพิมพ์

“ใช่ บางทีถ้าหนังเรื่องนี้ออกฉาย คุณเทิดอาจจะได้รางวัลออสการ์ ผมเองก็จะพยายามถ่ายทำให้สุดฝีมือเลยทีเดียวนะ”

เล็ก หรือการ์นต์ ตกปากรับคำอย่างหนักแน่นเพราะชอบโลกทัศน์ที่เห็นอยู่ แต่แล้วจู่ๆ เสียงของเตโชที่ก็เอ่ยแทรกขึ้นมา ทำให้หนุ่มสาว

ทั้งคู่ต้องเงยหน้าขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

“ชาวดี! คุณวินัยอนุญาตให้ถ่ายทำหนังภายในตัวบ้านได้”

“จริงหรือครับผู้กำกับ อย่างนี้เราก็ต้องรีบเร่งมือแล้วใช้มั๊ย” ช่างภาพ

ถามอย่างตื่นเต็น

“ใช่ พรุ่งนี้กลับถึงกรุงเทพฯ เราจะเริ่มประชุมงานกันเลย หลังจาก
นั้นผมจะรีบเดินเรื่องถ่ายทำให้เร็วที่สุด”

“ดีใจด้วยนะฮะคุณเทิด ตกกลางพลอตหนังที่จะถ่ายทำ เอาตามนั้น
ได้เลยนะฮะ”

“ตามนั้นเลยคุณเจิด อ้อ เดี่ยวทานอาหารเสร็จผมขอคุยกับพวกเรา
ทุกคน ส่วนคุณอืดก็เอาพลอตหนังไปอ่านแล้วคุณก็ลองร่างแบบเสื้อผ้า
นักแสดงมาให้ผมดู”

“ผู้กำกับให้อืดร่วมงานนี้ด้วยหรือคะ” ลีตลถามอย่างตื่นเต็น
ไปด้วย

“ใช่ ไหนๆ คุณก็มาแล้วนี่ สถานที่ก็เห็นแล้ว ถือว่าทำงานด้วยกันไป
ซะเลย”

“ขอบคุณมากเลยคะผู้กำกับ อืดจะรีบร่างแบบให้เลยนะคะ แล้ว
จะเปิดกล้องเมื่อไหร่คะผู้กำกับ”

“คงรอประชุมกันอีกครั้งที่กรุงเทพฯ แล้วตอนนั้นผมจะระบุวันที่
แน่นอนอีกที”

เทิดไท้ตอบคำถามคอस्तุมสาวแล้วก็อดคิดถึงเรื่องราวหลายวัน
ก่อนหน้าไม่ได้...จู่ๆ เขาก็ได้รับการติดต่อจากเลขฯ ของวินัย พร้อม
แจ้งให้ทราบว่าจะทางเกาะอยากจะทำโปรโมตการท่องเที่ยว จึงอยากขอความ
ช่วยเหลือจากผู้กำกับภาพยนตร์อย่างเขา คราวแรกเขาเองก็แปลกใจไม่น้อย
แต่ในเวลาต่อมาเมื่ออ่านอีเมลฉบับนั้นจบ เขากลับตื่นเต็นจนกินไม่ได้
นอนไม่หลับ หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน บัทรเชิญใบสวຍก็ส่งถึงมือเขาและ
นักข่าวอีกหลายแหล่ง

อย่างที่หลายๆ คนเคยได้ยินเขาพร่ำเพ้อมานั้นแหละว่า เกาะไข่มุก เป็นสถานที่ในฝันของผู้กำกับมือทองอย่างเขาฝันใฝ่อยากจะมาถ่ายทำ ภาพยนตร์ที่นั่นสักเรื่อง แต่จนแล้วจนรอดจากอุปสรรคหลายๆ อย่าง ทำให้เขาไม่มีโอกาสได้ทำตามความต้องการนั้นสักที แล้วจู่ๆ เมื่อวินัยย ติตต่อมา พร้อมบอกจะอำนวยความสะดวกให้ทุกอย่างขนาดนั้น ถ้าเขาไม่รับ ก็น่าจะเรียกว่าเป็นการทำลายความฝันของตัวเองอย่างเจ็บปวดที่สุด

เกาะไข่มุก แม้จะไม่ใช่เกาะส่วนตัว แต่ชายหนุ่มที่ชื่อว่าวินัยย กลับกลายเป็นเจ้าของ เพราะทุกคนทั้งนอกและในเกาะต่างให้เกียรติ ในสิทธิ์ต่างๆ แก่ผู้ชายคนนี้ทั้งๆ ที่บางคนได้ยินแต่เพียงชื่อเสียงเรียงนาม เขาเท่านั้น ถ้าจะพูดว่าวินัยยคือผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในเกาะไข่มุก จึงไม่ใช่ คำกล่าวอ้างที่เกินจริงเลยแม้แต่น้อย

ขณะที่สิตลาหันไปคุยกับช่างภาพหนุ่มอย่างตื่นเต้น เทิดไท้แก้ม มองหญิงสาว ก่อนจะหนีไปถึงคำพูดของวินัยยที่เอ่ยกับเขาเมื่อครู่ที่ผ่านมา

วินัยยต้องการให้เขาได้รับสิตลาเข้าร่วมทีมถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ ด้วย ซึ่งเขาก็ไม่กล้าถามเหตุผลจากชายหนุ่มดวงตาตุ่มคนนั้น จึงรีบรับปาก อย่างกระตือรือร้น เมื่อชายหนุ่มบอกว่าจะอนุญาตให้ถ่ายทำในบ้านได้ หนึ่งฉาก ผู้กำกับมือทองจึงเริ่มจะมั่นใจว่า สิตลาน่าจะรู้จักกับวินัยยจริง อย่างที่เธอพูด

หนึ่งคืนในรีสอร์ทบนเกาะไข่มุก ได้เกิดเรื่องที่น่าตื่นเต้นที่สุด สำหรับสิตลา เพราะตั้งแต่หญิงสาวทานอาหารค่ำพร้อมคณะเสร็จ ทุกคน ต่างพากันไปเดินเล่นที่ชายหาด เหลือเธอเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ขอตัว เข้าพักในบ้านรับรอง...หญิงสาวอาบน้ำเรียบร้อยแล้วก็ออกไปยืนรับลมที่ ระเบียงบ้าน แล้วร่างบางก็แทบผวา เมื่อจู่ๆ เสียงครางแผ่วของใครบางคน ก็แว่วดังเข้าหู เธอเหลียวหน้าเหลียวหลังอยู่เป็นครู่เพื่อเสาะหาต้นเสียง อันน่าเลี้ยวกลับหลังนั้น

อากาศสดชื่นจนเกือบเยือกเย็นของลมทะเลซึ่งพัดโบกโชยกระทบร่าง ทำเอาหญิงสาวต้องยกแขนกอดอกไว้แน่น แต่ความสงสัยในเสียงนั้นทำให้หญิงสาวชะง่อนชะงั่ว ก่อนจะค่อยๆ เดินออกจากบ้านพักตรงดิ่งไปยังบ้านหลังใหญ่ซึ่งเป็นจุดต้นเสียงอย่างช้าๆ...

บ้านของวินัย ถ้าจะเรียกว่าเป็นคฤหาสน์ก็คงได้ แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาของคนอื่นๆ ตลอดจนเข้าตาผู้กำกับอย่างเทิดไทน่าจะมาจากรูปแบบของตัวบ้านนั้นต่างหาก ตัวบ้านที่เป็นศิลปะผสมผสานระหว่างตะวันตกและตะวันออก มองคล้ายบ้านในสมัยรัชกาลที่ 5 และบ้านแบบนี้เองที่เทิดไทนบอกว่าสวยสุดๆ จนอยากจะใช้เป็นฉากถ่ายทำ

เสียงคล้ายคนพรวดพราดวิ่งเหมือนเจ็บปวดยังได้ยินเป็นระยะจนสิตลาเข้ามาหยุดยืนอยู่ที่ประตูบ้านซึ่งหับเข้าหากัน แต่มันยังคงแฉกแฉกหนึ่งพอให้รู้ว่าไม่ได้ล็อก เสียงที่เธอได้ยินดังขึ้นอีกครั้งราวจะตอกย้ำว่าเธอมาไม่ผิดที่ แล้วที่สุดท้ายหญิงสาวก็ค่อยๆ ดิ่งประตูให้แง้มออกก่อนจะย่องเข้าสู่ด้านใน...

เสียงคล้ายคนร้องครวญได้หายไปแล้ว แต่แทนที่สิตลาจะถอยกลับหญิงสาวกลับมัวตะลึงกับเครื่องตกแต่งบ้าน แม้เธอจะมองเห็นได้ไม่ชัดก็จริง แต่แสงสลัวจากโคมไฟนวลตาดวงเดียวที่เปิดไว้ตรงบันไดก็ยังทำให้เธอมองเห็นความอลังการได้อย่างแจ่มชัด

ของโชว์ในตู้ทรงสูงซึ่งตั้งอย่างเหมาะสมรอบๆ ห้องโถงกว้างขวางนอกจากจะเต็มไปด้วยของโบราณมีค่ามากมายนับร้อยชิ้น เธอยังเห็นตู้หนึ่งสีอลังการปิดทองคร่ำคร่ำตั้งอยู่บนชั้นลอยเหนือราวบันได หญิงสาวอยากรู้จนทนไม่ไหว แล้วที่สุดท้ายสิตลาก็ตัดสินใจขึ้นไปช้าๆ เพราะอยากเข้าไปมองใกล้ๆ ว่าเป็นของเก๋จริงหรือเปล่า ร่างของเธอย่องขึ้นไปจนมือเกือบจะสัมผัสสอยู่ออมร่อ ทว่าสิตลาก็ต้องชะงักกึกเมื่อได้ยินเสียงแผ่วแหบพรวดคล้ายคนจมน้ำอยู่ในห้วงทุกข์ดังขึ้นอย่างถนัดถนี่

“อิน...หนูอิน”

“ใคร!”

หญิงสาวสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงตวาดเกรี้ยวดังแทรกขึ้นมา แล้วร่างบางที่หมุนขวับไปทางต้นเสียงก็แหบร้องวีดเพราะเห็นเงาทะมึนในระยะประชิด ร่างบอบบางที่ทำท่าจะหงายหลังจนเกือบตกบันไดถูกกระชากแขนไว้ แล้วลืตลาก็ลอยคว้างเข้าปะทะกับอีกฝ่ายที่ทำท่าคล้ายเสียหลักเช่นกัน

เขากอดเธอไว้แน่นด้วยแขนข้างเดียว ส่วนอีกข้างชายหนุ่มใช้ยึดราวบันไดเพื่อพยุงร่างของเธอกับเขา เหตุการณ์ฉุกเฉินทุกทีเกิดอย่างกะทันหัน ทำให้ลืตลากอดเธอเอาไว้แน่นเพื่อเป็นหลัก และเมื่อได้สติเท่านั้นเธอก็ผลักเขาออกห่างในทันที

อ้อมแขนที่ปล่อยอย่างอ้อยอิ่งพร้อมกับปลายนิ้วที่โอบแผ่นหลังเธอค่อยๆ คลายออก ลืตลารับรู้ถึงการลากปลายนิ้วแผ่วช้าของชายคนนั้น เพราะว่าเขาจะลากผ่านกระดูกกลางหลังของเธอจนค่อยๆ เลื่อนไปถึงเอว หญิงสาวก็เผลอกลั่นลมหายใจอย่างไม่รู้ตัว...ทำไมเนื้อตัวเธอถึงรู้สึกวูบวาบขนาดนั้น ทั้งที่เธอไม่ได้จับต้องเธอมากมายสักนิด แต่กิริยาอาการของเขา กลับทำให้เธอหน้าตาร้อนผ่าวไปหมด

“เธอเป็นใคร” เสียงห้าวถามซ้ำจนเธอต้องรีบตอบ

“จะ...ฉันมากับกองถ่ายหนัง...เรามาสำรวจสถานที่”

“อ้อ กองถ่าย” เขาทำเสียงเป็นเชิงรับรู้ ก่อนจะนั่งไปชั่วคราวแล้วพูดขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามสบาย แต่ผมขอเตือนไว้อย่าง บ้านหลังนี้เป็นสถานที่ส่วนตัว คุณอย่าได้เที่ยวเข้ามาเดินเพ่นพ่าน”

“คุณคะ ฉันมีเรื่องอยากจะถาม คืออย่างนี้น่ะค่ะ เอ่อ...ฉันชื่อลืตลา...”

“กลับไปพักผ่อนซะ ผมเองก็จะนอนเหมือนกัน”

คำพูดแนะนำกึ่งบังคับซึ่งดังจากปากชายหนุ่มที่เธอเห็นใบหน้า

ไม่ชัดเจน ทำให้สิตลาพยายามเพ่งมองเขาด้วยความตั้งใจ...เธออยากเห็นหน้าผู้ชายคนนี้สักหน เพราะหญิงสาวไม่เข้าใจว่าทำไมเขาจึงเลี้ยงที่จะพูดคุยกับเธอ แต่เพราะจุดอับแสงนั้นที่เดียว ทำให้เธอไม่สามารถมองเห็นเขาได้ตั้งใจหวัง ร่างบางถูกดันออกห่างอีกครั้ง และมือหนานั้นก็ทาบบประกบข้างแก้มนุ่มเอ่ยสั่งเสียงเฉียบ

“อย่าซอกแซกถ้าไม่อยากเจอดี”

เขาคอนั้นซึ่งเป็นใครก็ไม่รู้สั่งห้ามเธอ แต่พอร่างสูงนั้นหมุนตัวเหมือนจะเดินหนี สิตลาก็ผวาเข้าคว้าเพื่อที่จะตะครุบข้อมือเขาไว้...

ร่างหญิงสาวล้มโครมอย่างเสียหลักเนื่องจากจับพลาด ทำให้ชายหนุ่มยื่นมือไปยึดใจ สิตลาคัล้ายจะได้ยินเสียงหัวเราะของเขา แต่เมื่อเธอตรงอยู่ด้วยความเจ็บปวดขณะยืนตัวขึ้นยืน เขาก็หายไปแล้ว

“อะไรนี่ ทำไมหายไปเร็วอย่างนี้...คนหรือผีกันแน่”

หญิงสาวถอนใจแผ่วอย่างอ่อนใจกับความชุ่มซำของตนเอง ในช่วงที่เฝอะงะอยู่นั้นเสียงน่ำกล่วอย่างเดิมก็กลับมาอีกครั้ง

“อิน หนูอยู่ที่ไหน...อิน”

เธอหันซ้ายหันขวารอบๆ ตัว ก่อนจะตัดสินใจวิ่งพรวดพราดลงไปตามบันไดบ้านอันวิจิตร แต่ไม่วายที่จะก้าวพลาดในขั้นสุดท้ายจนล้มคว่ำ แล้วหญิงสาวก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้น ก่อนจะวิ่งหน้าตั้งออกไปด้วยความหวาดกลัว

วินัยได้ยินเสียงล่ำคว่ำคะมำหางายของหญิงสาวแล้วก็นึกให้อายกจะเข้าไปซ้ำ แต่พอได้ยินเสียงพิมพ์สวดมนต์จากคนที่ผลุดลุกแล้ววิ่งเท่านั้น ใบหน้าเย็นๆ ก็มีรอยยิ้มเปิดกว้าง ก่อนจะยกหลังมือปิดปากตัวเองไว้แน่น

2

ขณะที่คนอื่น ๆ นอนหลับพักผ่อนในบ้านรับรองกันอย่างสบาย ทว่าสิตลาซึ่งเพิ่งจะผ่านเหตุการณ์ชั่วฉับพลัน เธอจึงนอนกระสับกระส่าย เพราะคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย...บ้านหลังใหญ่ที่เธอได้ไปเห็นอาจจะสวยจริง แต่หญิงสาวกลับคิดว่าเหมือนกับมีสิ่งน่ากลัวบางอย่างซุกซ่อนอยู่ด้านใน เป็นไปได้ไหมว่าชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ซึ่งเธอพบในความมืดจะเป็นวินัย เจ้าของบ้านที่ขึ้นชื่อในเรื่องการเก็บตัว

“แล้วเขาจะซ่อนตัวทำไม บ้านก็เพิ่งจะยอมเปิดเป็นครั้งแรกเพื่อให้ผู้กำกับเข้าไปถ่ายหนัง” เธอพิมพ์อย่างงุนงง

“หรือว่า...”

หญิงสาวอุทานเสียงแผ่วขณะนอนดวงตาเบิกกว้างแล้วยกมือปิดปากไว้แน่น และแล้วสิตลาก็นึกไปถึงเสียงคร่ำครวญเจ็บปวดที่ได้ยินก่อนจะคิดเตลิดไปไกล...ผู้กำกับบอกว่าเจ้าของบ้านมีอิทธิพลในเกาะนี้ หน้าที่ข้าบริรักษ์ก็ยืนยันว่ามีแต่คนเกรงใจท่าน แล้วถ้าวินัยเป็นชายโรคจิตที่ชอบเก็บคนมาทรมานจนเธอแอบได้ยินเสียงอย่างนั้น เธอก็มั่นใจว่าคงจะไม่มีใครกล้าเข้าไปตรวจสอบเขาแน่ๆ

สิตลาเริ่มวิตกเมื่อคิดไปอีกว่า ทำไมลุงๆ ผู้ชายคนนั้นถึงออกบัตรเชิญชวนคนมาเที่ยวเกาะ และเพราะคิดหาเหตุผลอยู่อย่างนั้น สุดท้ายเมื่อหญิงสาวเฉลอหลับก็เลยได้ฝันร้ายสมใจ

บรรยากาศแสนสงบของท้องทะเลในยามเช้าตัดกับทรายเม็ดขาว

ละเอียดนุ่ม ทำให้กลุ่มสำรวจที่ออกมาเดินเล่นตั้งแต่ดวงอาทิตย์ยังไม่โผล่ต่างพากันตื่นตื่น สีตลาเดินทอดน่องช้าๆ เพียงลำพังไปตามความยาวของชายหาดเลียบขึ้นทิศเหนือของรีสอร์ท เธอจึงได้เห็นชายต่างชาติคนหนึ่งดำผุดดำว่ายอยู่ในน้ำ

อากาศยามเช้านั้นอาจจะดี หรือแม้แต่ทิวทัศน์ท้องทะเลซึ่งสวยสุดๆ ไม่อาจทำให้หญิงสาวลืมเรื่องความฝันแสนน่ากลัวนั้นได้ ในฝันเธอเห็นวินัยซึ่งมีใบหน้าที่ซึ้งซึ้งเป็นแผลพุพองกำลังลงมือทำร้ายและฆาตกรรมใครสักคน เสียงร้องโหยหวนของคนคนนั้นยังดังกึกก้องอยู่ในหู

และจู่ๆ ก็มีเสียงเรียกจากด้านหลังดังขึ้น สีตลาละดุ้งเฮือกแล้วหมุนตัวกลับไปอย่างรวดเร็ว

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณอีด”

“เอ่อ สวัสดีค่ะ แหม คุณรักษ์มาเจียบๆ อย่างนี้ทำเอาตกอกตกใจหมด” เธอพูดอุบอิบแล้วถอนใจดังเฮือก

“ผมจะมาถามว่าคุณทานอะไรหรือยัง เพราะตอนนี้กลุ่มเพื่อนๆ เขาขึ้นไปทานกันแล้วนะครับ”

“อีดรับกาแฟก่อนลงมาเดินเล่นแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะคะ”

หญิงสาวเอ่ยตอบเสียงหวาน ก่อนจะหมุนตัวแล้วออกเดินไปอีกครั้ง ทำให้บริรักษ์ต้องก้าวขึ้นไปเดินเคียงข้าง

“ค่อยโล่งอก ผมนี้กว่าจะได้ทานเพราะหวังว่าอาจจะไม่ทันเห็นว่าคุณเทิดจะกลับเร็วเทียวแรกนะครับ”

“อีดทราบแล้วค่ะ เพราะคุณเทิดบอกก่อนเข้านอนเมื่อคืนนี้ เอ่อ คุณรักษ์คะ บนเกาะนี้เคยมีข่าวคนหายหรือเปล่า”

“มีสิครับ บ่อยไป”

คำตอบของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวที่เดินช้าๆ ต้องหยุดนิ่ง สีตลาซึ่งได้ยินนอกจากจะตกใจแล้วเธอยังเกือบหลุดปากซักอีกฝ่ายว่า คน

พวกนั้นหายกันไปทีไหน แต่แล้วก็จุกคิดไว้เพราะขึ้นเธอหลุดปากถามไป
อย่างนั้น บริรักษ์หน้าจะต้องสงสัยเธอแน่นอน

“ขอโทษนะคะ คุณวินัยท่านมีครอบครัวหรือเปล่า”

“มีครับ ท่านอยู่กับคุณพ่อแค่สองคน แต่คุณพ่อของท่านนะ
ไม่ได้พักประจำที่บ้านหลังใหญ่ ส่วนมากท่านจะแยกตัวไปอยู่อีกฟาก
ของเกาะนะคะ”

“อ้าว ทำไมไม่อยู่ด้วยกันล่ะคะ ในเมื่อมีกันสองคนพ่อลูก” เธอ
พูดเรื่อยๆ เหมือนชวนคุยลัทธิเพเหระ ทั้งที่ตั้งใจหาข้อมูลเต็มที่

“ไม่ทราบสิครับ คุณพ่อของท่านอาจชอบอยู่แบบสงบ”

คราวนี้หญิงสาวก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวที่ได้ยินกับความฝัน
ท่านี่...หรือพ่อของวินัยทำไมได้ไม่เห็นลูกชายเป็นแบบนั้น ท่านเลยหนี
ไปอยู่ที่อื่น

“วันนี้เราจะได้พบท่านของคุณหรือเปล่าคะ”

“ไม่ทันแล้วครับ ท่านออกจากบ้านตั้งแต่มืดยังไม่สว่างแน่นอน”

รอยยิ้มขณะตอบจากชายหนุ่มหน้าคมไม่ได้ช่วยให้เธอยิ้มด้วย
เลยสักนิด เพราะสติลากำลังคิดว่าวินัยทำตัวน่าสงสัยที่สุด...เขามัก
ไม่อยู่ในเวลากลางวันเสมอ แต่พอลงคืนผู้ชายคนนั้นก็ออกร่อนระเรีง
เหมือนภูตพราย และแล้วความต้องการที่จะพิสูจน์ว่าฝันของเธอจะ
มีส่วนจริงบ้างหรือเปล่า หญิงสาวจึงเอ่ยถามชายหนุ่มด้านข้างอีกครั้ง

“คุณรักษะคะ คุณวินัยมีแผลตามใบหน้าหรือลำตัวบ้างไหมคะ
แผลใหญ่ๆ ที่เห็นชัดๆ นะคะ”

บริรักษ์ค่อนข้างขำกับคำถามของเธอ เพราะชายหนุ่มเริ่มสงสัย
นิดหนึ่งว่า ทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงสนใจเจ้านายเขานัก แต่ในเมื่อมันไม่ใช่
ความลับเขาจึงตอบและชี้นิ้วจิ้มไปที่แก้มตัวเองเหมือนจะทำท่าทาง
ประกอบคำพูด

“แก้มครับ แก้มซ้ายน่าจะเป็นแผลเห็นชัดที่สุดของท่าน”

สิตลาแทบแข่งขาอ่อนเมื่อได้ยินคำตอบนั้น...นี่หมายความว่าอย่างไร ผันของเธอมันจะกลายเป็นสิ่งที่บอกกลางสังหรณ์ลวงหน้าได้หรือเปล่า ทีมถ่ายทำภาพยนตร์ของเธอจะโดนวินัยหลอกมาฆ่าหรือทรมานอย่างที่ได้ยินเสียงนรกลั่นนั้นไหม แล้วหญิงสาวก็ต้องเหลียวขวับเพราะได้ยินเสียงแหลมดังของเจตจรัสเหมือนกำลังงอน

“ยายอืด เกือบของเสร็จหรือยัง เราจะกลับกันแล้วนะยะ”

“เพื่อนๆ เรียกแล้วครับ เตี้ยผมเดินไปส่ง คิดว่าอีกไม่นานเราจะได้พบพวกคุณอีก”

เธอไม่ตอบรับคำพูดของบริรักษ์ เพราะตอนนี้นอกจากสิตลาจะเดินนำลิ่วไปแล้ว เธอยังตั้งใจไว้ด้วยว่าจะเข้าไปบอกยกเลิกการทำงานกับเทิดไท...ความอยากที่จะสืบหาพี่สาวมันก็ใช่ แต่ถ้าใครมาเจอเหตุการณ์น่าสะพรึงอย่างเธอเมื่อคืน รับรองว่าหน้าไหนก็คงไม่กล้ากลับมาอีกแน่ๆ

แม้ธตุ้จะเล่นห่างจากคฤหาสน์หลังใหญ่ไปเรื่อยๆ ตามระยะทาง ที่ทอดยาว แต่เทิดไทและคณะยังพูดถึงรีสอร์ทตาเบบูญา รวมทั้งพูดชมบริรักษ์ไม่หยุด ยกเว้นแต่สิตลาเท่านั้นเพราะหญิงสาวหน้าตาเหมือนไม่สบายใจ ทำให้เทิดไทต้องเอ่ยถามออกมา

“เป็นอะไรคุณอืด ไม่สบายหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“แต่หน้าตาคุณไม่สดชื่นเลยนะ ทั้งที่มาดูเกาะไข่มุกที่สวยงามแท้ๆ”

“เกาะสวยจริงๆ ค่ะคุณเทิด แต่อืดอาจจะนอนน้อยไปหน่อยเลย เวียนศีรษะนะคะ”

“งั้นก็หนีอีกนิดนะ กลับถึงกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ คุณก็จะได้นอนพักยาว”

สิตลาพ่ายกหน้ารับ ทั้งที่ความจริงอยากจะบอกยกเลิกการทำงานกับทางกองถ่ายให้รู้แล้วรู้รอดเพราะความอึดอั้น แต่หญิงสาวก็ยังคิดว่า

ไม่เหมาะ เพราะตอนนี้ทั้งหมดยังเดินทางไม่พ้นเกาะกันเลยทีเดียว

รอให้ถึงกรุงเทพฯ เสียก่อน เธอตั้งใจว่าจะบอกเทิดไท้ สีสลาคิดว่าผู้กำกับคงหาคนมาทำหน้าที่แทนเธอได้ไม่ยาก

หญิงสาวตั้งใจไว้อย่างนั้นจริงๆ จนกองสำรวจสถานที่เดินทางกลับถึงกรุงเทพฯ แต่เมื่อทั้งหมดลงจากรถตู้เท่านั้น เทิดไท้ก็เอ่ยขึ้นทันที

“อีกสามวันประชุมที่สำนักงานนะ ผมขอนัดไว้เลย”

“ได้ครับ / ได้ฮะ / เตี้ยวคะ” เสียงขัดขืนของสีสลาทำให้ทุกคน

เหลียวขวับมาทางเธอ

“ผู้กำกับคะ อี๊ดมีเรื่องจะปรึกษาอะคะ ขอเวลาสักครู่ได้มั๊ยคะ”

“ได้สิคุณอี๊ด งั้นเราเข้าไปคุยกันด้านใน ส่วนที่เหลือเชิญกลับบ้านพักผ่อนให้สบายนะ สามวันเจอกัน”

“ว่าไงคุณอี๊ด สงสัยพอกลับมาแล้วคงจะไฟแรง คุณคงอยากได้บทหนัง เพื่อจะได้ไปจัดเตรียมออกแบบเครื่องแต่งตัวให้มั๊ย”

“ผู้กำกับคะ คือว่า...อี๊ดคงไม่เหมาะกับงานนี้”

“อะไรคุณ อย่าบอกนะว่าจะขอไปทำหน้าที่อย่างอื่นนะ”

“เปล่าคะเปล่า อี๊ดจะบอกว่า...เอ่อ...อี๊ดขอตัวไม่รับงานนี้ที่จะต้องไปถ่ายทำที่เกาะไข่มุกนะคะ”

“ไม่ได้!”

เทิดไท้ตวาดเสียงกร้าว แต่แล้วใบหน้าก็ไม่สบายใจและดวงตาวาวๆ อย่างตื้อตึงของสีสลา ทำให้ผู้กำกับใหญ่ต้องปรับน้ำเสียงใหม่เป็นนุ่มนวลลงจุดประสงค์ก็เพื่อให้หญิงสาวที่ทำท่าจะพยายายอมทำงานให้เขา

“คุณอี๊ด คุณนะมีความสามารถมากรู้ตัวไหม และงานชิ้นนี้มันก็เป็นงานที่ผมตั้งใจมากกว่าทุกๆ เรื่องที่ผ่านมา เมื่อก่อนการสร้างหนังบางเรื่องผมก็จำเป็นต้องทำบ้างเพื่อตามใจเจ้าของเงินทุน แต่เรื่องนี้นะมันเป็นความตั้งใจของผม ซึ่งผมคิดว่าคุณอี๊ดจะช่วยเหลือผมได้”

“แต่ผู้กำกับคะ อีตบอตามตรงว่าไม่สบายใจถ้าต้องไปเกาะนั้น
อีกครั้ง”

“อย่าคิดมากนะคุณอีตบ เกาะไหนๆ มันก็คล้ายกัน เพียงแต่ว่า
เกาะไข่มุกมีดีตรงที่โลเกชั่นตรงกับบทหนังของผมมากๆ เอาอย่างนี้ดีมี
งานขึ้นที่จะไปถ่ายทำผมจะให้ค่าจ้างคุณใหม่”

“ได้เงินเพิ่มมันก็ดีหรือคะ แต่ว่า...”

“เถอะน่า ผมพูดตรงๆ ก็ได้ว่าที่ที่คุณอยู่เนี่ย เพราะอยากได้
คนมีฝีมืออย่างคุณมาร่วมงานด้วย”

เทิดไทรพยายามใช้จุดอ่อนที่สุดของสิตลาแล้วนำมาพูดชักจูงเพราะ
หวังผล...เขารู้ว่าสิตลาชอบให้คนอื่นเห็นคุณค่าของตัวเองและงานที่เธอทำ

“นะ ตกกลางคืนนี้ เราแยกย้ายกันกลับบ้านไปพักผ่อนดีกว่า พวก
คุณไซคิตได้พักอีกตั้งสองวัน แต่ผมก็ยังต้องไปตระเวนหาทุนสร้าง
หนังก่อน”

คำพูดอ่อนโยนจากชายกลางคนที่ใบหน้าเฉยยิ้มอารมณ์ดี ทำให้
สิตลาอีกอ้ากไปบ้าง...ความจริงเธอรักงานของตัวเองอยู่หรอก ถึงจะ
ไม่ชอบศฤหาสน์หลังนั้น รวมทั้งไม่ไว้ใจผู้ชายที่ชื่อวินัย แต่เมื่อผู้กำกับ
พูดเหมือนจะขอร้องแถมยังขอร้องอีกด้วย ในที่สุดหญิงสาวก็อดไม่ได้
ที่จะรับคำสั่งเสียงแผ่ว

“ทำก็ได้ค่ะผู้กำกับ”

“ขอบคุณมากนะคุณอีตบ ผมดีใจที่ได้ร่วมงานกับคุณอีกครั้ง”

“ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็กลับบ้านเถอะ อย่าลืมนะ สามวันเจอกันที่นี่”

หญิงสาวลุกขึ้นยืนแล้วยกมือไหว้ลา ทำให้เทิดไทรต้องส่งยิ้มพร้อม
รับไหว้ และเพียงร่างระหัดเดินหายไปจากห้อง ผู้กำกับใหญ่ก็ถอนใจเฮือก
อย่างโล่งอก...เขาไม่เคยคิดว่าสิตลาจะกลายเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด
สำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์ของเขาที่เกาะไข่มุก

ครั้งแรกที่เธออ่อนนออนออกไปกับกองสำรวจ ตอนนั้นเขายังไม่คิดว่าจะรับเธอเข้าทำงานในกองถ่ายเรื่องนี้ด้วยซ้ำ แต่เมื่อเขาได้เข้าไปพบกับวินธัยก่อนกลับ ชายหนุ่มคนนั้นก็ยื่นข้อเสนอใหม่ให้เขา

ครั้งแรกเมื่อพบกับวินธัยเขาก็ได้รับอนุญาตให้ถ่ายทำในบ้านได้เพียงหนึ่งฉาก แต่เมื่อพบกันอีกครั้งก่อนกลับวินธัยออกปากกับเขานอกจากจะให้เขารวมถึงทีมงานคนสำคัญเข้าพักในคฤหาสน์หลังนั้นได้แล้ว เขายังสามารถเจาะถ่ายได้ทุกซอกทุกมุมตามต้องการ ขอเพียงแค่ให้สืตลาเข้าพักในบ้าน และทำงานร่วมทีมจนเสร็จสิ้น

เทิดไทออกจะแปลกใจไม่น้อยที่วินธัยให้ความสำคัญกับคอสตูมของกองถ่ายมากถึงปานนี้ เพราะเท่าที่เขาอยู่บนเกาะไข่มุกหนึ่งวันหนึ่งคืนเขาก็ไม่เห็นว่วินธัยจะได้พบหรือพูดคุยกับสืตลาลักหน

“ช่างเถอะ จะคิดอย่างไรกันก็ช่าง เราถือว่าได้ทำตามความฝันและความต้องการก็พอแล้ว แคร์บายยอียดจอมยุ่งเข้าร่วมกองอีกคนไม่เห็นจะเป็นไรร อย่งมากก็จัดเตรียมทีมเสื้อผ้าเสริมให้แน่นสักนิตก็คงพอ”

ผู้กำกับมือทองนั่งบ่นอยู่คนเดียวว หลังจากนั้นอีกหนึ่งเดือนที่หลายๆ ฝ่ายได้ร่วมประชุมจัดเตรียมสร้างภาพยนตร์ กองถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง *เกาะรัก* ก็ออกเดินทางไปที่เกาะไข่มุกด้วยความกระตือรือร้น ยกเว้นก็แต่สืตลาที่มีหน้าตาวิตกกังวลแทบตลอดเวลา

บริรักษ์เพิ่งจะกดวงสายไทรศัพทได้ไม่ถึงสามนาที่ รถไฟร์วิล

ของเจ้านายก็แล่นเข้ามาจอดเทียบในโรงรถ ชายหนุ่มเดินออกมาจากซุ้มหญ่าคาซึ่งทำเป็นที่นั่งพักผ่อนสำหรับคนมาเที่ยว และแคชายหนุ่มเดินเข้าหาจนใกล้ร่างสูงใหญ่ั้น เลขาฯ หนุ่มก็ได้ยินเสียงเจ้านายถามขึ้นทันที

“ว่ไง งานที่เตรียมจัดมีปัญหามั้ย”

“ไม่ครับท่าน ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

“โอเค แล้วทางไหนดว่อย่างไรบ้าง”

“คุณเทิดเพิงวางสายเมื่อครู่เองครับ เห็นว่าต่อนี้คณะถ่ายทำถึงทำเรื่อกันแล้ว”

เขารายงานในขณะที่ยายตาจับจ้องอยู่บนใบหน้าเห็นดีเห็นชอบของอีกฝ่าย จนบริรักษ์รู้สึกคล้ายว่ารอยแผลเป็นขีดยาวประมาทหนึ่งนิ้วบนแก้มของวินัย ดูคล้ายจะยาวขึ้นจนเห็นชัดกว่าปกติ อาจเพราะหวดเคราที่ครีมนาว แทนที่จะบดบังรอยแผล กลับกลายเป็นว่า ทำให้เห็นรอยขาวของแผลเป็นได้ชัดขึ้นกว่าเดิม

“มีเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าเธอจะถึงเกาะ ถ้าอย่างนั้นผมขอไปหาคุณพ่อสักพักดีกว่า”

“อาการคุณท่านเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“ถ้าอยู่ที่โน่นก็เรื่อยๆ นั่นแหละ แต่กลับมาที่บ้านหลังนี้เมื่อไหร่ รู้สึกว่าจะอาการหนักทุกครั้ง ก็อย่างว่าละนะ คนผิดหวังก็ต้องเสียใจมากเป็นธรรมดา”

บริรักษ์พยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วยกับเจ้านาย ก่อนจะรายงานด้วยเสียงทุ้มเนิบ “ผมยังส่งคนตามหาเธออยู่นะครับ แต่อีกวันสองวันน่าจะรู้ผลขึ้นมาบ้าง เพราะทางเกาะจัดงานเลี้ยง”

“ก็หวังว่าบัตรเชิญที่คุณส่งไปคงได้ผลละนะ” วินัยพูดเหมือนเยาะ

“ท่านคิดว่าถ้าคุณอินทุกรได้รับบัตรเชิญ เธอจะม้ายครับ”

“ผู้หญิงพันธุ์นั้น ผมไม่หวังว่าเขาจะกลับมาหรอก ดีไม่ดีพอได้บัตรแล้วอาจจะกลัวหนักขึ้น นี่คุณรักรู้ คุณคิดยังไงถึงส่งบัตรเชิญให้เธอ คุณคิดเธอจะเียงกลับมาอะ”

เจ้านายหนุ่มที่พูดคล้ายตำหนิเขาอย่างเหลืออดเหลือทน ทำให้บริรักษ์ต้องรีบชี้แจงให้อีกฝ่ายฟัง

“ผมก็ไม่คิดว่าคุณอินทุกรจะกลับมา แต่ก็อย่างว่าละครับ อะไรที่พอจะเป็นหนทางบ้าง ถึงแม้จะเป็นเพียงนิดหน่อยเราก็ที่น่าจะลองดู”

“ถ้าไม่เพราะคุณพ่อป่วย จ้างผมก็ไม่ตามให้เมื่อยอย่างนี้หรอกนะ เพราะผู้หญิงนี่...น่าเมื่อยมาก”

เสียงทอดยาวตอนท้ายของเจ้านาย ทำให้บริรักษ์อดยิ้มด้วยความขบขันไม่ได้ เขารู้ว่าวินัยเป็นโรคเบื่อผู้หญิง อาจเพราะเมื่อหลายปีก่อนมีข่าวว่าเจ้านายของเขาอกหัก...บริรักษ์นึกถึงคำว่าอกหักแล้วเขาก็แทบนึกไม่ออกว่าตอนไหนและเมื่อไรที่วินัยมีอาการอกหักอย่างว่าบ้าง

เขาทำงานเป็นเลขานุการให้บิดาของวินัยมาหลายปี และเขาก็ไม่เคยเห็นอาการคนอกหักจากชายหนุ่มคนนี้สักครั้ง เพราะวินัยใช้ชีวิตตามปกติธรรมดาอย่างเช่นทุกวัน ไม่ว่าจะออกไปดูงานเหมืองเล็กๆ ด้านหลังเกาะ หรือแม้แต่เข้าไปจัดการเรื่องคุณภาพชีวิตของชาวมอแกนก็ตามที

“ผมลืมหืมถาม คุณจัดห้องพักรับรองแขกที่จะมางานเลี้ยงอย่างไรบ้าง”

“ตามรายชื่อที่จัดให้พักบนตึกท่านนะครับ ส่วนคนติดตามหรือพวกนักข่าว พวกกองถ่าย ผมก็เปิดห้องพักรับรองไว้ให้”

“คนที่พักบนตึกมากมาย คุณจะเขียนผมกระเด็นจนต้องไปนอนที่อื่นหรือเปล่า”

“ใครจะกล้าให้ท่านลำบากอย่างนั้นล่ะครับ” บริรักษ์ตอบแล้วหัวเราะ แต่เจ้านายเขาไม่ขำด้วย

“ผมจัดที่พักบนตึกเท่าที่เตรียมไว้ก็สลิปคนสลิปห้องเอง”

“แล้วไป นึกว่าไอ้แผนการจัดงานเลี้ยงของคุณจะถือโอกาสจัดการผมไปเลยซะด้วย”

คำพูดเหมือนตั้งใจจะแฉเขาว่าเป็นคนเก่าแก่ของพ่อ ทำให้บริรักษ์ต้องเอ่ยชี้แจงพร้อมรอยยิ้มเหมือนรู้ทัน

“จะว่าเป็นแผนการผมคนเดียวก็ไม่ถูกนะครับท่าน ท่านเองต่างหากที่บอกว่าอยากสนับสนุนให้คนมาเที่ยวเกาะ พอท่านบอกอย่างนั้นผมก็เลยถือโอกาสนี้ตามหาคุณอินทูปไปในตัว”

เลขาฯ ที่พยายามอธิบายแต่กลับกลายเป็นถกเถียงในความรู้สึกของวินัย ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเมื่อชี้หน้าเลขาฯ ตนเองขึ้นมา...ถ้าเปลี่ยนจากบริรักษ์เป็นอัศวินทร์ การ์ดมือขวาเขาละก็ ปานนี้ไอ้หมอนี้คงโดนหลังมือข้อหาที่ยกย่อนไปหลายเปรี๊ยะ วินัยรู้ว่าการเลี้ยงคน ถึงจะเป็นลูกน้องมันก็ต้องปฏิบัติตัวต่างกัน เพราะถ้าจะให้เขาไปลงมือลงไม้กับเลขาฯ หน้าคมทำตัวเนี้ยบอย่างบริรักษ์ เขาเองก็ไม่อยากจะทำให้เขามี

“คืนนี้ท่านกลับมานอนน้ใช้หรือเปล่าครับ”

ร่างสูงของเจ้านายซึ่งหมุนตัวเดินตรงไปที่รถทำให้บริรักษ์รีบถามอย่างรวดเร็ว

“ไม่กลับ คืนนี้คงติดธุระอยู่ที่เหมือง”

“อ้าว ตกกลางว้ายี่ยมคุณพ่อแล้วท่านจะเลยไปเหมืองหรือครับ”

“ใช่” เขาตอบสั้นๆ แล้วแทรกตัวเข้าไปในรถ

“วันนี้ไม่อยู่ไม่เป็นไร แต่ว่าพรุ่งนี้ท่านต้องอยู่ให้ได้ เพราะเป็นทั้งเจ้าของงานและเจ้าของบ้าน”

วินัยแทบไม่ได้ฟังคำพูดไล่หลังตนเลยแม้แต่น้อย เพราะชายหนุ่มขึ้นรถแล้วขับออกไป ทำให้บริรักษ์ต้องถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน

...เขาเป็นคนที่ใจเย็นและความอดทนสูง แต่ก็แทบจะยอมแพ้ให้เจ้านายผู้นี้ไปหลายรอบ วินัยเป็นคนที่เอาใจยากที่สุด เพราะชายหนุ่มนอกจากจะแสดงอารมณ์ต่างๆ ออกมาน้อยจนจับความรู้สึกได้ยากแล้ว เขายังมีอีกมุมหนึ่งซึ่งแฝงความโหดไว้เต็มที่

บริรักษ์จำได้ว่าตนเองนอกจากจะเคยเห็นวินัยจัดการกับศัตรูแล้ว เขายังเคยเห็นเจ้านายหนุ่มจัดการกับลูกน้อง หรือแม้แต่คนสนิทของตนเองอีกด้วย...เมื่อก่อนตอนที่เขาทำงานกับคุณท่านที่ริสพอร์ต วินัยจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่ออยู่หลังเกาะ หรือไม่ก็เข้ากรุงเทพฯ เพื่อดูงานเป็นบางครั้ง แต่เมื่อสองพ่อลูกสลบที่อยู่กัน เขาซึ่งถนัดงานและชำนาญตรงนี้เลยได้อยู่กับวินัยอย่างเต็มตัว

บริรักษ์ยังยืนอยู่ที่เดิมเพราะจมกับความคิดของตนเองไปชั่วครู่ แล้วชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินไปที่รีสอร์ทไปใช้งานเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่มือกล้องจะเดินทางมาถึง

รถตู้รวมทั้งรถสี่ประตู และรถขนอุปกรณ์อีกหลายคันที่ขับแล่น

ลงจากเรือ เพื่อตรงไปยังรีสอร์ทตาเบบูญา กลายเป็นภาพชวนตื่นตาสำหรับชาวบ้านที่เห็น ชาวกองถ่ายภาพยนตร์และดาราก็จะมาใช้สถานที่บนเกาะ นอกจากจะเพิ่มสีสันให้ผู้คนบนเกาะไข่มุกแล้ว ยังสร้างความยินดีให้หญิงสาวหลายคนที่รอยลโฉมดาราราย่างใกล้ชิด อัศวินทร์ซึ่งยืนสังเกตอยู่ห่างๆ เมื่อเห็นภาพนั้นแล้ว เขาก็โทร. รายงานเจ้านายอย่างทันที

“ถึงแล้วครับนาย ตอนนี้น่าจะกำลังตรงไปที่รีสอร์ท”

“อ้อ มากันครบหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิครับ ผมไม่รู้ว่าเขามีกันกี่คน” ลูกสมุนมือขวาตอบเหมือนงูจงง ทำให้ชายหนุ่มต้องทวาดเสียงลอดโทรศัพท์

“ไอ้เวร! ที่ฉันถามหมายถึงกองสำรวจเมื่อเดือนที่แล้ว แกดูสิว่า มากันครบมั๊ย”

“อ้อ เต็มว่ะครับ ผมขอดูแป๊บหนึ่ง”

เสียงรายงานของลูกน้องที่หายไป ทำให้วินัยรู้สึกคล้ายตัวเองจะกระสับกระส่ายขึ้นมา ทำให้เขาต้องอยากรู้มากขนาดต้องใช้ลูกน้องให้ตามสอดส่องกองถ่ายนั้นด้วย

“คุณเทิดผมเห็นแล้ว อ้อ โน่นคุณเจิดจรัส...คุณเล็กเดินขึ้นรถไปแล้วครับ เอ อีกคนผมจำชื่อไม่ได้ ผู้ชายที่ตัวโตๆ ล่ำๆ แต่ชอบแอบเสียงหวานๆ ผมก็เห็นแล้วนาย”

“แล้วใครอีก” ชายหนุ่มกระซอกเสียง

“ผู้หญิงคนนั้น...เต็ยว่ะครับผมมองหาอยู่...อ้อ เห็นแล้วครับนาย

เดินหน้าซีดลงมาก็เดียว”

วินัยซึ่งกำลังขับรถอยู่อาจจะไม่ยิ้ม แต่แค่เพียงได้ยินคำรายงานจากลูกน้อง ดวงตาเข้มนิ่งวับในทันที... ลีตลา เขารู้ว่าเธอชื่อนี้ และก็เพราะผู้หญิงที่เห็นเขาครั้งแรกแล้วทำหน้าที่ตาตื่นได้อย่างตลกที่สุด จนทำให้อารมณ์เมื่อๆ เย็นๆ ของเขาเหมือนจะหายไปสิ้น

...ชายหนุ่มยอมรับกับตัวเองว่า เขาชอบเห็นผู้หญิงคนนี้ทำท่าตกใจ ยิ่งถ้าได้เห็นเธอทำท่าหวาดกลัวเขายิ่งสนุกขึ้นไปใหญ่ จนสุดท้ายเขาต้องบังคับเทิดไท้ให้ตั้งเธอมาร่วมทีมด้วยนั้นแหละ

เขาจำได้ว่าเคยพบกันบนเรือตอนเธอมาครั้งแรก เพราะเธอที่โบหน้าซีดเขียวแล้วก็อาเจียนอย่างคนเมาเรื่อนั้น นอกจากจะทำให้เขารู้สึกสมเพศแล้ว จิตใจส่วนหนึ่งกลับสงสารขึ้นมาชั่วแวบ

วินัยตัดสินใจเดินเข้าไปหาแล้วส่งน้ำให้เธอ แต่เมื่อโบหน้าจ๋ำน้ำตาตางขึ้นเร็วๆ หัวใจของเขาก็ไหววับ ความรู้สึกผิดปกติบางอย่างของหัวใจตนเองทำให้เขาต้องเดินหนีลี้ว แต่แล้วคนที่ไม่เคยคิดจะได้พบกลับได้เจอกันอีกหลายครั้ง

เขาเห็นเธอนั่งอยู่บนรถในขณะที่เขาแวะจอดรถข้างทางเพื่อพูดคุยกับชาวบ้าน และการพบกันอย่างไม่คาดฝันอีกครั้งก็เกิดขึ้น เมื่อเขาเห็นผู้หญิงคนนั้นซ้ำอีกหนในรีสอร์ทของตนเอง ก่อนจะกลายเป็นการพบกันที่ชวนตรึงหนกของเธอในยามค่ำคืน

ร่างหญิงสาวที่ถูกเขากระชากจนเข้าไปปะทะมุมบันได นอกจากจะทำให้เขาใจหายเพราะเป็นห่วงเธอแล้ว วินัยยังรู้สึกอีกว่าร่างแบบบางที่อยู่แนบชิดทำให้หัวใจเขาเต้นผิดปกติ จนอดไม่ได้ที่จะไล่มือบนแผ่นหลังนุ่มละมุนอย่างลึ้มตัว ชายหนุ่มคิดแล้วก็อดขำขึ้นมาไม่ได้ เพราะเห็นอสิ่งอื่นที่เขาตั้งใจนำเธอกลับมาที่นี่...ก็น่าจะเป็นเพราะดวงตากกลมเบิกกว้างที่มองเขาอย่างตื่นกลัวนั้นแหละ

วินัยคิดว่าเขาชอบในยามที่เห็นเธอกลัว ยิ่งลีตลากลับเขามากเท่าไร

ชายหนุ่มก็รู้สึกคล้ายเลือดในกายจะไหลพล่านได้อย่างระทึก

“ท่านไม่ได้ยุดันรับนะครีเพราะติดธุระ”

แค่กองถ่ายมาถึงริสอร์ทและพบกับเลขาฯ หนุ่มที่ซื้อบริษัท สีสลากก็ได้ยินคำพูดนี้พร้อมๆ กับเทิดไท้และคนอื่นๆ ในทันที หญิงสาว ซึ่งได้ยินแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่า ถ้าเธอซื้อห่วยแหม่นอย่างทีนึกไว้ว่าบริษัท จะพูดอย่างนี้ ป่านนี้เธอน่าจะเป็นเศรษฐีไปนานแล้ว

“ไม่เป็นไรครับ แค่คุณรักษาดูแลผมก็เกรงใจจะแย่”

“อย่าถือว่ารบกวนเลยครับคุณเทิด อ้อ ผมลืมบอกไปว่า ท่านให้จัดที่พักสำหรับกองถ่ายไว้ที่ริสอร์ทพักโน้น เพราะน่าจะสะดวกกับการทำงานมากกว่า”

ชายหนุ่มผายมือไปอีกฟากของถนน ทำให้สีตลาเพิ่งสังเกตว่า ริสอร์ทตาเบมูญาถิ่นอาณาเขตกว้างกว่าที่คิด... คราวโน้นที่เธอเคยมา ครั้งหนึ่ง ตอนนั้นค่อนข้างจุกจิก และใช้เวลาทำทุกอย่างค่อนข้างรวดเร็ว แต่คราวนี้เมื่อบริษัทบอกเธอ จึงรู้ว่าถนนที่วิ่งผ่านเข้ามานั้น กลายเป็นเส้นแบ่งเขตแดนให้ริสอร์ทแยกออกจากกัน

บ้านพักหลังกะทัดรัดที่ตั้งเรียงรายต่างๆ นับสิบหลังเหมือนชูกตัว อยู่ในไม้พุ่มด้านหน้าซึ่งปลูกเกือบติดขอบถนน เพราะอย่างนี้เอง เมื่อเธอมาคราวโน้นและไม่ทันสังเกต จึงไม่รู้ว่ามีบ้าน

“ดีมากเลยครับคุณรักษ์ พวกเราคงจะทำงานได้สะดวกขึ้น ผมต้องขอบคุณคุณวินัยมากที่อุตสาห์นี้มาถึงตรงนี้”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญเข้าที่พักได้เลยนะครับ จะได้พักผ่อนกันก่อน”

เสียงเอ่ยเชิญของชายหนุ่มทำให้เจ้าหน้าที่แต่ละคนของกองถ่าย ภาพยนตร์ต่างหอบเอาข้าวของส่วนตัวกันพะรุงพะรังเดินตามมา โดยมีพนักงานของริสอร์ทเข้ามาช่วยนับสิบ เทิดไท้กับสีตลาที่เตรียมยก กระเป๋าออกมาจากรถแล้วจะเดินตามกลุ่มไปนั้นต้องมีอันหยุดชะงัก

เพราะบริษัทฯหวังไว้ด้วยเสียงนุ่ม

“คุณเทิดกับคุณอ๊อตเชิญมาพักทางนี้เลยครับ”

“อ้าว ตรงไหนหรือคะ”

“ท่านสั่งให้ผมจัดห้องพักคุณสองคนไว้ที่ตึกนี้ครับ”

แค่ได้ยินว่าต้องพักบนตึก สีตลาก็ส่ายหน้าจนเส้นผมกระจาย

แต่เทิดไทกลับตื่นเต้นเพราะดีใจอย่างที่สุด

“ไม่ตีมังคะ อ๊อตนอนที่บ้านพักดีกว่าคะ”

“ไปเถอะคุณอ๊อต เจ้าของบ้านอุตสาห์เตรียมไว้ให้ อย่าให้เขาต้องเสียน้ำใจ”

“ไม่เหมาะหรือคะ อ๊อตรู้สึกว่ถ้าพักที่ตึกเราจะเหมือนไปละลาบละล้งเรื่องส่วนตัวของเขา”

หญิงสาวปฏิเสธเต็มที่...เรื่องอะไรที่เธอต้องไปพักบนตึกน่กันั้นด้วย แค่ครั้งนั้นก็ทำเอาเธอขวัญหนีดีฝ่อจะแยแล้ว แต่เลขาฯ อย่างบริษัทฯ ก็ทำเอาเธออึ้ง เพราะชายหนุ่มชี้แจงอย่างใจเย็นว่า

“คุณไม่ได้พักแค่สองคนหรือครับ เพราะท่านสั่งจัดไว้สิบห้อง เตี่ยวแขกของงานเลี้ยงก็มาพักร่วมด้วย”

“อย่างนั้นหรือคะ”

“ไปเถอะอย่าคิดมากน้อยเลยนา”

เทิดไทบอกหญิงสาวด้านข้างก่อนเขาจะเดินตามบริษัทฯไป สีตลาถึงจะลังเลเป็นอย่างมาก แต่ในเมื่อเธอยังไม่ยากทะเลาะกับเทิดไทหญิงสาวจึงกลั่นอกกลั่นใจลากกระเป๋าเลื้อผ้าใบโตเดินตามไป

เส้นทางที่ทอดยาวจากถนนซึ่งมุ่งตรงเข้าสู่ตัวคฤหาสน์หลังใหญ่
ที่บริษัทฯพาไป ทำให้สีตลาต้องมองสำรวจอย่างทึ่ง

พื้นที่ที่เธอเดินและลากกระเป๋าอยู่นั้น เป็นเส้นทางที่แยกออกมาต่างหากโดยไม่ได้ใช้ร่วมกับบรัสอร์ต กระเบื้องที่ปูทางเดินนอกจากจะ

นำหน้าขึ้นไป สีตลาอาจจะรู้สึกหวาดผวา แต่หลังจากหญิงสาวยืนนิ่ง อยู่ชั่วคราวก็ทำได้...เป็นไงเป็นกันสิ ในเมื่อเขากล้าข่มขวัญเธอด้วยการ จัดห้องไว้ที่ถนนเหมือนต้องการให้ได้ยินเสียงสยองชัดๆ คนอย่างสีตลา ก็กล้านอนเหมือนกัน

ร่างบางพยายามเดินด้วยฝีเท้าอันมั่นคง เมื่อบริรักษ์เดินมาส่งถึง หน้าห้องพร้อมยื่นกุญแจให้ นอกจากสีตลาจะใจหายเพราะหัวนวดกแล้ว เธอต้องกัดริมฝีปากเมื่อได้ยินประโยคเหมือนบอกลาของเขา

“พักผ่อนตามสบายนะครับ ถ้ามีอะไรให้ช่วยเหลือ ผมอยู่ที่ห้อง ทำงานในอาคารหลังยาวๆ ถัดจากบ้านนี้ไปทางขวามือ นะครับ แต่ถ้าไปแล้ว ไม่เจอก็ให้โทร. หา”

“ขอบคุณค่ะ อีตโร. ได้ทุกเวลาหรือเปล่านั้น”

“แน่นอนครับ ทางรีเสอร์ตยินดีรับใช้เสมอ”

หญิงสาวรับกุญแจห้องจากเขาแล้วกล่าวขอบคุณ ชายหนุ่มส่งยิ้ม ก่อนจะเดินย้อนกลับลงไป สีตลาไขกุญแจห้องแล้วเดินทอดเท้าเข้าไปในนั้น แต่แล้วเธอก็เผยปากค้างกับสิ่งที่เห็น

“พี่อิน!”

รูปอินทุรแม่จะใบเล็กแค่สองนิ้ว แต่ภาพของพี่สาวเธอที่ติดอยู่ มุมรูปวาดซึ่งเป็นวิวขนาดใหญ่ในกรอบสวยหรู ก็ยังทำให้เธอเห็นรูปพี่สาว ได้อย่างแจ่มชัด

“คุณรักษ์...คุณรักษ์ค่ะ”

สีตลาวิ่งออกจากห้องแล้วร้องเรียกชายหนุ่มดังลั่น บริรักษ์ซึ่ง กำลังจะออกจากบ้านต้องหยุดชะงัก ก่อนจะหมุนตัวก้าวยาวๆ กลับขึ้นไป ตามบันไดจนพบกับหญิงสาววิ่งหน้าตาตื่นออกมา

“มีอะไรครับคุณอีต”

“รูปนี่ค่ะ รูปนี้”

เธอพูดเสียงรัวแล้วยื่นรูปให้เขาดู ชายหนุ่มเพียงก้มมองเท่านั้น

ก็ส่งยิ้ม ก่อนจะเอ่ยพลอบด้วยเสียงนุ่ม

“ขอโทษที่ได้ก่จัดห้องไม่เรียบร้อย เตียวผมเก็บให้ นะครับ” เขาตั้งรูปไปจากมือเธอ

“ไม่ใช่ค่ะ อีตสงสัยว่ารูปพี่สาวของอีตมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“พี่สาวคุณ!” เขาทวนคำด้วยใบหน้าตกใจเหมือนไม่เชื่อ

“ค่ะพี่อิน หรืออินทุกร เป็นพี่สาวแท้ๆ ของอีต ถึงแม้รูปนี้จะถ่ายนานแล้วตั้งแต่สมัยเรียน แต่อีตก็จำพี่สาวตัวเองได้ นะคะ”

“คือ...เอาอย่างนี้ดีกว่าครับ ผมขอไปถามคนจัดห้องก่อน บางทีอาจไม่ใช่อย่างที่ คุณคิด”

“แต่ที่นี่เป็นรูปพี่อินจริงๆ คุณรักซ์คะ อีตขอถามหน่อยเถอะว่าพี่อินเคยอยู่บนเกาะนี้หรือเปล่า”

“ผมขอเวลาสักครู่” บริรักษ์พูดจบก็สาวเท้าเดินจากไป

“เตียวคะคุณรักซ์ คุณรักซ์คะ คุณรักซ์”

สิตลาพยายามเรียกเพื่อรั้งเขาไว้ แต่ชายหนุ่มกลับเดินสาวเท้าอย่างรวดเร็วลงไปตามบันไดแล้วก็หายไปอย่างรวดเร็วจริงๆ บริรักษ์นั้นก้าวเท้ายาวๆ จนเกือบจะวิ่งเพราะความตื่นเต้น เมื่อชายหนุ่มเข้าไปอยู่ในห้องทำงานของตนเองพร้อมกับล็อกประตูไว้ เขาก็โทร.หาวินัยอย่างรวดเร็วที่สุด แต่เหมือนอีกฝ่ายไม่ต้องการติดต่อใครทั้งนั้น เพราะบริรักษ์พยายามติดต่อเจ้านายอยู่หลายครั้ง ซึ่งก็ล้มเหลวทุกหน

ชายหนุ่มพยายามทำให้เย็นเพื่อคิดแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า

...เขาจะบอกกับสิตลาอย่างไรดีว่ารูปนั้นมาจากไหน เพราะขึ้นเขาบอกความจริงไปแล้ววินัยเกิดต้องการปิดเป็นความลับขึ้นมา เขาเองนั้นแหละที่จะต้องมองหน้าเจ้านายหนุ่มไม่ติดไปอีกนาน

ร่างบางยื่นเคาะประตูกระจกห้องทำงานเขาอย่างร้อนใจ ทำให้บริรักษ์ตัดสินใจในนาทีสุดท้าย ก่อนจะเปิดรับเธอด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ผมเอารูปไปนั้นให้พนักงานไปแล้วครับ เขากำลังไปไล่สอบถามว่าใครเป็นคนเอามาไว้ในห้อง”

“คุณรักษ์”

สิตลาครางอย่างผิดหวัง เนื่องจากไม่เห็นว่าหลักฐานเพียงชิ้นเดียวของเธอจะต้องร่อนไปที่วีรสิทธิ์ หน้าซู้เธอเริ่มไม่มั่นใจว่ามันอาจจะสูญหายไประหว่างทางช่วงไหนก็ได้

“อย่าเพิ่งคิดมากนะครับ บางทีอาจจะมิเชกมาพักแล้วลืมทิ้งเอาไว้”

“แต่นั้นที่บ้านคุณวินัยนะคะ แล้วอีตึกเคยได้ยินมาว่าเขาไม่เคยเปิดบ้านรับใคร”

“มันก็จริงที่ท่านไม่เคยเปิดบ้าน แต่คุณอย่าลืมนะคะคนเราต้องมีเพื่อนกันทั้งนั้น บางทีอาจจะเป็นเพื่อนคนใดคนหนึ่งของท่านมาพักแล้วเอามาลืมไว้ เด็กทำความสะอาดเจอเขาก็เลยยึดเอาไว้ที่มุมใดมุมหนึ่งของห้องก็เป็นได้”

สิตลาถึงแม้ไม่อยากจะเชื่อ แต่คำพูดของบริรักษ์ฟังดูก็มีเหตุผล ยิ่งชายหนุ่มพูดพลอบอย่างต้องการช่วยเหลือเธอเต็มที่ หญิงสาวจึงรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง

“ใจเย็นสักนิดนะครับคุณอีต ถ้าท่านกลับมาผมจะรีบสอบถามให้คุณทันที”

“ก็ได้ค่ะ อีตจะรอนะคะ”

“ครับ เดี่ยวผมต้องขอตัวสะสางงานเสียหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นอีตขอตัวนะคะ ไม่อยู่กววนคุณรักษ์แล้วค่ะ”

ชายหนุ่มลอบถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นหญิงสาวหมุนตัวเดินออกจากห้องทำงานของเขาไป...ดีที่สิตลาอายุไม่มาก เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ หญิงสาวอาจจะไม่เชื่อเขาง่ายๆ อย่างตอนนี่...หลังจากเห็นว่าเธอเดินกลับไปทางบ้านหลังใหญ่แล้ว บริรักษ์ก็พยายามติดตามเจ้านายถึขึ้น

อีกครั้ง สุดท้ายชายหนุ่มก็ยอมแพ้เอาในเวลาเย็นของวัน

ชายหาดของริสอร์ตตามบุญญาเวลาดำเนินเช่นนี้คลาล้ำไปด้วยคนของทางกองถ่าย บริษัทซึ่งสั่งพนักงานต้อนรับให้จัดเตรียมอาหารบุฟเฟต์ไว้ที่ริมหาด ทุกคนจึงดูสนุกสนานจนขาพลอยอ้อมอกอ้อมใจไปด้วยจริงอยู่ที่งานของเขานอกจากจะเป็นเหมือนพ่อบ้านของคฤหาสน์หลังนี้แล้ว บริษัทยังมีตำแหน่งผู้จัดการของริสอร์ต ดังนั้นชายหนุ่มจึงทำงานที่ตนเองรักได้อย่างมีความสุขอย่างที่สุด

หลายคนอาจจะคิดว่าผู้ชายอย่างเขาทำไมถึงชอบบริการ แต่ในเมื่อชายหนุ่มคิดว่าตนเองชอบทำงานแบบนี้ เขาก็ไม่เคยเบื่องานในหน้าที่ถึงแม้จะทำมาหลายปีแล้วก็ตาม

ทั้งที่บอกเลขาฯ ไว้ว่าเขาจะไม่กลับบ้านแต่เมื่อเข้าสู่เวลาตีงัด

วินัยก็ขับรถออกจากบ้านพักของบิดา แล้วชายหนุ่มซึ่งเร่งรถมาอย่างรวดเร็วก็เข้ามาถึงริสอร์ตในเวลาตีสอง เนื่องจากไม่อยากจะให้ใครรู้ เขาก็ขับรถอ้อมไปอีกด้านก่อนจะเข้าทางถนนเส้นหลังของริสอร์ต

วินัยจอดรถไว้ด้านนอกของแนวรั้ว และเมื่อเขาเตรียมจะก้าวเท้าเข้าไปในเขตที่ดินของตนเอง ก็พบกับชายหนุ่มข้างบ้านซึ่งมีที่ดินติดกันร่างสูงตระหง่านของภูประพันธ์ทำให้เขาต้องชะลอฝีเท้าจนหยุดหนึ่ง ช่วงที่ยืนมองกันอยู่นั้นวินัยก็เห็นอีกฝ่ายเลิกคิ้วก่อนจะหมุนตัวกลับเดินหายเข้าไปในบ้าน...แปลกนักทั้งที่บ้านของเขาและนักเขียนหนุ่มอยู่ใกล้กันแท้ๆ แต่เหมือนต่างคนต่างแทบไม่ยอมทำความรู้จักกัน

สุดท้ายก็กลายเป็นว่าต่างคนต่างอยู่ไป วินัยเริ่มก้าวเดินอีกครั้งเมื่อหมดความสนใจในตัวชายหนุ่ม ร่างสูงใหญ่ของใครสักคนที่เดินตรงไปยังบ้านหลังใหญ่ ทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยต้องรีบสาวเท้าเข้าไปใกล้ก่อนจะถอนหายใจเมื่อรู้ว่า เป็นชายหนุ่มเจ้าของริสอร์ต

สิตลายังนั่งทบทวนเรื่องจัดการเสื้อผ้านักแสดงในแต่ละซีนของการถ่ายทำ ถึงเธอจะยังไม่แน่ใจว่าเหตุไฉนจะเริ่มเปิดกล้องเมื่อไร แต่หญิงสาวก็พยายามทำหน้าที่ของตนให้บกพร่องน้อยที่สุด...เธอคิดว่าตนเองจำเป็นต้องจดรายการต่างๆ แล้วพิมพ์ออกมาเพื่อแจกจ่ายให้ทีมจัดคิวเสื้อผ้า เพราะหญิงสาวเชื่อมั่นว่าบางครั้งหรือบางวันเธออาจต้องออกไปหาข้อมูลกับคนภายนอกกว่าเคยเห็นพี่สาวเธออยู่บนเกาะนี้บ้างหรือเปล่า ดังนั้นเธอจึงจำเป็นต้องมอบหมายเรื่องงานไว้ที่กลุ่มจัดคิวเสื้อผ้า และคนกลุ่มนั้นน่าจะจัดการได้เองในช่วงที่เธอไม่อยู่

บริษัทเดินเข้ามาบอกเธอในช่วงทานอาหารเย็นริมทะเลว่า เธอไม่สามารถติดต่ोज้านายได้ในวันนี้ ดังนั้นขอให้สิตลาใจเย็นอีกนิด เพราะถึงอย่างไรวันรุ่งขึ้นวันนั้นก็ต้องมางานเลี้ยงอย่างแน่นอน และเพราะคำพูดอย่างนั้นของเธอๆ หนุ่ม หญิงสาวจึงนั่งทำงานไปเรื่อยๆ ขณะที่หูสองข้างก็คล้ายจะคอยจับฟังเสียงต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นอย่างในวันนั้น

วินัยเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนเก่าของบิดาแล้วค้นหาอย่างรวดเร็ว ความจริงเขาก็ไม่ยากกลับเข้าบ้านดึกๆ ดื่นๆ ถ้าไม่เพราะบิดาของเขาลุกมาเข้าห้องน้ำแล้วเพิ่งนึกได้ว่าลืมยาไว้ในนั้น ชายหนุ่มจึงต้องรีบกลับมาเอาไปให้ แม้เสียงเปิดประตูจะไม่ดังเท่าไร แต่เมื่อบ้านหลังนี้ช่างเงียบสงัด เสียงที่ตั้งมาจากห้องฝั่งตรงกันข้ามจึงทำให้หญิงสาวหูฟังทันที

เธอลุกจากโต๊ะทำงานซึ่งอาศัยชุดโซฟาปรับแขนภายในห้องตนเอง หญิงสาวเดินลงปลายเท้าแผ่วเบาไปที่ประตู ก่อนจะค่อยๆ เปิดแง้มแล้วยื่นหน้าออกไปดูอย่างสงสัย...ประตูห้องตรงกันข้ามที่เปิดแง้มจะไม่กว้าง แต่เธอก็พอที่จะมองเห็นเรือนร่างสูงใหญ่ในชุดดำสนิทเดินแวบไปมาอยู่ในนั้น สิตลาขนอ่อนลุกชูชัน ขณะตัดสินใจว่าจะทำอะไรดี ก็ทำใจกล้าร้องถามออกไปเบาๆ

“ใครนะ ให้ฉันช่วยมั้ยคะ”

เธอถามแล้วชะโงกมองผ่านประตูห้อง แต่แล้วหญิงสาวก็ยืนอึ้ง เมื่อเงาร่างที่เห็นเมื่อครู่คล้ายจะเงียบบหายไป สีตลาละล้าละล้งอยู่ข้าง เนื่องจากไม่มั่นใจ เธอน่าจะเข้าไปอยู่ในห้องตนเองเฉยๆ หรือไม่ก็น่าจะเข้าไปดูในห้องนั้นให้รู้เรื่องรู้ราวไป แล้วความอยากรู้ของเธอก็ชนะ ร่างบางเดินโหยงไปลายเท้า แล้วโผล่ศีรษะเข้าไปมองเมื่อถึงประตูห้องตรงกันข้าม

หญิงสาวร้องวีดขึ้นสุดเสียงเนื่องจากตกใจ เพราะแค่เธอกวาดสายตาได้นิดเดียวเท่านั้น เงาร่างดำๆ ก็โผล่ออกจากข้างประตูแล้ว กระซอกตัวเธอเข้าไปใกล้ พร้อมกับตัวตมมือข้างหนึ่งปิดปาก จนเธอทำได้เพียงร้องอู้อี้เท่านั้น

“จะร้องทำไม หยุดเดี๋ยวนี้ละ”

เสียงตะคอกแผ่วของชายที่เอามือปิดปากเธอไว้กลับทำให้หญิงสาวตื่น ก่อนจะกลายเป็นดินรนสุดฤทธิ์เมื่อเห็นแค่ดวงตาวับแวมบนใบหน้าของเขา... น่าจะเป็นขโมยแน่ๆ ไม่อย่างนั้นจะเอาผ้าพันหน้าพันคอจนเห็นแค่ดวงตาอย่างนี้หรือ

“บอกไว้ก่อนนะ ผมจะปล่อยมือที่ปากคุณ แต่ถ้าร้องขึ้นมาอีกล่ะก็ รับรองว่าเจ็บตัวแน่”

เขาขู่เสียงเข้มแล้วค่อยคลายฝ่ามือข้างนั้นออก สีตลาไม่ได้ร้องจริงๆ แต่เธอก็ยังดินรนต่อสู้อันสุดท้ายชายหนุ่มนั้นแหละที่หมุนตัวเธอออกมาจนทั้งคู่เผชิญหน้ากัน

หญิงสาวที่อยู่เ็นวงแขนของเขา นอกจากจะเรียกรอยยิ้มจากมุมปากชายหนุ่มได้แล้ว วินัยยังกระชับแขนแน่นแล้วกดฝ่ามือข้างหนึ่งไว้กลางแผ่นหลัง ส่วนอีกข้างก็เลื่อนลงต่ำจนสามารถกดสะโพกอวบอ้อมรั้งเข้าแนบชิดกับลำตัวของตน สีตลาจึงตกใจจึงไม่ทันสังเกตมือไม้ของเธอ เพราะเมื่อเธอถูกรัดแน่นอย่างนั้น จึงได้แต่เอ่ยถามผ่านริมฝีปากที่หอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน

“คุณเป็นใคร แล้วเข้ามาทำไมในห้องนี้”

“มาเอาของ แล้วกำลังจะรีบไป”

นั่นยังไม่! ผิดความคิดเธอที่ไหน ถ้าพูดอย่างนี้มันต้องหมายความว่า...

“อย่าเดาให้เหนื่อยเลยคุณ ผมไม่มีเวลาเล่น”

เขาตอบเธอเสียงห้วนก่อนจะดึงผ้าขาวม้าที่พันคอจนเลยไป ปิดหน้าปิดตาของเขาลง คราวนี้วินัยได้เห็นเธอตกใจจริงๆ เพราะแค่หญิงสาวได้เห็นใบหน้าเขาเท่านั้น ดวงตากกลมโตก็เปิดกว้าง แถมริมฝีปากอวบอ้อมก็เผยออกอย่างน่ามอง... สีสลาก็ไม่ได้ตะลึงกับความหล่อของเขา แต่เธอมีอาการอย่างนั้นเพราะชายหนุ่มซึ่งมีใบหน้ารักด้วยหวอดเคราะห์นี้ เธอมั่นใจว่าจะต้องเป็นคนเดียวกับที่เธอเจอในคราวที่แล้วแน่ๆ

“ผมชื่อวินัย”

เขาอาจจะพูดง่ายๆ เหมือนแนะนำตัว แต่กลิ่นเนื้อตัวของคนที่ยืนอยู่ชิดก็ทำให้ชายหนุ่มก้มหน้าลงต่ำ จมูกโด่งเป็นสันที่เกือบเคลียดแผ่วกับแก้มขาวเนื่องจากอยากพิสูจน์ประสาทสัมผัสของตน ซึ่งมันก็ได้ผลเพราะความหอมจืดจางพุ่งเข้าจมูกก่อนจะไหลเวียนวนเข้าสู่สมอง ชวนมีนง

วินัยบอกตัวเองว่า นี่แหละที่เขาเรียกว่าสาบสว เพราะแค่ชายเต็มตัวอย่างเขาได้สุดดม แม้ไม่ได้แนบชิด ก็ยังมีผลให้หัวใจเยือกเย็นต้องเต้นหนัก

มือเล็กๆบางที่พยายามดันอกเขาเพราะหวังให้ห่างจากตัว กลีบกลายเป็นกดแรงไปกับเนื้อตัวเขาจนแนบชิด เมื่อวินัยกอดรัดเธอไว้แน่นจนแทบจมหายเข้าไปในร่าง ดวงหนังดงามที่เฝ้ามองพร้อมส่งสายตาเหมือนวิงวอนให้เขาปล่อย แต่การรอกอดของเธอก็ไร้ผล เพราะจู่ๆ ริมฝีปากหยุกกึกก็กดประทับลงมาอย่างแผ่วเบา กลีบปากสาวที่หวานคำราวกุหลาบยามเช้า ทำให้วินัยซึ่งเอ่ยปากว่ารีบ กลับยอมเสียเวลาเพราะ

ติดใจจนต้องบดเคี้ยวอย่างตีมตำ ชายหนุ่มอยากจูบเธอให้มากกว่านั้น แต่คิดว่าถ้าต้องการความหวานจากเธอมากกว่านี้ เขาจำเป็นต้องมีเวลา มากพอ ใบหน้าคมจัดจึงงยขึ้นอย่างเสียดาย

“ขอบคุณ พรุ่งนี้ค่อยพบกัน”

ฝ่ามือกรำลูปลงบนแก้มเธอแผ่วเบาสองสามครั้ง ก่อนร่างสูงนั้น จะหมุนตัวแล้วเดินกึ่งวิ่งออกไปจากห้อง ทำให้สี่ตลาที่หลุดจากอาการ ตะลึงพริ้งเพริดต้องวิ่งตามเขาออกไป แต่ชายหนุ่มที่ก้าวพ้นบันไดชั้น สุดท้ายไปแล้วทำให้สี่ตลารู้ว่าเธอคงไม่ทันเขาแน่ หญิงสาวจึงเกาะขอบ ราวบันไดแน่นแล้วตวาดเสียงเซียวอย่างโมโห

“คุณวินธัย ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้นะ”

“ฝันไปเถอะ”

เขาตะโกนสวนกลับมาไม่พอ ชายหนุ่มยังหันมาส่งจูบ เท่านั้นสี่ตลา ก็แทบจะกรี๊ดร้องเพราะความฉุน แต่เธอก็ทำอะไรเขาไม่ได้...ร่างสูงนั้น จากไปแล้วโดยที่ทิ้งความสงสัยไว้ให้เธอมากมายเบื้องหลัง

เธอไม่เข้าใจว่าผู้ชายคนนี้จะทำอะไรกันแน่ เพราะเขาไม่เคยอยู่ติดบ้าน ได้ในเวลากลางคืน หน้าซ้ายามเขาอยู่ก็ดันมีเสียงแปลกประหลาดให้เธอ ตกใจกลัวอย่างคราวนั้น

3

แค่นอนในคฤหาสน์ของวินัยเป็นคืนแรก หญิงสาวก็เจอเข้ากับ

เหตุการณ์ชวนตระหนก หน้าซำยังถูกเขาจูบอีกด้วย สีตลาเหมือนเพิ่งจะนึกได้ เพราะเมื่อคิดถึงตรงนี้ เธอก็อดไม่ได้ที่จะกัดปากแน่นจนเจ็บแปล็บ

เขาคิดอย่างไรถึงทำกับเธออย่างนั้น หรือว่าวินัยจูบโดยไม่คิดอะไรรายอย่างนั้นหรือ สีตลาพยายามคิดว่าอาจเป็นความมกง่ายของผู้ชายอย่างหนึ่ง ที่หลังจากทำอะไรลงไปแล้วมักไม่ค่อยคิดถึงความรู้สึกของคนที่ถูกกระทำ ร่างบอบบางซึ่งนอนอยู่บนเตียงนุ่มคิดพลางพลิกตัวสองสามครั้ง แล้วเธอก็พยายามหักห้ามใจ ทั้งที่ร้อนไปทั้งหน้าเมื่อนึกถึงริมฝีปากอุ่นที่เบียดประทับอย่างอ่อนโยน

เช้าวันรุ่งขึ้น ในขณะที่กองถ่ายกำลังรอเหล่านักแสดงเดินทาง

มาถึง สีตลา ก็ไปหาเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดเตรียมเสื้อผ้า หญิงสาวเอาแฟ้มซึ่งเธอเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืนส่งให้ เธอรู้ว่าวันแรกอาจจะได้ถ่ายทำเพียงเล็กน้อย เพราะเทิดไทนคิดว่าจะไปทำพิธีบวงสรวงก่อนเปิดกล้อง ณ แอ่งน้ำแห่งนั้น ทุกคนยังคงไปไหนไม่ได้ เพราะนอกจากจะต้องรอตาราในทีมแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับกองถ่ายก็คือ รอตัวเตนหรือนางเอกของเรื่องอย่าง...เลอโฉม นางเอกคนดังของยุค ผู้ที่มีใบหน้างดงามและ

เรือนร่างย้วยวนยิ่งกว่าดารานี้หลายคน

กระทั่งเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา การรอยของกองถ่ายทำก็สิ้นสุดลง เมื่อรถรับส่งของรีสอร์ตแล่นเข้ามาจอดซ้าๆ หญิงสาวที่ก้าวลงจากรถราวนางพญาจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากนางเอกคนสวยเท่านั้น

“ขอพักสักนิดได้หรือเปล่าคะคุณเทิด เพราะโหมเหนื่อยมาก”
แว่นกรองแสงถูกดันยังไม่พ้นใบหน้า นางเอกสาวก็เอ่ยออกอ้อนเสียงหวาน
“ได้สิ แต่ขอแค่สิบนาทีนะ เพราะเราต้องรีบไปบวงสรวงเพื่อเปิดกล้อง”

“ค่ะ สิบนาทีก็ยิ่งดี” เธอพิมพ์แล้วรับแก้วน้ำผลไม้จากพนักงานของรีสอร์ต

แค่ร่างสูงโปร่งแต่แอบอ้วนไปทุกส่วนทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้รับรองเท่านั้น ผู้จัดการส่วนตัวของเลอโหมก็กระวีกระวาดถือพัดอันจิ๋วโบกคลายร้อนให้หญิงสาวแทบจะทันที สีตลาซึ่งทำท่าเดินเสียงเพื่อไปรอขึ้นรถ ถูกมองตามด้วยดวงตาสุกใสของนางเอกคนดัง เลอโหมมองคอสตุ่มสาวแวบเดียวเท่านั้นเธอก็รีบคลายริมฝีปากแดงสดจากขอบแก้ว แล้วเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้มเหยียดๆ

“ไม่คิดว่าจะเจอคุณสีที่กองถ่ายนี้ด้วยนะคะเนี่ย”

สีตลาเกือบจะสงบปากคำอย่างทุกครั้งเมื่อเจอนางเอกคนสวยแขวะ แต่คราวนี้ความรู้สึกเธอกลับไม่เหมือนอย่างทุกครั้ง เพราะสีตลาหมุนตัวกลับมาซ้าๆ แล้วส่งยิ้มให้อีกฝ่ายจนหวานหยด

“เคยลาออกแล้วค่ะ แต่คุณเทิดไม่ยอม”

“ตั๊ย ผู้กำกับคะ ช่วงนี้เขาเปิดกองกันมากหรือไง” เลอโหมอุทานแล้วเบือนหน้าไปถามเทิดไท

“เปล่านี้” เทิดไทปฏิเสธเพราะไม่รู้มุก

“ถ้าเปล่า มันก็แปลกนะคะเพราะคอสตุ่มเก่งๆ น่าจะมีให้เลือกอีกเยอะแยะ”

คำพูดกระแนะกระเหนของเลโอโหมขณะจับปากจับคอคุยกับ
เทิดไท ทำให้สิตลายิ้มให้คนที่ปรายหางตามามองเธอ

“อีดไม่คิดจะอยู่นานหรอกค่ะ เพราะตอนนี้เริ่มถ่ายงานให้ฝ่าย
จัดเสื้อผ้าไปแล้ว”

“อะไรกันคุณอีด คุณจะไปไหน ทำไมต้องถ่ายงานให้คนอื่นด้วย”

เลโอโหมเหยียดปากเนื่องจากชอบใจคำตอบของหญิงสาว แต่
เทิดไทกลับอุทานอะอะ...เขาจะปล่อยให้สิตลาไปได้อย่างไร เพราะวินัย
เป็นคนขอเธอเอาไว้ และเกือบจะสั่งไว้ด้วยซ้ำ ถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีทาง
ปล่อยให้สิตลาไปแน่นอน เพราะถ้าเขาทำอย่างนั้น กองถ่ายน่าจะเดือดร้อน
เพราะเจ้าของรีสอร์ทห่มุ่

“อีดมีธุระส่วนตัวนะค่ะ จำเป็นมากๆ ด้วย เพราะว่า...”

เธอพูดไม่ทันจบ เทิดไทก็เอ่ยแทรกเสียงดูทันที

“เดี๋ยวรอกลับจากบวงสรวงเราค่อยคุยกันเป็นการส่วนตัวนะ
คุณอีด”

สิตลาพยักหน้ารับ เทิดไทสั่งเธอเสร็จ เขาก็หันไปชักชวนเลโอโหม
ให้ขึ้นรถเพื่อออกเดินทาง นางเอกสาวเดินหนวยนาตไปขึ้นรถตู้หลังจาก
ปลายหางตามามองเธอยิ้มๆ ทำให้หญิงสาวต้องเดินไปขึ้นรถอีกคนด้วย
ท่าทางเบื่อหน่าย...ไม่รู้ว่าทำไมเลโอโหมถึงไม่ชอบหน้าเธอนัก ทั้งที่ร่วมงาน
กันก็หลายครั้ง แต่ดูเหมือนจะมีปัญหากันได้ตลอด

ความเป็นนางเอกดังของเธอทำให้ผู้กำกับตลอดจนคนอื่นๆ เกรงใจ
สิตลาจึงทำได้เพียงสงบปากสงบคำเท่านั้น หญิงสาวแทรกตัวเข้าไปนั่งใน
รถของทีมงานอีกคัน หลังจากนั้นทั้งหมดก็ออกเดินทางเพื่อไปยังจุดหมาย

**กองถ่ายเลิกงานค่อนข้างไวเนื่องจากรู้ว่าคืนนี้มีนัดจัดเลี้ยงจาก
ทางรีสอร์ทเวลาห้าโมงเย็น และแค่เพียงรถตู้ซึ่งเดินทางไปถ่ายทำที่บึงน้ำ
กลับมาถึง ภาพสถานที่ที่ได้ถูกตระเตรียมเป็นที่เลี้ยงรับรองก็ได้รับการ**

เนรมิตโดยคำสั่งจากบริรักษ์ และก็แล้วเสร็จอย่างสวยงาม เลอโฉมซึ่งก้าวลงจากรถมาเห็นจึงทำท่าทางตื่นเต้น ก่อนจะถามเลขาฯ หนุ่มซึ่งยืนเช็กงานอยู่ด้วยเสียงอ่อนหวาน

“ร้อนจังคะ ถ้าจะลงไปว่ายน้ำสักชั่วโมงโฉมจะทำงานมั๊ยคะ”

“งานเริ่มห้าโมงเย็นครับ มีเวลาเหลือเฟือ”

“ขอบคุณค่ะ ที่มีสระว่ายน้ำที่แห่งหรือคะ แล้วสระไหนเป็นอย่างไรบ้าง”

“มีหลายสระอยู่ครับ สระใหญ่อยู่ไม่ห่างจากทะเล ตรงนั้นเป็นสระรวม ส่วนสระเล็กจะอยู่ฝั่งตรงข้ามอีกฟากหนึ่งของรีสอร์ทนะคะ อ้อ ลืมไป สระส่วนตัวที่บ้านคุณวินัยจะอยู่ติดกับตัวบ้าน ตรงนั้นคุณเลอโฉมก็สามารถไปใช้ได้”

“คุณวินัยหรือคะ วินัยนามสกุลอะไรนะ” เธอถามด้วยท่าทางสงสัยปนตื่นเต้น

“คุณวินัย อัครวินทร์ เจ้าของรีสอร์ทตาเบบูนูญา บ้านของท่านอยู่ด้านหลังของรีสอร์ทครับ”

เมื่อบริรักษ์พูดจบ เขาก็ยื่นหนึ่งหน้าตาคล้ายตกใจนิดๆ เพราะจู่ๆ เขาก็ได้ยินนางเอกสาวร้องกรี๊ดพร้อมรวบมือเขาอย่างตื่นเต้น

“ตายจริง โฉมไม่คิดว่าจะเจอคุณวินัยที่นี่นะคะเนี่ย โฉมไม่ได้พบวิมานานมาก แล้วเขาอยู่ที่บ้านหรือเปล่าคะ โฉมจะไปหา อยากจะทักทายแฟนเก่าสักหน่อยนะคะ”

สี่ตลากับอึ้งเมื่อได้ยิน...เลอโฉมเคยรักใคร่ชอบพอกับวินัยอย่างนั้นหรือ

“ท่านไม่อยู่บ้านหรือครับ คุณวินัยออกไปธุระตั้งแต่เมื่อวานยังไม่กลับเข้ามาเลยครับ”

“เอ ถ้าอย่างนั้นโฉมขอใช้สระของวินิดีกว่า ไม่อยากใช้สระรวมนะคะ”

“เชิญขอบคุณเลอโหมม เดี่ยวผมจะพาไป”

บริรักษ์พุดยิมๆ แล้วรอดเดินไปพร้อมกับหญิงสาว จู่ๆ สีตลาที่รู้สึกเหมือนชี้หน้านางเอกคนสวย จนอดไม่ได้ที่จะค้อนไล่ตามหลังทั้งคู่ที่เดินเคียงกันไป ร่างของสีตลาที่เดินจำพรวดแล้วแข่งไปเบื้องหน้า ก่อนคอสตุ่มสาวจะเดินกึ่งวิ่งหายขึ้นไปบนคฤหาสน์ ทำให้เลอโหมมต้องมองตามด้วยดวงตาเบิกโต

“ยายนั่นขึ้นไปบนบ้านไฉ้มัยคะ”

“ครับ คุณอึดพิทกอยู่ชั้นบน ท่านสั่งให้จัดห้องเธอไว้ตรงนั้น”

“แล้วโหมมล่ะคะพักที่ไหน”

“บนตึกครับ เราจัดห้องไว้ให้แล้ว”

หญิงสาวเหยียดปากก่อนจะส่ายหน้าจนชายหนุ่มมองอย่างงุนงง

“โหมมไม่พักบนตึกหรือคะ ขอนอนที่บ้านพักสักหลังในรีสอร์ตดีกว่า”

“จะสะดวกหรือครับ”

“สะดวกลึคะ โหมมเห็นบ้านพักแล้วคะ หละเลิดมาก อึกอย่าง โหมมไม่อยากจะใกล้กับคุณวินหรือคะ รายนั่นนะเย็นยังกับน้ำแข็งขั้วโลก ขึ้นนอนใกล้กันโหมมอึดอัดตายพอดี”

บริรักษ์ฟังนางเอกสาวบรรยายถึงเจ้านายของตัวเอง ชายหนุ่มก็อดขำไม่ได้...เขาคาดว่าผู้หญิงคนนี้อาจจะเป็นรักแรกที่ทำให้วินธัยอกหัก ส่วนสาเหตุการเลิกถ้าเดาไม่ผิดน่าจะมาจากเธอไม่ชอบนิสัยเย็นๆ และการเก็บตัวของวินธัย

ร่างของดาราสาวที่เดินลับหายไปเพื่อใช้ห้องน้ำเปลี่ยนชุด ทำให้เลขาฯ หนุ่มเตรียมเลี้ยงไปทำงานอื่นๆ ต่อ

สระน้ำข้างบ้านของวินธัยเริ่มมีผู้คนทยอยเข้ามาใช้กันบ้างแล้ว ซึ่งคนที่นั่งเล่นบนเมาะเอนนอนรอบๆ สระเหล่านั้น ส่วนมากก็เป็นผู้ที่จนนอนพักบนตึกตามบัตรเชิญ แต่เมื่อเลอโหมมเดินกลับมาที่สระอีกครา

บริรักษ์รวมถึงคนอื่นๆ จึงพากันมองนางเอกสาวด้วยสายตาและความรู้สึกที่ต่างกัน

เรือนร่างงดงามชาว่องซึ่งอยู่ในชุดว่ายน้ำทู้พีชสีแดงสด หนูนของเลอโหมชนิดที่เรียกว่าอกเป็นอก เอวเป็นเอว ทำเอาหนุ่มและแกมองตาค้างไปตามๆ กัน หลายคนอาจมองอกอวบชูชันนั้นพร้อมกับกะเกณฑ์ขนาดอยู่ในใจเป็นที่เรียบริ้ว ซึ่งบริรักษ์เองที่เรียกว่าไม่ค่อยสนใจผู้หญิงคนไหน เขายังคิดเตลิดไปไกลว่า ในสายตาผู้ชายแบบเขา เลอโหมน่าจะมืทรวงอกขนาดไม่ต่ำกว่าคัพ 38 แน่นอน

บรรดานักข่าวซึ่งนั่งเล่นอยู่ต่างลุกพริบตั้งแต่เลอโหมนวยนาดตรงมาที่สระ แล้วแสงแฟลชก็สว่างวาบเป็นระยະ เพราะทุกคนต่างกรูเข้าหาและถ่ายภาพในทันที...บริรักษ์เพิ่งเข้าใจว่าทำไมนางเอกสาวจึงยืนยงและเป็นดาราตั้งได้นาน สาเหตุก็น่าจะมาจากเลอโหมแสดงเก่ง นอกจากนี้เจ้าหล่อนยังเป็นกันเองกับนักข่าวโดยไม่ถือตัว

หลังจากเธอยื่นพุดคุยชนิดหนึ่งพร้อมให้ถ่ายภาพ เจ้าของร่างสวยก็เดินไปยืนริมสระ เสียงน้ำซึ่งดังเพราะเลอโหมพุ่งตัวลงไปอย่างงดงาม นอกจากจะเรียกเสียงฮือฮา นักข่าวยังกรูไปนั่งใกล้ๆ แล้วถ่ายภาพนางเอกสาวที่ลอยตัวผมยวสยายเปียกน้ำอย่างเซ็กซี่

บริรักษ์ยังยืนอยู่ที่เดิมคือใกล้บันไดคฤหาสน์ เพราะเขาต้องรอรับแขกเพื่อนำเข้าสู่ห้องพักบนตึก แต่ภาพงดงามของนางเอกสาว ทำให้ชายหนุ่มอย่างเขาที่ได้เห็นอดคิดขึ้นมาชั่วแวบไม่ได้ว่า...วินัย ผู้ชายที่เก็บตัวและเข้าใจยากผู้เป็นเจ้านายของเขา จะเคยมีสัมพันธ์สาวกับนางเอกสาวคนนี้บ้างหรือไม่

ถึงเวลาห้าโมงเย็น แยกจากที่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคนที่พักอยู่ในรีสอร์ท หรือแม้แต่ข้าราชการอย่าง อบต. ของเกาะไข่มุก ต่างเริ่มเดินทางเข้าสู่ตัวงานกันอย่างไม่ขาดสาย บริรักษ์จัดการตั้งโต๊ะอาหารซึ่งเลี้ยงแบบ

บุฟเฟต์ที่สนามหญ้าของรีสอร์ท แต่กินอาณาเขตของงานไปถึงหาดทราย
ริมทะเลและโย่งไพล่โย่งระยงสีสดใสรายรอบบริเวณนั้นอย่างดงาม

เสียงทักทายของผู้ที่รู้จักกัน ตลอดจนเสียงหัวเราะดังขรมไปทั่ว
บริเวณงาน เลขฯ หนุ่มพยายามมองหาเจ้านายของเขา แต่ก็ยังไม่เห็น
อากาศที่เริ่มเย็นเพราะใกล้ค่ำทำให้งานคึกคักขึ้นไปอีก แล้วชายหนุ่ม
ที่กำลังกระวนกระวายก็ค่อยยิ้มออก...เขาอาจจะไม่เห็นวินัยก็จริง แต่
แค่เห็นอัศวินทร์ซึ่งเดินเข้ามาในงานก่อนจะหยุดตรงที่ได้ะรับบัตรเชิญ
เท่านั้น บริรักษ์ก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก...ถ้าไอ้หมอนี่โผล่เมื่อไร รับรอง
ว่าอีกไม่นานวินัยต้องตามมา

สิตลาพยายามทำใจอยู่บ้างขณะยืนมองชุดร่วมงานเลี้ยงของเธอ

เอง มันไม่ใช่ชุดดีอะไรมากนัก แต่ก็ไม่ได้ถือว่าน่ารังเกียจจนเข้างานไม่ได้
สิ่งที่ทำให้หญิงสาวไม่ค่อยพอใจอาจจะเกิดเพราะความที่เธอไม่ค่อยคุ้น
กับการสวมกระโปรงเป็นชุดอย่างนี้มากกว่า

เสื้อผ้าชุดนี้เธอหยิบยืมมาจากกองถ่ายนั้นแหละ สิตลาคิดว่าอาจ
จะอยู่ในงานเลี้ยงไม่นาน เพราะเธอตั้งใจว่าจะพยายามไปสืบถามเรื่อง
พี่สาวกับแขกคนอื่นๆ ซึ่งอยู่บนเกาะที่มาร่วมงานเลี้ยงครั้งนี้ด้วย

หญิงสาวออกมาจากห้องพักของตัวเอง ก็แทบไม่เห็นคนอื่นๆ ที่ขึ้น
มาพักด้วยแล้ว ประตูห้องทุกห้องปิดสนิทและเงียบเชียบจนเธอต้อง
เร่งฝีเท้าลงไปตามบันได...เธอไม่มั่นใจว่าวินัยจะมาหรือไม่ เพราะจน
บัดนี้ก็ยังไม่เห็นเขา แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของชายหนุ่มที่บอกว่า 'วันพรุ่งนี้
เจอกัน' สิตลาก็หน้าร้อนขึ้นมาแล้วรีบเดินออกจากบ้านอย่างรวดเร็ว

งานเลี้ยงที่ถูกจัดกินอาณาเขตส่วนใหญ่อยู่บริเวณสนามหญ้า
ซึ่งใกล้กับทะเล แต่ก็มิโตะและซุ้มอาหารบุฟเฟต์วางอยู่ พร้อมพนักงาน
ต้อนรับตามจุดต่างๆ แขกร่วมงานส่วนมากจะยืนอยู่ใกล้ส่วนที่เจ้าภาพ
เข้ามายืนพูด ซึ่งตรงนั้นหญิงสาวก็เห็นเพื่อนๆ ในกองถ่าย ตลอดจน

ดาราและตัวประกอบอื่นรวมกลุ่มกันให้สัมพันธ์กัน

สิตลาเดินตรงไปที่โต๊ะรับบัตรเชิญซึ่งมีพนักงานรอรับอยู่ และเมื่อเธอยืนบัตรพร้อมแนะนำตัวเท่านั้น ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเข้มผิวคล้ำ ตามแบบฉบับหนุ่มชาวเกาะซึ่งก็มองชื่อบนบัตร ก็เงยหน้ามองเธอทันที

“คุณอินทุกร เอ้ออังกร นะครับ”

“ค่ะ”

เธอยิ้มรับ และเมื่อเห็นเขาพยักหน้า สิตลาก็ถอนใจโล่งอก หญิงสาวเตรียมเดินไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ แต่ดอกกล้วยไม้สีม่วงเข้มลายขาวเพียงดอกเดียวตรงนั้นที่ยืนมาจากมือชายหนุ่มทำให้เธอชะงัก

“สำหรับแขกพิเศษนะครับ กรุณาติดไว้ที่หน้าอกด้วย”

สิตลายุ่นเมื่อรับแล้วกวาดสายตาดูไปมองคนอื่นๆ อ้อ เธอเห็นเทีไตและใครอีกหลายคนก็ติดดอกไม้แบบเดียวกันนี้ที่หน้าอก...หญิงสาวนำใบติดกับสายบางๆ ของชุดเกาะอกที่โยงรัดด้วยผ้าแล้วผูกเป็นโบหลังลำคอ หลังจากนั้นเธอก็เดินช้าๆ เข้าไปรวมกลุ่มกับเทีไต พร้อมกับสายตาไล่กวาดหาคนที่คาดว่าจะเป็นข้าราชการซึ่งอาศัยอยู่บนเกาะนี้

“คุณอืด หลังเลิกงานเลี้ยงผมขอคุยด้วยหน่อย”

“ได้ค่ะ”

เธอรับคำทักที่สายตาดูจ้องอยู่ที่ชายชุดสีกรมท่าและมีผิวคล้ำซึ่งกำลังยื่นคุยเฮฮาไปกับแขกคนอื่นๆ

การแต่งตัวแบบนี้และท่าทางโอเน็ตๆ ของเขา ทำให้สิตลาค่อนข้างมั่นใจว่าน่าจะใช้ข้าราชการในพื้นที่

“อืดขอตัวสักครู่จะนะ จะไปทักทายคนอื่นนะค่ะ”

หญิงสาวหันหน้ากลับไปบอกเทีไต แต่เธอยังไม่ได้ก้าวเท้าไปไหน เพราะบริรักษ์ก้าวออกจากกลุ่มของแขกแล้วเดินตรงไปยังยืนอยู่ใกล้ๆ ซอดอกไม้ซึ่งตกแต่งไว้บนโถไฟเตียม

“ก่อนจะเริ่มเปิดงาน ผมอยากขอร้องพีๆ น่องๆ เพียงเรื่องเดียว”

เสียงบริรักษ์พูดดังก้องกังวานเนื่องจากชายหนุ่มติดไมค์เล็กๆ ไว้ที่อกเสื้อ และเมื่อเขาหยุดไปพักหนึ่ง เพื่อเป็นการเรียกความสนใจจากแขกนับร้อย ทุกคนจึงหยุดการสนทนาแล้วหันมามองทางเขา ชายหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่มนวลอีกครั้ง

“กรุณาอย่าใช้กล้อง รวมทั้งอุปกรณ์ทุกชนิดที่ถ่ายภาพได้ เพื่อถ่ายรูปคุณวินัยนะครับ”

เสียงฮือฮาดังขึ้น แต่ทุกคนก็ยินยอมลดอุปกรณ์เหล่านั้นในมือลงแต่โดยดี แน่ละ เพราะตั้งแต่นั้นบัตรเพื่อเข้างาน การ์ดหนุ่มๆ จำนวนมากของวินัยก็ได้พูดเตือนเรื่องนี้ไว้แล้ว นักข่าวอาจจะผิดหวังอยู่บ้าง แต่หลายคนก็ยอมรับว่าชายหนุ่มเจ้าของรีสอร์ทแห่งนี้ไม่ชอบการถ่ายรูปมากแค่ไหน สิตลานนอกจากจะหมั่นใส่ผู้ชายคนนี้ที่เรื่องมาก แต่เมื่อคิดอีกครั้ง หญิงสาวก็ยิ่งเพิ่มความสงสัยในตัววินัยขึ้นเป็นเท่าทวี

ครั้งแรกเธอคิดว่าเขาไม่ชอบถ่ายรูป เพราะเหตุผลอาจเป็นไปได้ตามที่บริรักษ์บอก เลขๆ หนุ่มพูดว่าวินัยมีแผลที่แก้ม และเหตุนี้ทำให้สิตลานึกว่าเขาอาจจะอายหน้าตาของตนเอง แต่เมื่อพบกับเขาเมื่อคืน เธอจึงคิดว่าไม่ใช่

ใบหน้าคมจัดที่ประดับด้วยหวดเคราบางๆ นั้น ไร้ร่องรอยบาดแผลใดๆ หญิงสาวจึงต้องตัดประเด็นนั้นทิ้ง เสียงแขกหรือที่พูดคุยเริ่มค่อยๆ เงียบสงบลง เมื่อชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้าไปยืนเคียงกับบริรักษ์ ก่อนจะแนะนำตัวด้วยเสียงทุ้ม

“สวัสดิ์ครับ ผมวินัย ยินดีต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน”

แสงไฟที่สาดจับไปยังร่างสูงใหญ่เกินชายไทยทั่วไป นอกจากจะเรียกเสียงอุทานปนฮุบฮิบจากคนที่ยืนข้างๆ สิตลา หญิงสาวยังได้ยินคำวิจารณ์เมื่อชายหนุ่มเริ่มพูด

“ต่าย หล่อเลิศหรูขนาดนี้ยังจะอายกล้องอีกเหรอ”

“นั่นสิ แต่เขาอาจสายตาไม่ดีเลยไม่ชอบแสงแฟลช” สาวในกองถ่ายอีกคนวิเคราะห์ แต่เธอก็ถูกท้วงจากเพื่อนทันควัน

“ไม่ดียังไง ดูลิตาคุมบาดหัวจิตหัวใจขนาดนั้น”

ลิตลาพยายามไม่ฟังคนด้านข้าง เพราะหญิงสาวกำลังจ้องสายตารวมทั้งตั้งใจฟังเสียงพูดของชายหนุ่ม

ร่างสูงใหญ่ซึ่งอยู่ในชุดสูทล่ำลอง รวมทั้งใบหน้าขาวที่เหลือแค่ไรเคราเขียวครีမ်ประดับ ทำให้หญิงสาวเกือบจำเขาไม่ได้ วินัยนอกจากจะรูปร่างอย่างเหลือเชื่อแล้ว ร่างกายที่แกร่งด้วยมัดกล้ามเนื้อได้ส่วนรวมถึงศีรษะที่ตั้งตรงจนเกือบเซิดเล็กน้อย ทำให้เขาดูหึงและมึนอำนาจเถื่อนๆ บางอย่างอยู่ในตัว

ลิตลารีบดึงสายตากลับเมื่อรู้สึก bahwa หัวใจเต้นแรงเพราะนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวาน หญิงสาวค่อยๆ หมุนตัวแล้วพยายามเดินแทรกแซงคนอื่นๆ ที่เหมือนจะยืนแออัดกันฟังเขา ร่างบางของหญิงสาวที่เดินออกจากงานไปหยุดอยู่ข้างซุ้มอาหารเล็กๆ ในจุดที่ไม่ค่อยมีคน ทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนมองตามต้องจับสายตาที่เธอ พร้อมสลับไปมองวินัย

อัศวินหรือจน้านายพูดเสร็จแล้วเดินออกมา ร่างสูงๆ นั้นแหวะทักทายคนอื่นๆ เป็นระยะ จนพ้นไปจากกลุ่มแซกหรือเขาจึงเดินเข้าไปหา ก่อนจะเอ่ยรายงานทันที

“ผมรับบัตรเชิญจากคุณอินทุกรแล้วนะครับ”

“แกว่ายังไงนะ”

“ผู้หญิงคนนั้นครับนาย คนที่อยู่กับกองถ่าย เธอเอาบัตรใบนี้มายื่นให้ผมแล้วบอกว่านี่ชื่อเธอ”

ชายหนุ่มรับบัตรเชิญสีฟ้ามาจากมือลูกน้องก่อนจะก้มมองแล้วหันไปดูหญิงสาวอีกครั้ง...วินัยขบกรามเบาๆ เมื่อจับสายตานิ้งที่หล่อนคนนั้น

มิน่า! เขาจึงรู้สึกคุ้นหน้าเธอนัก ที่แท้ลิตาก็เป็นน้องสาวของอินทุกร

คราวโน้นเมื่อเกิดไ้บอกรชื่อและนามสกุลของเธอ เขายังคิดว่าคนเราอาจจะมีนามสกุลซ้ำกันได้เพราะเชื้อสายกระจัดกระจายไปทั่วทุกภาค แต่เมื่อได้รู้อย่างนี้ ไ้บหน้าคมจัดก็เปิดยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก จนลูกน้องที่รายงานลอบขมวดคิ้ว

ปกติเจ้านายเขาเป็นยิ่งกว่าเสื่อยิ้มยาก น้อยคนนักจะได้เห็น แต่คราวนี้นอกจากวินัยจะยิ้มแล้ว ดวงตาคมดำสนิทที่มองไปยังหญิงสาวยังเปล่งประกายแปลกๆ จนเขารู้สึกได้

“ขอบใจที่มามอก แยกไปทำงานต่อเถอะ ที่เหลือฉันจะจัดการเอง”
“ครับนาย”

ร่างสูงใหญ่ของการ์ดหนุ่มโค้งศีรษะแล้วถอยห่าง ระหว่างที่อัศวินทร์เดินผ่านเธอคนนั้น เขาก็อดคิดไม่ได้ว่า ผู้หญิงคนนี้คงไม่มีทางรู้ว่าเธอพลาดแล้ว เพราะถ้าคิดจะยื่นบัตรเชิญแล้วผ่านเข้างานง่าย ๆ มันอาจใช้ได้สำหรับคนอื่น ๆ แต่ในเมื่อเจ้านายเขาสั่งให้เฝ้าอรับบัตรเชิญสำหรับหญิงสาวที่มีชื่อบนบัตรว่าอินทุกร หล่อนจึงเดินลงหลุมพรางของเจ้านายเขาโดยไม่รู้ตัว

วินัยไม่รู้รู้สึกผิดหวังเมื่อรู้ว่าแผนการออกบัตรเชิญเพื่อตามหาอินทุกรไม่ประสบผล เพราะเมื่อชายหนุ่มจ้องมองไปที่หญิงสาวในชุดสีขาวนั้น เขากลับรู้สึกสะใจเล็กๆ ขึ้นมา

ก็ดี! ในเมื่อไม่เจอตัวพี่สาวที่ตามหา แต่ในเมื่อเขาได้น้องสาวที่ทำทางจะเกล้งได้สนุก แถมมีอะไรให้ค้นหาได้มากกว่า ชายหนุ่มจึงนึกขอบใจอินทุกรที่ไม่ได้รับบัตรใบนั้น

“ว่าอย่างไรหรือคุณอินทุกร”

“คะ...คุณวินัย!”

เธออุทานเมื่อหันมาเห็นเขา ไ้บหน้าหญิงสาวตระหนกจนคล้ายซีด ทำให้วินัยจ้องเธอหนึ่งเหมือนตั้งใจชมชู้ ร่างสูงของชายหนุ่มที่เดินวนซ้ำๆ รอบตัวเธอ ทำเอาหญิงสาวนอกจากจะยื่นแข็งทื่อแล้ว เธอยังรู้สึกกราวกับ

ไฟจากดวงตาคู่นั้นเผาไหม้จนร้อนไปหมดทั้งร่าง

“สวมรอยได้เก่ง แต่นึกหรือว่าคนอย่างผมจะไม่รู้”

“คุณพูดเรื่องอะไร”

สี่ตลาถามเขาเสียงสั้น แต่แล้วร่างกายเธอก็สั่นแทบจะพองๆ กับหัวใจ...วินัยยืนับตรเซียมมาใกล้ใบหน้าเธอ และหญิงสาวก็เห็นชื่อตัวโตเมื่อเรือบนบัตรใบนั้น ก่อนมันจะถูกเขาคีบๆ แล้วไปรยลงบนพื้นหญ้าอยู่แทบเท้า

“ผมไม่มั่นใจว่าความจำผมเสื่อมตั้งแต่เมื่อไหร่ เพราะเท่าที่จำได้ อินทุกร เอื้ออังกูร ไม่มีหน้าตาแบบนี้”

ดวงตาเข้มนที่กวาดสำรวจทั่วใบหน้าเธอขณะเขาพูดเสียงเย็น ทำให้หญิงสาวที่ยืนอ้าปากและดวงตาดมกกว้างเพราะตกตะลึงต้องรีบปิดปากฉับก่อนละล้าละลักขึ้นทันที

“อะ...ฉันขอโทษ คืออย่างนั้นะคะ เอ่อ ฉันไม่ตั้งใจหลอกคุณหรอกคะ บัตรใบนั้นนะเพื่อนฉันให้มาอีกที”

“เพื่อนอย่างนั้นรี”

“ค่ะ! เพื่อน” เธอยิ้มเหี้ยแล้วพยักหน้าหงิกๆ

“คงรักกันมากละสิถึงกล้าให้บัตรกันใช้” เขาพูดประชด

“ค่ะ เรารักกันมาก...เอ่อ คุณวินัยคะ ความจริงฉันมากับกองถ่ายอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องยืนับตรนั้นก็ได้ แต่ว่าไหนๆ ฉันก็ขี้เกียจเก็บ เลยอยากใช้สิทธิ์บัตรใบนั้นไปด้วยเลยนะค่ะ”

คำแก้ตัวของเธอซึ่งอ้างไปน้ำซุ้นๆ ทำให้ชายหนุ่มนี้ก็อยากลงโทษคนที่ยื่นโกหกตาใส

“สี่ตลา มาทางนี้กับผมดีกว่า”

มือหนาของเขาเอื้อมมาคว้ามือเธอง่ายๆ แล้วทำท่าจะเดินไปที่ไหนไม่รู้ ทำให้หญิงสาวต้องชินตัวเองไว้เต็มที่

“ไม่นะคะ ทางนั้นมีต มันน่ากลัว”

“รู้ได้ยังไงว่ามันมืด แล้วอีกอย่าง ไปกับผมซึ่งเป็นเจ้าของที่นี่ คุณ จะกลัวอะไร”

“กลัวคุณนั่นแหละ” สีตลาเถียงเขาเอ็ดอึ้งอยู่ในใจพร้อมกับใช้ เรียวแรงทั้งหมดที่มี เธอทั้งขัดขึ้นพร้อมแกะปลายนิ้วเขาออกจากข้อมือ ตนเองเป็นพัลวัน ในขณะที่หญิงสาวช่วยเหลือตัวเองเต็มที่ นางฟ้าอย่าง เลอโฌมก็เดินดิ่งเข้ามาหาคนทั้งคู่

“วินชา อยู่ที่นี่เองหรือคะ”

วินช้อาจจะชะงักไปบ้างแต่เขาก็ไม่ยอมปล่อยข้อมือเล็กๆ นั้น ชายหนุ่มกำมือหญิงสาวไว้แน่นแล้วเอ่ยทักกับนางเอกสาวพร้อมใบหน้า เฉยเฉย

“ไม่นึกว่าจะพบคุณที่นี่”

“โฌมเป็นนางเอกหนังเรื่องนี้แหละคะ ว่าแต่เราไม่เจอกันนานมากเลย นะคะ โฌมคิดว่าวินอยู่ต่างประเทศเสียอีก”

“บ้านผมอยู่ที่นี้ ผมจะไปทำไม้ที่ต่างประเทศ”

“ไม่รู้สิคะโฌมก็เตาไปเรื่อย วินคงสบายดี”

“ก็ปกติของผมนั่นแหละ”

เลอโฌมปรายตามองหญิงสาวซึ่งวินช้อกำมือไว้ เธออาจไม่รู้ว่า ทั้งคู่คุยอะไรกัน แล้วทำไมชายหนุ่มต้องกำไม้กำมือหล่อนด้วย แต่ในเมื่อ เธอไม่ถูกชะตากับยายคอสตุมคนนี้ เลอโฌมจึงจิกกัดเติมที่ด้วยการ เปิดเผยความสัมพันธ์ของเธอกับวินช้อเสียเลย

“ทำใจได้เร็วแหละคะ โฌมชะอีกที่ทำให้ตั้งนานกว่าจะหายเจ็บได้ ตอนนั้นคิดว่าตัดคุณได้แล้ว แต่พอเจอกันโฌมก็ยังเจ็บอยู่นะคะ”

สีตลาไม่นึกว่าต้องมายืนฟังความหลังของคนทั้งคู่ โดยเฉพาะ นางเอกคนสวยที่พูดจอละลากับเขาราวกับว่าไม่มีเธอยืนอยู่ตรงนี้

“ปล่อย” สีตลากระซอกเสียงขุ่นแล้วดึงข้อมือแรงๆ

“ไม่” วินช้อตอบเสียงห้วน ทั้งที่เขาไม่หันมามองเธอด้วยซ้ำ แต่

แล้วคำพูดของชายหนุ่มก็เอ่ยตอบเลอโฉมว่า “แน่ใจหรือว่ายังเจ็บ คุณเองเคยพูดไว้ว่าขึ้นคบกับผมนานๆ คุณอาจรู้ความรู้สึกตามผมสักวัน”

“วินคะตอนนั้นโฉมยังเด็ก อีกร่างโฉมกำลังหงุดหงิดกับงานด้วย”

“แต่เราจากกันด้วยดีไม่ใช่หรือ ผมเคยบอกแล้วว่าเรายังเป็นเพื่อนกัน”

“ค่ะ” เธอตอบอุบอิบเพราะเสียงเขาไม่ออก

“ผมขอตัวก่อนนะ กำลังมีเรื่องอยากจะคุยกับเธอคนนี่”

ร่างสูงของชายหนุ่มที่พูดจบดึงมือสีตาลไปทันที ทำเอาเลอโฉมต้องย่นจมูกตามหลังคนทั้งคู่

เฮอะ! ต่อให้วินธัยกลับมาขอคบกับเธออีกครั้ง เธอก็ไม่มีวันกลับไปคบกับผู้ชายอย่างนั้นเด็ดขาด วินธัยอาจจะมีคุณสมบัติสะอาดตา ผู้หญิง เพราะนอกจากเขาจะหน้าตาดี ฐานะทางบ้านก็เข้าขั้นมหาเศรษฐีคนหนึ่ง แต่ถ้าใครได้ลองคบหาเป็นคนรักกับชายหนุ่มอย่างที่เธอเคยเป็น เลอโฉมคิดว่าไม่ว่าใครก็คงต้องเลือกเดินทางเช่นเดียวกับเธอ

วินธัยคบหากับเธออยู่เกือบปี ชายหนุ่มคนนั้นนอกจากจะมีอารมณ์เดียวแล้ว คำพูดคำจาของเขาแทบจะหับคำได้เลย เลอโฉมจำได้ว่าในขณะที่เธอพยายามปรับทุกข์กับเขาเกี่ยวกับเรื่องงาน แต่ชายหนุ่มคนที่เธอเรียกว่าแฟนนั้นกลับตอบมาสั้นๆ แค่ว่าโยคเดียว

‘ถ้าลำบากนักโฉมก็เลิกเป็นนักแสดงเสียสิ’

เลอโฉมอยากจะกรี๊ด เพราะนอกจากเขาไม่ปลอบใจเธอแล้ว วินธัยทำเหมือนกับว่าเธอไม่มีตัวตนอยู่เบื้องหน้าของเขาด้วยซ้ำ การออกเดทของทั้งคู่แทบไม่เคยมี หน้าซ้ำแค่เธอขอให้เขาจูบปลอบใจสักนิดบ้าง วินธัยก็ก้มหน้าจูบแก้มเธอราวกับพี่ชาย

“จนถึงวันนี้โฉมก็ยังอยากพูดคำเดิม โฉมดีใจมากที่เลิกกับผู้ชายอย่างคุณ”

หญิงสาวพิมพ์เสียงแผ่วแล้วเดินกลับเข้าไปร่วมงาน เลอโหมรู้สึก
 อย่างที่พูดจริงๆ เพราะตอนแรกเมื่อรู้ว่าวินัยเป็นเจ้าของรีสอร์ทแห่งนี้
 เธอก็ดีใจและอยากกลับไปสนิทสนมกับเขาเช่นเดิม แต่เมื่อได้พบชายหนุ่ม
 เธอก็รู้ว่าวินัยไม่เคยเปลี่ยนแปลงตัวเองได้เลย

เจ็ดปีที่แล้วเขาเขียนหาแบบไหน วันนี้เขาก็ยังเขียนหาอยู่อย่างนั้น

สิตลาถูกเจ้าของรีสอร์ทดึงออกไปนอกราง และเมื่ออยู่ตามลำพัง

อีกครั้ง หญิงสาวก็เดินเคียงกับเขาอยู่บนชายหาด วินัยยังจับมือเธอไว้
 แน่นราวกับกลัวว่าถ้าปล่อยมืออะไรเธอจะหนีกลับไปในงาน สิตลารอคอยให้
 เขาพูดอะไรออกมาบ้าง แต่จนแล้วจนรอดชายหนุ่มก็ยังเงียบอยู่เช่นเดิม

“คุณมีธุระอะไรกับฉันหรือคะ เพราะถ้าไม่มีฉันจะกลับเข้าไปคุย
 กับคนอื่น ๆ นะคะ”

“คุยกับใคร”

เขาถามสั้นๆ แต่อุ้งมือกร้านที่กำเธอไว้กลับเพิ่มน้ำหนักแรงบีบขึ้น

“ใครก็ได้ค่ะ อาจเป็นคุณเทิดหรือไม่ก็คนในกองถ่าย”

ชายหนุ่มเงียบไปสักพักเมื่อได้ยินคำตอบจากเธอ แล้ววินัยจึงเอ่ย
 ถามขึ้นมาอีก

“ได้ข่าวว่าคุณจะลาออกจากกองถ่าย”

“ค่ะ”

“ลาออกไปไหน แล้วคุณจะไปทำอะไร”

“ทำไมฉันต้องบอกคุณด้วย ฉันจะไปขึ้นรถตมที่ไหนมันก็เรื่องของฉัน”

เธอพูดกระซิบผ่านไรฟันเพราะโมโหที่เขาชอบมาคาดคั้นและยุ่งกับ
 เธอนัก สิตลาพยายามดึงมือของตัวเองกลับ แต่หญิงสาวก็ทำไม่สำเร็จ
 เพราะอีกฝ่ายนอกจากจะยึดไว้แน่น เขายังตั้งใจบีบปลายนิ้วแรงๆ จนเธอ
 อูทานเสียงแผ่วเพราะเจ็บปวด

หญิงสาวที่เบี่ยงหน้ามามองเขาเหมือนตัดพ้อ และมีมือเล็กซึ่งคล้ายจะสั่นเล็กน้อย ทำให้วินัยเริ่มรู้ตัวว่าเขาเผลอบีบมือแน่นแรงเกินไป...

ก็แน่นอน ในเมื่อสิตลาชอบต่อต้านเขา และยังชอบพูดจากวนอารมณ์เขาบ่อยๆ ชายหนุ่มยืนหน้าบึ้งแต่ปลายนิ้วหัวแม่มือกลับไล่แผ่วเบาบนหลังมือของเธอเหมือนลิ่มตัว ทำให้สิตลารู้สึกแปลกๆ พิกล...ใจหนึ่งเธอก็อยากคิดว่าเขาปลอมโยนที่ทำผิด แต่อีกใจหนึ่งก็คำนวณว่าวินัยทำไปโดยไม่รู้ตัวต่างหาก

“แค่ไม่พอใจเลอโฉม คุณก็คิดหนีหน้าด้วยการลาออกจากทีมอย่างนั้นรี”

“ฉันเมื่อคุณมากเลยนะคะ ทั้งๆ ที่ไม่อยู่บ้านแท้ๆ แต่รู้เรื่องราวกับตาเห็น” เธอพูดประชดเขาย่าง

“ทำใจเถอะสิตลา เพราะว่ามันนะรู้ทุกเรื่อง แม้แต่เรื่องพี่สาวของคุณผมก็ยังมีรู้”

ชายหนุ่มร่างสูงพูดจบจึงปล่อยมือพร้อมกับจะหมุนตัวเดินหนี ทำให้สิตลายืนตะลึงได้ครู่เดียวหญิงสาวก็วิ่งไปขวางหน้าแล้วกางมือออกทั้งสองข้างเพื่อกั้นเขาไว้

“คุณวินัยอย่าเพิ่งไปนะคะ ฉันอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพี่สาวของฉัน คุณไม่ได้หลอกกันใช่ไหม”

คราวนี้ใบหน้าตกใจกึ่งเจ็บปวดของเธอไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มมีความสุขสักนิด เพราะวินัยยืนนิ่งแล้วยกมือทั้งสองข้างกอดอก ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงเรียบ

“อยากรู้เรื่องอะไร”

“พี่อินเคยอยู่เกาะไข่มุกใช่ไหมคะ”

“ใช่ อินทุกรเคยอยู่ที่นั่น”

คำตอบของชายหนุ่มแถมเอ่ยชื่อพี่สาวเธออย่างดิบดี ทำให้สิตลาตื่นเต้นจนถามเขาเสียงรัว

“แล้วฉันก็อยาการู้สึกว่าพี่อินแต่งงานกับใครและเธอหายไปไหน”

“ถามได้ไหมมากนะสิตลา ถ้าผมรู้ว่าเธอหายไปไหน ผมจะส่งบัตรเชิญ จนมันไปถึงมือคุณได้ยังไง”

“ก็ได้ค่ะ ฉันยอมรับว่าตัวเองโง่ เพราะโง่อย่างนี้ไงล่ะคะฉันถึงต้องถามคุณ แต่ถ้าคุณไม่สามารถหาคำตอบมาตอบฉันได้ทุกข้อ ฉันก็จะไปถามจากคนอื่นฯ”

ร่างเล็กบางยื่นเตียงเขาจอดๆ ทั้งๆ ที่สิตลายืนกอดอกไว้แน่น ทำให้ชายหนุ่มเริ่มสังเกต...เธอน่าจะหนาวอยู่หรือเพราะนอกจากลมทะเลจะพัดจนเย็นเยือก หญิงสาวซึ่งอยู่ในชุดเกาะอกสีเขียวและเนื้อผ้า นั้นไม่ได้หนาวสักนิด สุธตัวใหญ่จึงถูกเขาวางทาบลงบนบ่าทั้งสองข้างให้ แม้จะทำให้สิตลารู้สึกขอบคุณเขาอยู่ในใจ แต่อารมณ์ของเธอซึ่งยังไม่คงที่นักทำให้หญิงสาวได้แต่ยืนนิ่งแล้วฟังคำพูดเขาเท่านั้น

“ผมเพิ่งเข้าใจคำพูดของคุณเมื่อครู่ คุณบอกว่าจะเข้าไปในงานเพื่อไปคุยกับคนอื่นฯ นั่นก็แสดงว่าไอ้คนอื่นฯ ของคุณนะ คงหมายถึงเหยื่อที่จะมาตอบคำถามของคุณใช่หรือเปล่า”

“ค่ะ ฉันตั้งใจอย่างนั้นจริงๆ เพราะเหตุนี้ฉันถึงลาออกจากกองถ่าย”

วินัยเข้าสู่ภาวะเสียบงันไปอีกครั้ง เพราะชายหนุ่มกำลังซึ้งใจว่าควรจะทำเรื่องราวต่างๆ ให้หญิงสาวฟังดีหรือไม่...พี่สาวของสิตลา ไม่ใช่คนตื้ออย่างที่น้องสาวหล่อนคิด เนื่องจากผู้หญิงคนนั้นมีผู้ชายคนใหม่ จนกระทั่งบิดาของเขาไป บิดาที่ลึ้มเจ็บตั้งแต่อินทุรหนือออกจากเกาะ เขาไม่เคยคิดว่าเป็นภาระ แต่เพราะอยากจะช่วยพ่อให้หายจากความทุกข์ จึงต้องส่งคนตามหาเธอ แม้จะรู้ว่าไม่มีทางที่อินทุรจะกลับมาอยู่กับคนแก่

“คุณวินัยคะ ตอนอยู่ที่เกาะไข่มุกพี่สาวฉันพักที่ไหน พักกับสามีหรือว่าเธอเดินทางมาที่นี้เพียงลำพัง”

ชายหนุ่มได้ยื่นคำถามนั้นก็เปิดยิ้มที่มุมปาก...เรื่องอะไรที่เขาจะต้องตอบสี่ตลาด้วย เพราะถ้าเธอรู้ความจริงทั้งหมด หญิงสาวก็ต้องเดินทางกลับกรุงเทพฯ นะสิ

“เลิกหมกมุ่นเรื่องพีคคุณสักพักเถอะ คุณมีเวลาอีกเยอะแยะนะ สี่ตลา เพราะแค่ผมบอกว่าพี่สาวคุณเคยอยู่ที่นี้ คุณเองก็สามารถไปถามหาข้อมูลจากคนอื่นๆ ได้อีก”

“คุณไม่รู้หรือตั้งใจไม่ตอบฉันคะ”

“ผมตั้งใจไม่ตอบคุณ”

คำตอบของชายหนุ่มทำเอาหญิงสาวต้องเหม่ปากแน่น ร่างสาวที่หมุนตัวแล้วจั่วเท้าลือๆ อย่างคนที่อยู่ในอารมณ์โกรธ นอกจากจะทำให้วินัยหัวเราะได้แล้ว เขายังก้าวเท้ายาวๆ ซึ่งเพียงไม่กี่ครั้งก็สามารถวิ่งต้นแขนนั้นไว้ได้ ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะเซตลาเข้าแนบออกกว้างเพราะแรงดิงจากเขา แต่สำหรับสี่ตลาแล้ว หญิงสาวแค่ร่างถลา แล้วเธอก็จิกปลายเท้ายึดกับพื้นทรายไว้แน่นจนทรงตัวได้

ชายหนุ่มยิ้มกว้างอยู่เบื้องหน้าพร้อมสายตาดูที่มองเธออย่างที่ไม่ได้ทำให้หญิงสาวรู้สึกดีขึ้นแม้แต่น้อย สี่ตลาโกรธเขาจนไม่อยากรองหน้า แต่ในเมื่อหนีเขาไม่ได้เพราะถูกมือใหญ่บีบไว้แน่นขนาดนั้น เธอจึงได้แต่เค่นเสียงเหมือนรังเกียจเขา

“ปล่อย คนเห็นแก่ตัว”

“ไม่เอาน่า คนเราก็คงอยากมีความสุขของตัวเองบ้าง เรื่องแค่นี้ไม่เห็นจะน่าโกรธกันสักนิด”

“ไม่ต้องมายุ่งกับฉันเลยนะ เราไม่เกี่ยวกันแล้ว อ้อ ไหนๆ คุณก็ไม่ยอมพูด ฉันก็ต้องออกเดินทางไปหาคำตอบจากคนอื่น ดังนั้นฉันขอย้ายออกจากบ้านคุณคืนนี้เลยนะคะ”

คำพูดแบบไม่แคร์เขาทำเอาชายหนุ่มต้องเหม่ปากแน่น นิ้วชี้ซึ่งที่กดลงบนต้นแขนเพิ่มน้ำหนักขึ้นกว่าเดิม ก่อนเขาจะกระซอกเธอแรงๆ

จนร่างบางนั้นเซเข้าหาจนได้ วินัยรั้งเอวบางไว้จนชิดก่อนจะเอ่ยเสียง
เย็นๆ ไกล่ไบนั่นที่กำลังตกใจของเธอ

“จะไปนอนที่ไหนดหรือสี่ตลา บนเกาะนี้นอกจากรีสอร์ทของผมแล้ว
รับรองว่าไม่มีที่พักตรงไหนอีก”

“ฉันนอนตรงไหนก็ได้ คนทำงานกับกองถ่ายนอนกลางดินกลาง
ทรายได้ทั้งนั้น”

“ถ้าออกจากบ้านผมเมื่อไหร่ ผมจะสั่งให้ลูกน้องติดตามคุณทุก
ฝีก้าว แล้วอย่าเผลอเข้าไปนอนในที่ดินของผมเชียวนะ ไม่งั้นผมเอา
คุณเจ็บแน่” เขาขู่ซ้ำพร้อมกระตุกผมยาวสยายเหมือนเตีอน

“กลัวตายละ เกาะทั้งเกาะมันต้องมีที่ให้ฉันนอนบ้างสิ”

“โง่แล้วอวดฉลาด นี่แสดงว่ายังไม่รู้สี่ตลา เกาะนี้ผมอาจไม่ได้เป็น
เจ้าของ แต่จะบอกให้รู้ว่าที่ดินเกินครึ่งมันเป็นของผมทั้งหมด ดังนั้น
ไม่ว่าคุณจะซุกหัวนอนที่ไหน เชื่อได้ว่าต้องนอนอยู่บนที่ดินของผม
ทั้งนั้น”

สี่ตลาอยากจะกรี๊ดเมื่อได้ยินคำพูดของชายหนุ่ม...นี่เขาข่มขู่เธอ
หรือ! วินัยทำตัวเป็นเจ้าของหรืออย่างไร ความอึดอัดคับข้องใจทำให้
หญิงสาวผลักร่างเขาแรงๆ แต่เมื่อร่างสูงไม่สะเทือนสักนิด สี่ตลาจึงหยิก
แขนพร้อมกระตืบเท้าเขาหนักหน่วง

ร่างหญิงสาวดินหลุดออกไปจากวงแขนเขาได้ ไม่ใช่เพราะเธอสู้
จนสำเร็จ แต่เป็นเพราะวินัยต้องการปล่อยเธอไปมากกว่า ความจริงเขาก็
ไม่อยากจะอดเธอนัก เนื่องจากพอถึงเนื้อถึงตัวกันที่ไร ชายหนุ่มก็รู้สึก
ตื่นเต้นจนเขาเริ่มกลัวใจตัวเอง

“นะ กลับไปนอนด้วยกัน”

เสียงที่เกือบอ่อนของเขาแม้จะสร้างความแปลกใจให้เธอบ้าง
แต่หญิงสาวก็ยังรับไม่ได้กับความใจร้ายของชายหนุ่มอยู่ดี

“ไม่ ค่ะ ฉันจะนอนบนรถตู้ของกองถ่าย”

“งั้นผมขอไปนอนด้วย”

เขาพูดที่่อกๆ จนหญิงสาวต้องมองวินัยเหมือนเห็นตัวประหลาด
อีตานี้พิลึก! เขาจะตามรุ่นวายกับเธอทำไม แต่ชายหนุ่มพูดแล้วก็หัวเราะ
เบาๆ ทำให้หญิงสาวเริ่มไม่แน่ใจขึ้นมา

“คุณพูดเล่นใช่มั้ยคะ”

“ประมาณนั้นแหละ ลีตลา เลิกนอนผมซักที่ได้มั้ย”

“คุณก็เลิกข่มขู่ฉันซักทีสิ”

“เลิกไม่ได้ เพราะผมชอบทรมาณคุณ มันทำให้ผมมีความสุขมาก”

คราวนี้ลีตลาต้องถอยห่างจากชายหนุ่มไปอีกก้าวเพราะหญิงสาว
เริ่มกลัวเขาขึ้นมา วินัยเผลอหลุดปากบอกความจริงมาใช้ใหม่ว่าเขา
มีความสุขที่ได้เห็นคนอื่นเจ็บปวดทรมาณ ดวงตากลมโตที่มองเขาแล้ว
เบิกกว้างอย่างตื่นกลัว นอกจากจะสร้างความขบขำให้วินัยแล้ว ชายหนุ่ม
ยังรู้สึกตลกกับสีหน้าของหญิงสาวจนเขาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะ

เสียงของเจ้านายที่ดังแว่วๆ มากับสายลม ทำให้อัศวินต้อง
อมยิ้ม ก่อนจะลดฝีเท้าลงให้ช้ากว่าเดิม ก็ปีแล้วว่าที่เขาไม่เคยเห็นนาย
ของเขาเป็นอย่างนี้ แล้วก็ครั้งที่วินัยจะหัวเราะก็อ้งอย่างมีความสุข
เช่นนี้ให้ได้ยิน

4

เธอยืนหน้าบึ้งเมื่อได้ยินเสียงชายหนุ่มหัวเราะ สีตลารู้สึกคล้าย

ตัวเองกลายเป็นตัวตลกสำหรับเขา หญิงสาวพยายามมองชายหนุ่มอยู่
ครู่หนึ่ง แต่แสงไฟริบหรี่ที่ติดห่างๆ ตามขอบอาณาเขตของริสอร์ททำให้
เธอเห็นหน้าเขาได้พอประมาณเท่านั้น ความเงิบเข้าไปคลุมอีกครั้งเมื่อ
เสียงหัวเราะหายไป และสุดท้ายเพื่อทำลายความเงิบ หญิงสาวจึงเริ่ม
หมุนตัวแล้วมองผ่านไปยังทะเลกว้าง

คลื่นที่กระทบฝั่งอาจไม่ดังหนักหน่วงเหมือนยามเย็น แต่เสียง
น้ำทะเลที่สาดซัดผ่านผืนทรายนั้นฟังอ้อยสร้อย ทำให้เธอคิดถึงพี่สาว
ขึ้นมาอีก

อินทุกรเป็นคนที่หลงรักทะเลมาก และต่างจากเธอลิบลิบเพราะ
กลัวทะเลเป็นชีวิตจิตใจ ยิ่งมายืนใกล้ๆ จนเห็นความใหญ่โตเว้งว้าง นอกจาก
เธอจะรู้สึกต้อยต่ำเมื่อเทียบกับธรรมชาติ สีตลายังคิดว่าบางครั้งวินัย
แทบไม่ต่างกับทะเลแม้แต่หน่อย...เขาชอบข่มขู่คุกคามเหมือนทะเลยาม
บ้าคลั่ง และบางครั้งคำพูดแผ่วเหมือนองุ่นก็แทบไม่ผิดไปจากน้ำทะเล
ที่ซัดผ่านทรายอย่างอ่อนโยน

“ฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ รู้สึกเพลีย อยากพักผ่อนนะคะ”

หญิงสาวหมุนตัวมาบอกเขาพร้อมใบหน้าที่คล้ายจะอ่อนล้า ทำให้
ชายหนุ่มอดนึกสงสัยเธอไม่ได้ เขาก็อยากให้เธอได้พักเพราะรู้ว่าทำงาน

กับกองถ่ายมาทั้งวัน แต่ในเมื่อหัวใจของเขาสั่งว่าต้องร้องเธอให้อยู่อีกนิด วินัยก็เลือกที่จะเชื่อฟังหัวใจตัวเองมากกว่าฟังสมอทั้งที่มีน้ล้งงาน อย่างถูกต้องก็ตาม

“คุยกับผมอีกสักเดี๋ยวดีหรือเปล่า”

“ไม่ดีกว่าละ”

“อยู่กับผมมันน่าเบื่อมากอย่างนั้นหรือ” เขาพูดหน้าขริม

“เปล่าละ ฉันอยากพักจริงๆ” เธอปฏิเสธเสียงแข็งทั้งที่อยากจะบอกวินัยว่า เธออึดอัดมากกว่าที่อยู่ใกล้เขา

“ก็ได้ คุณเป็นแขก ผมต้องตามใจอยู่แล้ว”

เขารับคำเหมือนยอมแพ้ แต่ชายหนุ่มกลับคิดบางอย่างอยู่ในใจ ...วินัยคว้ามือหญิงสาวอีกครั้งก่อนจะดึงเธอมาเดินข้างๆ แล้วเดินลัดจากทะเลตรงเข้าหาบ้านของตนเองซึ่งใกล้กว่า สิตลายังไม่รู้สึกละอะไรแต่เมื่อมาถึงตัวบ้านเท่านั้น หญิงสาวก็เริ่มเกิดอาการผวาขึ้นมาอีก...คฤหาสน์หลังนี้อาจจะสวยในเวลากลางวัน แต่เมื่อมันตั้งตระหง่านในความสลัวอย่างนี้ เธอก็รู้สึกขนลุกขึ้นมาเฉยๆ

“เอ่อ ฉัน...ไม่อยากจะนอนแล้วละ เรากลับไปที่งานเลี้ยงดีไหมคะ”

เธอชวนเขาเพราะเมื่อเข้ามาในบ้านแล้ว ทุกห้องนอกจากจะมีดสนิท เพราะสังเกตจากไม่มีแสงไฟลอดออกมา หน้าซ้าเมื่อมองขึ้นไปด้านบน สิตลาก็เจอกับตู้ล้งรักปิดทองใบเต็มซึ่งเธอคิดว่ามันน่ากลัว

“อย่าไปเลย พักผ่อนนะดีแล้ว หน้าตาคุณไม่สบายเท่าไร”

“แล้วคุณล่ะคะ”

“ล้งคุณเสร็จผมจะกลับไปทำงาน”

สิตลาอยากจะบ้า เพราะร้อยวันพันปีวินัยได้ชื่อว่าเก็บตัวอยู่กับบ้านมาตลอด แต่พอถึงเวลานี้ เวลาที่เธอต้องการเพื่อนสักคน เขากลับชิงหนีได้หน้าตาเฉย ชายหนุ่มเห็นท่าทางห้วนๆ ของเธอแล้วเขาก็อยากหัวเราะ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าสิตลากลัวอะไร

“ให้ผมส่งตรงไปไหนดี”

เขาถามแล้วยิ้มที่มุมปากขณะวางแขนพาดราวบันไดในห้องโถงหญิงสาวยื่นหน้าก้มไม่เข้าคายนอกอ้อมกอดทำให้ชายหนุ่มแทบจะหัวเราะ ลีตลาหนึ่งไปบ้างเพราะไม่รู้จะพูดอย่างไร แต่สุดท้ายเธอก็เอ่ยถามเขาเสียงอ่อย

“คุณไม่อยากพักบ้างหรือคะ ความจริงเมื่อคืนคุณน่าจะแทบไม่ได้นอน คุณควรพักผ่อนบ้าง”

“อย่าพูดวักไปวนมาดีกว่า คุณบอกมาตรงๆ เถอะว่า กลัวมากจนอยากให้คุณอยู่เป็นเพื่อน”

“ก็ได้ นึกกลัว” เธอกระแทกเสียงเพราะอายุคนที่มองอย่างรู้ทัน

“อยากให้คุณนอนห้องข้างๆ ไซ้มี”

“ถ้าได้จะดีมากเลยคะ”

“ก็แค่นั้นแหละ ขึ้นไปเถอะ เตียวผมอยู่เป็นเพื่อน”

ลีตลายิ้มออกมาได้แล้ว เธอรู้สึกว่ามีวินัยนอกจากจะใจดีแล้ว เขายังลดความตุงมาเกินครึ่ง ร่างบอบบางของหญิงสาวที่พยายามเดินคู่กับเขาทุกระยะ ทำให้วินัยต้องรวบมือเธอไว้ ชายหนุ่มรู้สึกหัวใจเต้นหนักหน่วง...เธออาจจะกลัวมากเพราะลีตลาบีบมือเขากลับมา แถมยังกำไว้แน่น

ระยะทางที่ทอดจนถึงห้องมันช่างสั้นนักในความรู้สึกของหญิงสาว เพราะลีตลารู้ตัวอีกครั้งก็เพราะเสียงเขาเตือนนั่นแหละ

“เข้าห้องไปสิ” เขาพูดเตือน แต่หญิงสาวกลับยืนลังเลแล้วถามเสียงแผ่ว

“คุณพักห้องไหนหรือคะ”

“ท้ายสุดซ้ายมือ”

“เอ่อ คุณย้ายมานอนห้องตรงข้ามนี้ได้หรือเปล่า”

คำขอจากเธอเรียกรอยยิ้มจากมุมปากของชายหนุ่มได้ แต่วินัย

ก็ปฏิเสธทลยๆ เมื่อเขอ้างอิงขึ้นมา

“นั่นมันห้องพ่อผม งามจริงๆ เอะะ คินก่อนทำไมคุณนอนได้ โดยไม่กลัวฮี้”

“ตอนนั้นม่มีคุณเทิดอยู่ข้างล่างนี่คะ แล้วอีกอย่าง...คือ ฉันเคยได้ยิน เสียงแปลกๆ”

“เสียงอะไร ดังแบบไหน” เขาถามท่าทางเหมือนตกใจ

“เสียงคน...” สีตลาชะงักก่อนยกมือปิดปากตัวเอง เธอคงบอกเขา ไม่ได้ เพื่อวินัยเองที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดเสียงคร่ำครวญนั้น

“เสียงอะไรก็ช่างเอะะคะ ถ้าคุณอยากเป็นเจ้าบ้านที่ดีก็ช่วยมานอนใกล้ๆ หน่อยนะคะ ไม่อย่างนั้นฉันจะย้ายลงไปนอนกับเพื่อนๆ ที่รีสอร์ต”

“เอาอย่างนี้ดีมัย ให้ผมเข้าไปนั่งเฝ้าและรองจนกว่าคุณจะหลับ”

เธอเกือบค้อนเมื่อได้ยินเขาบอกว่าจะเข้าไปนั่งเฝ้า หญิงสาวไม่มั่นใจ หรอกว่าวินัยพูดจริงหรือเปล่า เนื่องจากนัยน์ตาเขาเจือขำจนเธอคิดไปว่า ชายหนุ่มอาจพูดประชด

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอกคะ ขอแค่นอนห้องตรงกันข้ามก็พอ”

“ผมไม่่งวงเสียด้วยสิ ขึ้นเข้าไปนั่งอยู่ในห้องคงเื่อแย่ ผมว่า คุณนอนเอะะ อย่าทำตัวเป็นเด็กซึกล้นัก ปกติเห็นคุณซ่าออกจะตาย แล้วอีกอย่างบ้านนี้ม่มีอะไรน่ากลัว ยกเว้นก็แต่ว่า...”

คำพูดค้ำคาคาที่วินัยตั้งใจหยุดไว้มันได้ผลชะงัด เพราะเขาเห็น สีตลายืนตัวเกร็งอัดโน้มนัถิ แถมยังถามเขาเสียงตะกุกตะกัก

“อะไร คุณหมายความว่ายังไงนะ”

“ม่มี แค่นี้ละนะ ฝันดีจ๊ะที่รัก”

วินัยยิ้มร่าเมื่อหลอกเธอได้สำเร็จ ชายหนุ่มตั้งต้นคอหหญิงสาว ที่กำลังยืนเบิกตากว้างเพราะตื่นกลัวเข้ามาจูบริมฝีปากแรงๆ

ครั้งแรกเขาคิดจะจูบเธอที่เตียงแล้วเดินออกจากบ้านไปเลย แต่เมื่อ

ได้ลองลิ้มเธออีกหนชายหนุ่มก็ลิ้มความตั้งใจไปจนหมด... สีสลาหวานกว่าทุกคนที่เขาเคยผ่าน ยิ่งเขารุกคืบหน้าด้วยการบดจูบแรงร้อนพร้อมรั้งร่างบางเข้ามากอดไว้แน่น วินัยก็สัมผัสถึงร่างกายอ่อนนุ่มที่สั่นสะท้านชวนให้หัวใจหนุ่มพลุ่งพล่านจนเขาต้องเลาะปลายลิ้นไปตามขอบปากนุ่มแล้วแทรกสอดผ่านกลีบปากงามละมุน

หญิงสาวซึ่งร่างกายแข็งขันแทบจะอ่อนยวบ สีตลายืนด้วยแข่งขาที่สั่นเปลี่ยนจนต้องยึดมือกับเสื้อของเขาไว้ วินัย ชายหนุ่มที่ดูร้ายกลับกลายเป็นน่ารักผู้ช่าของ เพราะนอกจากเธอจะต้องรับมือกับริมฝีปากแรงร้อนของเขาแล้ว ฝ่ามือกว้างยังเลื่อนไล่แล้วบีบเน้นเหนือสะโพก เรียวปากที่ปิดแน่นค่อยเคลื่อนห่างเมื่อเขาไล่จูบร้อนๆ ไปตามมุมปากแล้วเข้าสำรวจจนทั่ว ไบหน้าเนียนผ่องเหมือนลุ่มหลง แต่เมื่อปลายนิ้วกร้านเลื่อนขึ้นสัมผัสกับทรวงอววมเต็มอุ้งมือ ชายหนุ่มก็ทวีปากกลับแล้วบดขยี้เหนือปากเธออย่างระบับความรู้สึกไม่ได้

“อึด...อึด”

ชายหนุ่มเรียกชื่อเธอเหมือนครางก่อนจะดันร่างบางเข้าไปในห้อง แล้วปิดประตูตามหลังอย่างรวดเร็ว สีตลาตกใจกับท่าทางรุกร้อนของเขา แต่เธอยังไม่ทันพูดจาอะไรทั้งนั้นวินัยก็จูบปิดปากเธออีกครั้ง ร่างบางถูกเขาดึงเข้ากับผนังเพื่อให้รับเรือนกายแกร่งที่เบียดบดได้ถนัดถนี้ ชายหนุ่มใช้มือสำรวจไปทั่วเรือนร่างบาง หลังจากนั้นเขาก็กระตุกโบหลังต้นคอของเธอแล้วเคลื่อนทั้งมือและปากลงครอบครองยอดดอกที่อยู่ใต้บราตัวงาม

เสียงห้ามปนครางของหญิงสาวไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มมีสติมากขึ้น เพราะวินัยหลงมัวเมากับความหฤหรรษ์เบื้องหน้าจนปลายนิ้วต้องรั้งขอบบราลงต่ำ ยอดดอกสีชมพูเข้มเหนือทรวงสะลั่งเบ่งบานราวดอกไม้ที่ชูช่อ ทำให้ชายหนุ่มชื่นชมด้วยดวงตารุกเรื่ออยู่เป็นครู่ก่อนจะถูกเขาตูดกลืนแล้วปิดป้ายด้วยเรียวลิ้นอย่างยั่วชวน

“พอคะ...หยุดที”

เธอปรามด้วยเสียงสั้นพลีว แต่เมื่อพินคมขาวขบเบาๆ ที่ยอดดอกอย่างหยอกเิน สีสลาก็ร่างทรุดฮวบจนอ้อมแขนแกร่งต้องรัดไว้แน่นเพื่อช่วยพยุง วินธัยพยายามระงับความต้องการซึ่งแล่นร้อนไปทั่วร่าง ร่างแกร่งของชายที่ยังยืนแนบทั้งที่ตัวเขาลั่นสะท้านทำให้สีตลาอับอายเต็มที เธอไม่กล้าแม้แต่จะสบตาชายหนุ่ม

วินธัยไม่ได้พูดอะไรหลังจากนั้น ชายหนุ่มทำแค่เพียงอ้อมร่างที่แดงร้อนไปทั้งตัวของเธอลงไปวางบนเตียงนุ่ม เขาก็มลงจูบเธอแผ่วเบาอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้มเจ็บปวด

“เคยได้ยินคำว่าเคมีต้องกันมัย”

เขาอาจจะถามไม่ดังไปกว่ากระซิบ แต่สีตลาเหมือนได้ยินประโยคนั้นแล้วแฉกวนไปมาอยู่ในหูบร้อยๆ ครั้ง ยิ่งใบหน้าคมนั้นก้มต่ำจนห่างใบหน้าเธอแค่นี้ หยิงสาวก็พูดอะไรไม่ออก

“ว่าไง”

“เคยได้ยินลิตะ ฉันไม่ใช่เด็กไร้เดียงสา” เธอตอบหน้าตาแดงขณะพยายามระงับหัวใจที่เต้นหนักหน่วง

“แล้วคุณเห็นด้วยกับคำคำนี้มัย”

“ไม่รู้ ฉันไม่เคยรู้สึกอะไรอย่างนั้น ฉันจึงให้คำตอบคุณไม่ได้”

หญิงสาวที่ตอบด้วยท่าทางกระวนกระวาย ทำให้ชายหนุ่มต้องเปลี่ยนใจในที่สุด...เขาอยากแกล้งเธออยู่หรอก แต่พอเห็นหน้าตาไม่สบายใจของเธอแล้ว วินธัยก็เปลี่ยนใจใหม่ขณะเอ่ยเสียงนุ่ม

“นอนซะ ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น ผมจะนั่งทำงานอยู่ข้างล่าง ถ้ามีอะไรคุณเรียกผมได้”

“ขอบคุณคะ”

เธอตอบอุบอิบแล้วรีบพลิกตัวหันหลังให้เขา ชายหนุ่มที่ยังนั่งเฝ้าเธออยู่ริมเตียงนอกจากจะทำให้หญิงสาวต้องกลั่นหายใจอย่างอึดอัด

แล้ว เธอยังโวยวายไล่เขาอยู่ในใจอย่างโมโห

บ้าจริง เมื่อไหร่ที่วินัยจะไปเสียที ขึ้นเขานั่งอยู่อย่างนี้รับรองว่าเธอนอนไม่หลับแน่ แล้วเวลาที่ผ่านไปช้าๆ จนดูเหมือนจะเนิ่นนาน ในความรู้สึกของเธอก็ยุติลง ที่นอนซึ่งเธอนอนเกร็งอยู่เริ่มมีการขยับ และหลังจากนั้นไม่นานเสียงปิดประตูห้องก็ดังแผ่วเบาพอให้ได้ยิน

สิตลาถอนหายใจตั้งเฮือกเมื่อรู้ว่าเขาไปเสียได้ แล้วหญิงสาวก็เริ่มคิดอย่างหวมไหวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงค่ำ วินัยเริ่มด้วยการทะเลาะกับเธอเรื่องบัตรเชิญ หลังจากนั้นเขาก็ค่อยเปลี่ยนไปที่ละนิด จนสุดท้ายหญิงสาวก็ยังไม่เข้าใจว่า เรื่องราวต่างๆ มันเดินทางมาจนถึงเธอกับเธอขึ้นจบกันได้อย่างไร เมื่อคิดวกวนอยู่อย่างนั้นสิตลาก็พยายามระงับหัวใจหวมไหวที่เต้นหนักหน่วงเพราะอยากพัก ขึ้นเธอนอนนึกถึงเขาอย่างนี้ รับรองว่างานการเธอเสียหมดแน่นอน

รุ่งเช้า หญิงสาวตื่นนอนแล้วลุกนั่งอยู่กลางเตียงเพราะรู้สึก ผิดคาด...ความจริงจากเหตุการณ์เมื่อคืนเธอน่าจะนอนไม่หลับจนทำให้ปวดหัว แต่มันกลับตรงกันข้าม เพราะสิตลานอกจากจะสดใส ในสมองยังคล้ายทำงานได้เร็วกว่าปกติ ความรู้สึกชนิดนี้ทำให้เธออดที่จะงงไม่ได้ สุดท้ายสิตลาจึงรีบเข้าไปทำธุระส่วนตัวจนเสร็จเรียบร้อยแล้วแต่งตัวอย่างรีบเร่ง เนื่องจากตั้งใจว่าจะไปหาเท็ดไทและเพื่อนๆ ในกองถ่าย แต่เมื่อเปิดประตูห้องเท่านั้นเธอก็หยุดชะงักเพราะเห็นวินัยยืนอยู่ตรงหน้า

“หน้าตาสดชื่นแบบนี้แสดงว่าหลับสบายละสิ”

เขาถามยิ้มๆ จนหญิงสาวหน้าแดงเรื่อ...จะไม่ให้เธอชินได้อย่างไร เพราะวินัยนอกจากจะเปิดประตูห้องตรงข้ามออกมา ชายหนุ่มที่ยืนผมยุ่งและสวมแค่กางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียว เท่านั้นเธอก็ร้อนไปทั้งหน้า สิตลาพยายามไม่มองสำรวจไปทั่วร่างของชายหนุ่มซึ่งยืนพิงประตูด้วย

ท่าทางสบายๆ แต่ถึงอย่างนั้นสายตาของเธอก็ยังพะอืดพะอม เพราะอดไม่ได้ที่จะชำเลืองแวบจนเห็นกล้ามเนื้อทั่วแขนงอกและหน้าท้องอย่างคนที่ยังออกกำลังกายสม่ำเสมอ หญิงสาวอึ้งไปนาน ยิ่งสบกับสายตาคนมาว แต่ปรี๊ดปร้อยเหมือนคนง่วงของเขา เธอก็ทำได้แค่พิมพ์ถามเหมือนไม่มีสติ

“คุณนอนห้องนี้หรือคะ” เธอถามอุบอิบ

“เน่ออยู่แล้ว ผมไม่ใจดำพอจะทิ้งคนไข้ลัดให้นอนคนเดียวหรอกนะ” เขาตอบไปหน้าเฉยยิ้ม

“อ้าว แล้วคนอื่นๆ?”

“แขกไม่นอนที่นี้สักคน เหลือเราแค่สองคนเท่านั้นแหละ สงสัยไม่มีใครชอบตึกนี้”

“คุณเทิดละคะ”

“เข้าไปหลับกับเด็กในกองถ่ายที่รีสอร์ตละมั้ง”

เขาตอบเธอแล้วปิดปากทวาดเหมือนนอนไม่เต็มอิ่ม สีสลาลเห็นหน้าทางของชายหนุ่มแล้วเธอก็รู้สึกว้าว วินัยเมื่อตื่นนอนใหม่ๆ ออกจะน่ารักไปหน้าที่ประดับด้วยหนวดเคราเขียวๆ ของวันใหม่ แทนที่จะทำให้เขาดูกลับไม่ใช่ อาจเพราะใบหน้านั้นมีรอยยิ้มบางๆ ติดอยู่ที่มุมปากของเขา กระมัง หญิงสาวต้องรีบดึงจิตใจที่เตลิดให้กลับคืนมา เพราะเธอคิดว่าขึ้นยืนมองเขาอย่างนี้อีกสักพัก เธออาจจะผลប់บั่นใจให้เขาอีกเป็นแน่

“จะ...ฉันออกไปข้างนอกนะคะ”

“เดี๋ยวลี...” เขาท้วงแล้วพูดตามมาอีกครั้งพร้อมรอยยิ้มที่กว้างขึ้น “อรุณสวัสดิ์คนสวย”

ชายหนุ่มพิมพ์เสียงเบาแล้วเดินเข้ามาใกล้ สีสลาลยังไม่ทันทำอะไร ชายหนุ่มก็วิ่งเธอเข้าไปกอด อ้อมแขนที่รัดไว้รอบเอวบางหลวมๆ และเรียวกากร้อนที่บิดจับนุ่มนวลก่อนเขาจะเงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มกว้าง ทำให้หญิงสาวต้องก้มหน้างุดเพราะความอาย

“คุณจะไปกับกองถ่ายหรือเปล่า” เขาถามแล้วกดดูบนหน้าห้อง
ที่ขมับเธออีกครั้ง

“ไม่ค่ะ ฉันมีธุระต้องทำ”

“ก็ดี เมื่อคืนผมคุยกับคุณเกิดเรื่องของคุณ เขาบอกว่าคนในทีม
จัดเสื้อผ้าสามารถทำงานได้ตามที่รับมอบหมายไป คุณจะไปทำอะไรก็ตาม
สบาย”

“จริงหรือคะ” เธออุทานตื่นเต้น

“จริงสิ ผมคุยกับเขาแล้ว”

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยพูดแทน”

เธอพูดอย่างโล่งใจแถมยังรู้สึกขอบคุณวินัยอย่างบอกไม่ถูก
แน่ละ ถ้าผู้ชายคนนี้เป็นฝ่ายเอ่ยปากพูดรับรองว่าเทิดไท้ไม่กล้าขัดเขาแน่

“นิดหน่อย แค่นี้ยังเทียบไม่ได้กับสิ่งที่คุณให้ผมเมื่อคืนด้วยซ้ำ”

คำพูดของชายหนุ่มและปลายนิ้วที่เก็ลยรอบดวงหน้าเธอแล้ว
หยุดนิ่งกดแน่นเหนือริมฝีปาก ทำให้สติลาต้องถอยห่างอย่างรวดเร็ว...

ขึ้นเธอปล่อยให้เขาถูกเนื้อต้องตัวอยู่แบบนี้ แน่หนอนว่านอกจาก
เธอจะใจอ่อนจนยอมให้เขารุกรานหนักมีขึ้นเรื่อยๆ หญิงสาวคิดว่าเธอ
อาจจะไม่ได้ไปทำธุระ เพราะต้องเสียเวลาอยู่กับวินัยที่ส่งสายตาวิบวับให้

“ฉันขอตัวนะค่ะ”

“ขอให้สนุกกับธุระของคุณนะ ค่อยพบกันตอนเย็น”

“ค่ะ”

สติลารับคำแทบไม่มีเสียง เธอรีบเดินขาชีวิตออกมาจากหน้าห้อง
และแคว่งไปยืนอยู่ด้านล่างกลางห้องโถง หญิงสาวก็ถอนหายใจเอือก
อย่างโล่งอก

เกือบไป เธอแทบจะตัดใจออกจากหน้าห้องไม่ได้ ตาบ้าวินัยเอ๊ย
เขาจิตหลุดหรือผีเข้ากันแน่ ถึงทำท่าอ่อนโยนชวนหลงใหลได้ขนาดนั้น

สิตลาขอใช้บริการรถของริสอร์ต ซึ่งรถที่เธอใช้นั้นไม่ใช่รถยนต์หญิงสาวเลือกกรมอเตอร์ไซค์...เธอคิดว่าเกาะไข่มุกไม่ได้กว้างขวางอะไรนัก แถมถ้าเธอต้องการเข้าไปในซอกเล็กซอยน้อยของสวนยางหรือสวนมะพร้าว พาหะคันเล็กน่าจะเหมาะกว่า

“ซีระวังๆ หน่อยนะครับ ไม่คุ้มเมื่ออาจจะพลาด”

“ซัวร์คะคุณรักษ์ รับรองว่าไม่มีปัญหา เพราะอีดนี่ะเป็นนักซิ่งเก่าประจำหมู่บ้าน”

หญิงสาวที่คุยอวดทำให้บริรักษ์อดไม่ได้ที่จะยิ้มขำ ชายหนุ่มมั่งยืนมองตามหญิงสาวที่ขับมอเตอร์ไซค์ไปตามถนนของริสอร์ตต่ออยู่ชั่วครู่จึงเดินข้ามไปอีกฝั่งซึ่งเป็นที่พักของกองถ่ายทำภาพยนตร์

เลขาฯ หนุ่มกำลังยืนอำนวยความสะดวก ไม่ว่าจะเป็นอาหารเช้าหรือแม่แต่ช่วยเหลือในเรื่องอื่นๆ อยู่ครู่หนึ่ง เทิดไท้ก็เดินเข้ามาหา

“คุณอีดออกไปแล้วหรือครับคุณรักษ์”

“ครับ”

“ผมสงสัยจริงว่าคุณอีดทำอะไรของเขา มากับกองถ่ายแท้ๆ แต่ทำตัวเหมือนสายลับที่ต้องทำงานตัวเป็นเกลียว ดูลิไม่รู้วาทานอะไรก่อนออกไปหรือยัง”

บริรักษ์ได้ยินคำปนของเทิดไท้ เขาก็เพิ่งนึกได้ว่าลืมนถามเรื่องนี้เหมือนกัน สิตลาเดินออกมาจากบ้านแทบจะวิ่ง และแค่เห็นหน้าเขาเท่านั้นเธอก็บอกว่าขอใช้บริการรถของริสอร์ตทันที

“น่าจะยังไม่ได้ทานนะครับ เธออาจไปหาทานข้างหน้าก็ได้ครับ”

“บนเกาะนี้มีร้านอาหารหรือเปล่าคุณรักษ์”

“มีครับ เป็นร้านเล็กๆ ของชาวบ้าน แล้วยังมีร้านเปิดใหม่อีกหลายแห่ง คงเปิดต้อนรับนักท่องเที่ยวนะครับ”

“ค่อยยังชั่ว ผมค่อยหายห่วงเขาหน่อย ความจริงผมไม่อยากจะให้คุณอีดลาออกจากกองถ่ายแม่แต่น้อย พอดีว่าคุณวินัยขอร้อง ผมก็เลย

จำเป็นต้องทำตามละนะ”

“ท่านขอเองหรือครับ” บริรักษ์ถามอย่างงุนงง

“ใช่ คุณวินัยบอกว่าคุณอึดเขามิธระสำคัญ ผมก็ไม่อยากขัดใจ”

บริรักษ์เริ่มสงสัยว่าทำไมเจ้านายของเขาจึงลงมายุ่งเกี่ยวกับหญิงสาวคนนี้นัก แต่เพราะคิดที่ไม่ใช่เรื่องของตน ชายหนุ่มจึงได้แต่เก็บคำถามไว้ในใจเท่านั้น เลขาฯ หนุ่มแยกกับเทิดไทเมื่ออีกฝ่ายเตรียมเดินทางไปถ่ายทำ และเมื่อเขาเดินกลับไปทำงานอีกครั้ง วินัยซึ่งอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีด่างกางเกงยีนก็ก้าวออกมาจากบ้าน

“ท่านจะออกไปไหนหรือครับ เพื่อมีแขกมาถามผมจะได้ตอบถูก”

“ไปเหมือง...พอตีเมื่อวานงานซ่อมแซมไม้ค้ำบางส่วนยังไม่เสร็จแล้วก็จะตามดูเด็กถ้าเวลาเหลือนะ”

“เด็กไหนหรือครับ” เลขาฯ หนุ่มถามอย่างสงสัยเมื่อเห็นเจ้านายตอบพร้อมยิ้มนิดๆ

“ก็เด็กที่เพิ่งออกไปยังไง คุณแน่ใจหรือถึงกล้าให้สีตลาเอารถมอเตอร์ไซด์ออกไปใช้”

“ท่านครับ เธอเป็นคนเลือกเอง เราขัดลูกค้านี่ไม่ได้”

ชายหนุ่มพูดอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ แต่คนไร้เหตุผลอย่างวินัยก็ตอบมาให้เขาได้แข็งมากขึ้น

“ถ้ารถสีตลาล้มขึ้นมาผมจะเอาเรื่องคุณ”

บริรักษ์มองตามเจ้านายหนุ่มซึ่งเดินตรงไปที่รถจี๊ป แล้วขับออกไปอย่างรวดเร็วด้วยความแข็งอยู่บ้าง...ดูเอาเถอะ วินัยพูดเหมือนเป็นความผิดของเขา ทั้งที่ความจริงแล้วคนที่ผิดเต็มๆ น่าจะเป็นวินัยเสียมากกว่า เพราะถ้าเจ้านายเขาเลือกที่จะเล่าความจริงเกี่ยวกับอินทุกรให้เธอฟังโดยไม่สั่งทุกคนในริสอร์ทให้ปิดปากเกี่ยวกับเรื่องนี้ ป่านี่สีตลาคงไม่ต้องออกไปตะลอนสืบถามด้วยตนเองแล้ว

บ้านปูนชั้นเดียวหลังเล็กๆ แคมยังไม่ได้ทาสีที่เธอเห็น เกือบทำให้สิตลาไม่เชื่อว่าที่แห่งนี้คือที่อยู่อาศัยของผู้ใหญ่บ้าน ปกติเธอเคยไปเที่ยวรวมทั้งถ่ายหนึ่งกับกองถ่ายในจังหวัดที่ห่างไกล แต่สิ่งเดียวที่คล้ายๆ กันก็คือ บ้านของผู้ใหญ่ส่วนมากจะหลังโตและดูดี เนื่องจากทำด้วยไม้ อย่างงดงามแทบทั้งสิ้น

หญิงสาวจอตระมอเตอร์ไซค์ไว้หน้าบ้าน ก่อนจะพยายามสอดสายสายตาเพื่อหาคนที่อยู่ด้านใน...ความจริงเธอไม่รู้จักที่นี่แม้แต่หน่อย แต่เพราะแว่จอตระมอที่ร้านค้าเล็กๆ ว่าบ้านของผู้ใหญ่อยู่ตรงไหน เธอก็ได้รับคำตอบพร้อมแผนที่ง่ายๆ เป็นที่เรียบร้อย

สิตลาเดินเข้าไปในบริเวณบ้านที่เงียบเชียบ ในขณะที่สายตานอกจากจะมองหาคนแล้ว เธอยังสังเกตความเป็นอยู่ของผู้ใหญ่บ้านคนนี้ แปลงผักหลายแปลงซึ่งแอดไปด้วยพืชพันธุ์สารพัดชนิดปลูกปะปนตามลานดินหน้าบ้านยังมีทั้งไก่ตัวเล็กตัวน้อยอีกมากจนเธอมองอย่างทึ่งแค่เห็นสิตลาก็พอจะรู้ว่าผู้ใหญบ้านของเกาะไข่มุกน่าจะขยันขันแข็งเอาการเสียเลย หญิงสาวเดินดูซ้ำๆ และคิดว่าถ้าเธออยู่เฉยๆ อย่างนี้สงสัยคงไม่ได้พบกับผู้ใหญบ้านแน่นอน

“สวัสดีค่ะ ขอโทษนะคะ ผู้ใหญบ้านอยู่มั๊ย”

“ผมนี่แหละผู้ใหญ”

สิตลาสะดุ้งโหยงแล้วหมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว เพราะจู่ๆ ชายหนุ่มรูปร่างเพรียวสมส่วนซึ่งโผล่ออกมาจากหลังแท็งก์น้ำใบใหญ่อันข้างพร้อมเอ่ยตอบคำถามของเธอ ทำให้หญิงสาวมองเขาอยู่ชั่วครู่ก่อนจะถามอีกครั้งอย่างไม่มั่นใจ

“คุณเป็นผู้ใหญบ้านหรือคะ ทำไม...”

“ทำไมอะไร” ชายหนุ่มผิวคล้ำย่นถามเธอพร้อมขมวดคิ้ว

“คือ ฉันคิดว่าน่าจะแก่กว่านี้เยอะ”

“บ้านะคุณ เดียวนี้ผู้ใหญบ้านหนุ่มๆ เยอะแยะไป ไม่เห็นน่าสงสัย

ตรงไหน แล้วคุณมีอะไรให้ผมช่วยอย่างนั้นหรือ”

“คะ ขอฉันหนึ่งที่โต๊ะใต้ต้นไม้ได้ไหมคะ” เธอขยับไปที่โต๊ะไม้ใต้ต้นไม้ม่วง

“ตามสบาย แต่รอผมสักครู่นะ ผมกำลังซ่อมแท็งก์น้ำ ไม่เกินสิบนาทีก็เรียบร้อยแล้ว”

“ได้คะ ฉันรอได้”

หญิงสาวรับคำพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะมองตามร่างของชายหนุ่มที่เดินกลับไปยังด้านหลังของแท็งก์น้ำ... น่าแปลกที่ผู้ใหญ่บ้านของเกาะไข่มุกน่าจะอายุเพียงสามสิบเศษๆ ปกติเท่าที่เธอเคยเห็นมีแต่รุ่นเดอะแก่เกินห้าสิบเกือบทุกคน

สี่ตลานั่งเบียดข้างเพื่อมองเขาทำงานซ่อม ผู้ชายคนนี้น่าตาตุ่มมีความรู้ แถมบุคลิกก็ใช้ได้เลย ร่างกายดูแข็งแรงตามวัย ส่วนหน้าตานั้นก็ถือว่าโอเค คงหาหญิงสาวมาเป็นแม่บ้านได้ไม่ยาก สี่ตลาคิดอย่างนั้นเพราะเท่าที่เธอสังเกตภาพรวมของบ้านแล้ว ชายหนุ่มคนนี้น่าจะยังเป็นโสดอย่างแน่นอน เนื่องจากเสื้อผ้าที่เขาตากไว้จนปลิวในสายลม มีแต่เสื้อผ้าผู้ชายล้วนๆ

“เสร็จแล้วครับ”

เกือบสิบนาที เขาก็ตะโกนบอกพลางเดินเข้ามาหาแล้วนั่งลงที่เก้าอี้ตรงข้ามกันกับเธอ

“สวัสดีอีกครั้งนะคะ ฉันชื่อสี่ตลา มากับทีมงานกองถ่ายหนังตอนนี้พักอยู่ที่รีสอร์ทตาเบญญาณะคะ”

“กองถ่ายหนังอย่างนั้นรี” ชายหนุ่มถามย้าก่อนจะเบ้าปากอย่างไม่สบอารมณ์

“พวกคุณทำให้ลูกบ้านของผมปั่นป่วนกันไปหมด เพราะนอกจากจะทำให้หนุ่มสาวในหมู่บ้านตื่นเต้นจนลืมทำงานทำการกันแล้ว บางคนก็เพื่อฝันอยากจะเป็นดาราส่งเข้าไปอีก”

“เอ่อ...ขอโทษจริงๆ ค่ะ ที่พวกเราเข้ามาก่อความวุ่นวาย”

“ช่างเถอะ คงเห่อกันลักฟักละนะ ถ้าพวกคุณกลับเมื่อไหร่เกาะนี้ คงจะสงบเสียที”

หญิงสาวแทบพูดไม่ออก เมื่อเจอตาซึ่งๆ หน้าอย่างนี้...นี่มันกลายเป็นความผิดของเธอและกองถ่ายไซ้หรือเปล่าที่ยกโขยงกันมาถ่ายทำที่นี่ จนทำให้ถูกผู้ใหญ่บ้านต่อว่าเอาได้

“ขอโทษที่ผมมั่วแต่บ่น คุณจะให้ผมช่วยอะไรนะ อ้อ ลืมแนะนำตัวไป ผมชื่อหัต”

“ค่ะคุณหัต คือฉันอยากสอบถามนิดหน่อยนะค่ะ เอ่อ...ที่เลือกมาถามคุณเพราะว่าคุณเป็นคนในพื้นที่ น่าจะรู้จักชาวบ้านและคนอื่นๆ ในเกาะนี้ดี”

“ครับ ผมรู้จักทุกคน”

คำตอบรับของเขาทำเอาหญิงสาวยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้น สีตลากับมือตัวเองบนตักไว้แน่น ก่อนจะเอ่ยถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงยินดี

“ฉันอยากรู้เรื่องผู้หญิงคนหนึ่งนะค่ะ เธอชื่อ อินทุกร เอื้ออังกูร คุณพอจะรู้จักมั๊ยค่ะ”

ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่เบื้องหน้าเธอขมวดคิ้วทันที แล้วสีตลาก็เห็นเขา กัดกรามแน่นอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยถามเธอกลับอย่างสงสัย

“คุณเป็นอะไรกับผู้หญิงคนนี้”

“เป็นน้องสาวค่ะ ฉันเป็นน้องสาวของพี่อิน เธอไม่ได้ติดต่ोजันนานมาก ฉันถึงต้องออกตามหา เรามีกันแค่สองคนพี่น้องนะค่ะ”

ชายหนุ่มเงยไปนานเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ...เขานึกแล้วว่าสักวันต้องมีคนมาสืบหาเรื่องของอินทุกร แต่ในเมื่อเขาไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด หัตจึงคิดหนักก่อนจะตอบเธอกลับไป

“ผมรู้จักคุณอินทุกร เธอเคยอยู่ที่นี้พักหนึ่ง”

“หรือค่ะ แล้วพี่อินอยู่กับใคร”

“กับสามีของเธอล่ะสิ”

“สามีหรือคะ อายุมากโขหรือเปล่า”

“ถูกต้อง ว่าแต่คุณเป็นน้องสาว แต่ทำไมกลับถามเหมือนไม่รู้จักพี่เขยตัวเอง”

“ฉันไม่เคยเห็นหน้าพี่เขยตัวเป็นๆ หรือค่ะ รู้แต่ว่าพี่อินแต่งงานแล้วเธอก็ส่งรูปมาให้ฉันดูแค่ใบเดียว พี่อินเขียนไว้หลังรูปว่าพี่แต่งงานแล้วและอยู่ที่เกาะ ฉันรู้เท่านี้แหละค่ะ”

หญิงสาวหน้าตาสดใสที่นั่งเล่าเรื่องให้เขาฟังอย่างตื่นเต้น ทำให้หัตถ์อ้าออกไปนาน...เธอบอกเขาว่าพักอยู่ที่รีสอร์ตตาเบญญา แต่ทำไมสี่ตลาถึงไม่รู้ว่าพี่สาวตนเป็นภรรยาเจ้าของรีสอร์ตแห่งนั้น เงื่อนงำซับซ้อนที่เขาที่เคยตามและสอบถามมาหลายที แต่ข้อมูลที่ได้รับก็คลาดเคลื่อนกันไปหมด ทำให้เขาไม่กล้าระบุว่าใครเป็นคนทำผิดโดยไร้หลักฐาน

“พี่สาวคุณแต่งงานกับคุณไวภพ อัครวินทร์”

“ค่ะ แล้วคุณไวภพอยู่ที่ไหนหรือคะตอนนี้”

“เขาอยู่ที่บ้านพักหลังเกาะนะ”

“ขอบคุณมากเลยนะคะ ฉันดีใจมากที่รู้เรื่องเสียที อย่างนี้คงตามได้ไม่ยาก”

หญิงสาวตอบด้วยสีหน้าเปี่ยมความสุขและน้ำเสียงกระตือรือร้น นอกจากจะทำให้หัตถ์รู้สึกสงสารเธอแล้ว ส่วนหนึ่งเขายังสงสัยอีกด้วย

“คุณสี่ตลา ผมถามหน่อยเถอะ คุณเองบอกว่าพักอยู่ที่ตาเบญญา แต่ทำไมคุณถึงไม่รู้ว่าพี่สาวคุณนะเป็นภรรยาของเจ้าของรีสอร์ตนั้น”

“เป็นภรรยา? นี่คุณหัตถ์จะบอกว่าพี่อินเป็นภรรยาคุณวินัยหรือคะ” เธอถามพร้อมใจหายวูบ

“ไม่ใช่! ผมบอกคุณไปแล้วไงว่าเธอเป็นภรรยาคุณไวภพ และคุณไวภพนะเป็นพ่อของคุณวินัย เมื่อก่อนคุณวินัยไม่ค่อยได้อยู่ที่รีสอร์ตนั้น แต่เขาจะอยู่ที่เหมืองและพักที่บ้านหลังเกาะเป็นส่วนใหญ่

คุณไวกพต่างหากที่เป็นคนดูแลตาเบญญาามาโดยตลอด”

สิตลารู้สึกหือ้อตาลายในบัดดล...วินัยหลอกเธอมาตลอด และเขาน่าจะรู้ว่าเธอเป็นน้องสาวของอินทุกรตั้งแต่เธอนำบัตรเชิญนั้นไปยื่นให้พนักงานจนส่งผ่านไปถึงมือเขา หญิงสาวน้ำตาปรึ่มเพราะไม่ไหวจนพูดอะไรไม่ออก ขณะนี้หัวใจของเธอกำลังก่นด่าผู้ชายคนนั้นอย่างสาตเสียดเสียด

คนแลว! นี่เขาปิดบังเธอได้อย่างไร ในขณะที่เธอทุกข์จวนเจียนจะตายเพราะตามหาพี่สาว แต่เขากลับเห็นเป็นเรื่องสนุก

“จะ...ฉันขอบคุณมากเลยนะคะ ขอตัวก่อนค่ะ ฉันอยากจะไปหาคุณไวกพ”

หญิงสาวลุกพรวดและมีสีหน้าซีดเผือด ทำให้ชายหนุ่มเอ๋อถามอย่างห่วงใย

“คุณรู้จักบ้านหลังเกาะแล้วหรือ ให้ผมไปส่งดีมัย”

“ไม่ต้องค่ะ เกาะเล็กๆ น่าจะหาไม่ยาก ถ้าคุณหัดจะช่วยก็ให้บอกทางแล้วเขียนแผนที่ดีกว่าค่ะ”

“ก็ได้ เพราะถนนบนเกาะมีไม่เยอะ และเส้นไปบ้านคุณไวกพก็เป็นเส้นหลัก แต่อาจจะเดินทางลำบากนิดหน่อย เพราะแถวนั้นเป็นภูเขาหนทางจะค่อนข้างโค้งและชัน”

“ฉันไปได้ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะเขียนแผนที่ให้หะครับ รับรองว่าหาไม่ยาก”

ชายหนุ่มลุกขึ้นแล้วเดินหายเข้าไปในบ้าน ก่อนจะกลับออกมาอีกครั้งพร้อมกระดาษและปากกาในมือ...สิตลานั่งฟังเขาอธิบายพร้อมวาดเส้นทางเลียนแบบถนน ด้วยคำพูดที่เข้าใจง่ายของหัด ทำให้หญิงสาวแทบจะมองเห็นทุกอย่างตามคำพูดของเขา

หญิงสาวไหว้ลาแล้วขีมือเตอรืไซค์ออกจากที่พำนักของผู้ใหญ่บ้านหัด ตลอดเส้นทางที่เธอผ่านไป แม้วิวทิวทัศน์จะสวยและอากาศสดชื่น

สิตลากลั้บไม่รูู้สึกว่ามีความสุขแม้แต่น้อย จริ้งอยู่ที่เธอดีใจเมื่อได้รู้ข่าวว่าพี่สาวอยู่ตรงไหน แต่เพราะความโมโหวินธัยซึ่งหลอกลวงจนเธอเกือบจะไว้ใจว่าเขาคือคนดีนี่สิ เรื่องนี้ต่างหากทำให้เธอเจ็บใจยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด ภาพของชายหนุ่มที่ออกมาส่งเธอยามเช้าแล้วจูบอย่างอ่อนหวาน กลายเป็นเพียงหน้ากากของวินธัยที่แสดงการหลอกลวงเธอเท่านั้น

สิตลาเ้ม้ปากแน่นขณะคิดอาฆาตเขาอยู่ในใจ รอก่อนถอะ ถ้าเธอเจอไวภพแล้วสอบถามจนทราบเรื่องพี่สาวได้ เธอจะกลับไปตาเบบุญญา แล้วจัดการตบหน้าวินธัยสักหลายๆ ที หญิงสาวยิ่งคิดถึงผู้ชายคนนั้นก็ยิ่งคล้ายจะเพิ่มความโกรธในตัวเอง จังหวะหนึ่งที่เขาเหม่อลอยและไม่ทันระวัง ร่างของใครคนหนึ่งซึ่งวิ่งตัดกลางถนนในระยะกระชั้นทำให้สิตลาต้องไ้เบรคทั้งมือและเท้าพร้อมๆ กัน

เมื่อรถมอเตอร์ไซค์ที่วิ่งมาด้วยความเร็วเจอการเบรคแบบกระชากกระชั้น นอกจากล้อท้ายจะปัด ล้อหน้ายังส่ายอย่างเสียจังหวะ ในที่สุดหญิงสาวและรถก็ลงไปนอนแอ้งแม้งกับพื้นถนน เสียงหวีดร้องอย่างตกใจดังขึ้นไม่ห่าง ช่วงที่หญิงสาวพยายามจะขยับร่างเพื่อให้พ้นจากรถที่ทับไว้ ใครสักคนก็เข้ามาช่วยอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษนะคะ หนูไม่ตั้งใจ”

คำขอโทษขอโทษเสียงร่ำดังมาจากหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งช่วยยกแล้วขยับรถ สิตลายุ้มแหยๆ ก่อนจะส่ายหน้าขณะพยายามลุกขึ้นยืนแล้วก้มมองมือซึ่งหนังบางๆ ถลอกจนเลือดค่อยๆ ซึมออกมา

“ไม่เป็นไร ฉันเองก็ไม่ทันระวัง”

“เดี๋ยวนูเซ็นรถเข้าข้างทางก่อนนะคะ คุณเดินไปหามั้ย”

“ได้จะได้อ” สิตลารับคำเสียงร่ำก่อนจะเขยยกตามเด็กสาวคนนั้นจนทั้งคู่ไปยืนอยู่ริมถนน

“มือคุณเป็นแผลนี่คะ เดี๋ยวนูช่วยทำแผลให้ รอแป็บนึงนะคะ หนูจะไปเก็บยา”

ร่างบอบบางของเด็กสาวที่เอื่อยพุดก่อนจะเดินท่อมๆ เข้าไปในป่าข้างทางอย่างรวดเร็ว ทำให้สีตกลางอยู่ข้างๆ เธอบอกว่าจะไปเก็บยาอย่างนั้นหรือ แล้วเด็กคนนี้จะไปเอายามาจากไหน หรือว่าบ้านของเธอจะอยู่ใกล้ๆ แล้วเด็กสาวที่เดินหายไปก็กลับออกมาอีกครั้ง สีตลาเห็นใบไม้หลายใบถูกกำมาด้วย

“ได้แล้วค่ะ รับรองว่าไม่นานแผลก็จะหาย”

พอมาถึง เจ้าหล่อนก็จัดการขยี้ใบไม้จนแผลก ก่อนจะดึงมือข้างที่เป็นแผลของสีตลามาวางไว้เบื้องหน้า แล้วคอस्तมสาวก็เบ้หน้า เมื่อเธอเห็นใบไม้และๆ ซ้ำๆ ถูกวางเปะบนแผลของตน... เธอไม่รู้หรือว่ามันช่วยรักษาได้หรือเปล่า แต่เมื่อบาดแผลถูกน้ำเมือกๆ เขียวๆ นั้น ก็รู้สึกว่ามันเย็นและเสบพิกล

“เอาผ้าพันไว้สักหน่อยนะคะ ไม่อย่างนั้นคุณจะมีมือเตอร์ไซค์ไม่ได้”

เด็กสาวจระไนก่อนจะดึงเศษผ้าชิ้นเล็กๆ ออกมาจากยามซึ่งแขวนไว้บนไหล่ ความหม่นของผ้าแถบจะทำให้สีตลาใจหาย คราวนี้ไม่รู้ว่าจะตายจากบาดแผลหรือตายจากผ้าผืนนี้ก็ไม่รู้

“เรียบบร้อยค่ะ วันสองวันก็คงหายแล้วค่ะ แล้วคุณจะไปไหนหรือคะ หรือว่าแค่ขี่รถเที่ยวชมวิว”

“เปล่าจ๊ะ ฉันมีธุระนะ”

“ธุระอะไรคะ”

คำถามซอกแซกของเธออาจจะขัดหูคนกรุงเทพฯ อยู่บ้าง แต่ในเมื่อสีตลาคุ่นเคยกับการออกกองที่ต่างจังหวัด จึงพอเข้าใจว่า คนถามถามเพราะต้องการรู้เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือต่างหาก

“ไปบ้านหลังเกาะนะค่ะ”

“อ้อ บ้านของนายใหญ่”

“เธอรู้จักด้วยเหรอ”

“รู้ค่ะ หนูรู้จักนายใหญ่ คุณท่านที่รีพอร์ตหนูก็รู้จักนะคะ”

เด็กสาวที่พูดเหมือนนอวดทำให้สิตลลาอยากจะเอ่ยถาม แต่จู่ๆ เธอก็หยุดปากไว้เมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้... คนบนเกาะนี้น่าจะรู้จักวินัยทุกคน เพราะเขาออกจะทรงอิทธิพลขนาดนั้น

“ฉันขอตัวก่อนนะจ๊ะ จะรีบไปนะ กลัวไม่ทัน”

“ได้ค่ะ ชี้อรดี ๆ นะคะ”

“แล้วเธอจะไปไหนหรือจ๊ะ ทำไมวิ่งตัดหน้ารถอย่างนั้น”

“หนูรีบไปหน่อยนะคะ กะว่าจะวิ่งไปยื่นฝั่งโน้นเพื่อรอรถรับจ้าง จะรีบไปทำงานนะคะ”

“จ๊ะ ฉันไปนะ”

“ค่ะ หนูไปยื่นรอรถก่อนนะคะเดี๋ยวเข้ามาไม่ทัน วันนี้ต้องวิ่งรอบทำทั้งที่รีพอร์ตและที่บ้านคุณหนูเลยค่ะ”

สิตลลาสะกิดใจจนอยากถามเด็กสาวคนนี้ แต่ที่พูดเธอก็เขยิบตรงไปที่รถ ก่อนจะสตาร์ทแล้วขับออกไป ช่างเถอะ! ตอนนั้นเธอยังไม่อยากรู้เรื่องอะไรทั้งนั้น ขอให้เธอได้เจอกับไวภพก่อน หญิงสาวคิดว่าถ้าเจอชายชราคนนั้น ปัญหาต่างๆ ของเธอน่าจะจบลง

